

De Vlo in het Oor

Vaudeville (1907) door

Georges Feydeau

Vertaling en bewerking:

Hedwig COOREMANS
't Serclaesstraat 11
1740 TERNAT.

02/582.09.48

hedwig.cooremans@skynet.be

Januari 2008

Verantwoording.

Toen de Vlo honderd jaar oud was kreeg ik de kans om de dubbelrol Chandebise - Poche te vertolken. Een hele eer, maar meteen ook een verschrikkelijk moeilijke opdracht. Of dit de moeilijkste dubbelrol aller tijden is laat ik in het midden, maar voor mij persoonlijk was hij dat tijdens de voorbereiding en de opvoeringen van de Vlo zonder de minste twijfel.

Iemand zei me: “Ach, wéér eens de Vlo, weten ze niks interessanter te brengen?” Misschien had die persoon gelijk: een toneelkring weet altijd wel iets interessanter te brengen en toegegeven, het stuk is zo bekend dat omzeggens elke toneelliefhebber het heeft gezien, of er minstens over heeft gehoord. En als het al *kapot gespeeld* is, dan zal er wel een reden voor zijn, dacht ik.

Wat mij betreft is de Vlo *de Moeder van alle Komедies*, (de vader is waarschijnlijk een Engelsman die Ernst heet) omdat de moderne komedie er schatplichtig aan is. Het klinkt waarschijnlijk overdreven, maar het betekent dat dit schitterende Belle-Epoquetheater nog niet helemaal versleten is: laten we zeggen dat onze honderdjarige eerder een brave, oude draak is geworden. Daarom vroeg ik me af of deze brave, oude draak geen verjongingskuur kon ondergaan door een complete hertaling. Want ook op een vertaling zit sleet. Wij zijn anders gebekt dan een kwarteeuw of meer geleden. Onze woordenschat veranderde en over een kwarteeuw of meer zal het niet anders zijn dan nu. Bovendien is de algemene theaterkennis, zowel technisch als scenisch veranderd en verbreed.

Replieken worden herhaald, maar dan met een andere woordkeuze (Chandebise tot Finache; 1^e bedrijf). Vele uitweidingen hoeven niet meer -het publiek is al op de hoogte- en toch worden de feiten nóg eens van naaldje tot draadje uitgelegd (het uitgebreide relaas van Lucienne aan Raymonde en Tournel; 3^e bedrijf).

De originele tekst is erg uitgebreid en het stuk bevat een massa korte replieken die de vorige of de volgende alleen maar versterken. Maar opgepast, Feydeau was een vakman van het zuiverste water: de intrige zit perfect in elkaar en de auteur werkt het kleinste detail naar een logisch (vaudeville) einde, zodat ogenschijnlijk overbodige replieken wel degelijk een functie kunnen hebben.

Het gaat erom een paar wilde takken te snoeien, maar een bloeiende, oude boom te bewaren.

Bepaalde grappen kunnen vandaag de dag niet meer zoals spotten met een spraakgebrek, of ze zijn achterhaald zoals de letterlijke *verzoening* met Poche. En tóch doen ze het nog steeds, omdat mensen in hun binnenste steeds dezelfde zijn gebleven. Daarom verveelt een knap gespeelde Camille nooit, hoe onbegrijpelijk hij ook klinkt. Daarom blijven karikaturen als Histangua en Rugby bekooren. Daarom blijven we butler Etienne en de oude Baptistin sympathiek vinden.

Vaudeville als strip.

Ik kan me geen beter bewegend stripverhaal indenken dan de Vlo. Het is een deurenkomedie, waar geen enkel personage ooit passief reageert, zelfs al zit hij op een stoel. Iedereen is voortdurend druk in de weer en gunt zijn medemens weinig rust. Op sommige ogenblikken is het heen-en-weer ge-loop (Met het draaien van Olympe in B2, bv.) pure slapstick. Personages als Camille, Homénides, Tournel, Lucienne, Baptistin en Rugby zijn gewoon levend geworden stripfiguren. En in feite... alle anderen ook.

De decors zijn als prenten uit een *strip*: alles wordt getekend volgens *de klare lijn*, de randen van de wanden, deuren... worden, net als in de strip, met een (fijne!) zwarte lijn gebiesd.

Kies voor elk decor een basiskleur: blauw voor bedrijven 1 en 3, rozerood voor bedrijf 2.

De kleuren zijn vlak en gelijkmatig aangebracht. Schaduwen, patina en dimensies worden vermeden of gecamoufleerd (opgepast met de belichting!). Gebruik hoofdzakelijk basiskleuren en secundaire kleuren. Vermijd achromatische kleuren zoals grijze tinten en zwart, en gebroken kleuren (kaki, bordeaux, bruin...). Kies resoluut voor pastel, want dan kan je heldere kleuren kiezen voor kostumering en grime, wat het contrast met het decor vergroot en de personages prachtig aflijnt tegen de achtergrond. Neem geen zwarte en grijze pakken. Ze zijn vervelend en kleurloos. Hou ze misschien voor de tragedie die je een volgende keer van plan bent te brengen. Komedie is licht, komedie is kleur! Ja, zelfs butler Etienne mag in het blauw of het rood, dokter Finache in een geelgroen streepjespak met appeltjeswangen en waarom zou Chandebise als honderdjarige geen bleu royal mogen dragen? Laat de kostumes meedeinen met het decor. Een oranje Ferrailon? Een fel opgemaakte Olympe met rosse krullenpruik en reuzenwimpers? Het moet kunnen.

Ik heb er lang over nagedacht hoe de decors eenvoudiger zouden kunnen. Het antwoord is: het gaat m.i. niet, met deuren die voortdurend open en dicht gaan en vooral met de vondst van het draaiende bed. Je kan eventueel wanden/panelen die geen bewegend element bevatten door gekleurde doeken vervangen. In dat geval hangt alles af van de infrastructuur van uw theater en ik veronderstel niet dat het werk van uw technische ploeg erdoor zal verlicht worden. Je kan hoogstens de ramen in de twee decors weglaten. Dat gebeurde hier.

Ik heb anderzijds de euvele moed gehad een decoronderdeel toe te voegen: de Vlo is intussen (meer dan) honderd jaar oud en dat mag bekroond worden, vind ik. Niet symbolisch, maar letterlijk.

* In bedrijven 1 en 3 hangt in het midden van de scène een kroon(luchter) in koningsblauw of indigo, van waaruit voiles gedrapeerd worden naar de hoeken van de scène.

* In bedrijf 2 hangt ook een kroon(luchter) -zelfde stijl als de andere-, maar hij is rozerood. Meubels en versieringen worden indien de tijd het toelaat tweedimensionaal geschilderd: zichtbare panelen van een meubelstuk, versieringen zoals kaders aan de muur, bibelots, boeken, vazen... Zelfs de muurbekleding. Alles gebeurt volgens de *klare lijn*. Kunstenaars-stripliefhebbers binnen de technische ploeg kunnen hun hartje ophalen en hun fantasie zal pareltjes creëren, zelfs al is het een vaas met bloemen.

Beschrijving van de decors.

1) Bedrijven 1 en 3: de ontvangkamer bij Chandebise.

Art Nouveau is als stijl ideaal voor deze ruimte.

Links is een korte wand met de deur naar de keuken, de vertrekken van de bedienden en de dienstingang. Dit is deur één (D1).

Rechts is een lange wand met twee deuren met achteraan de deur naar de burelen van de Boston Life Company, de verzekeringsmaatschappij waarvan Chandebise directeur is. Dit is deur twee (D2).

Vooraan is de deur naar de slaapvertrekken van de Chandebises. Dit is deur drie (D3).

Achteraan, vertrekkend aan de lange wand naar links toe en met een lengte van zowat een derde van de gebruikte scèneruimte, is de wand met de dubbele deur die uitgaat op de vestibule. Deze deur gaat open naar de ontvangkamer en is bovenaan voorzien van een boograam. De panelen zijn van glas. In de vestibule ga je rechts via een gang naar de voordeur en links naar de vertrekken van de bedienden en de keuken. De achterste wand van de vestibule is een lilakleurige infini.

Achteraan de korte wand links vertrekt een tweede korte wand, waartegen het bureau van madame Chandebise staat. Er is een bureaustoel. Iemand die aan het bureau plaatsneemt, zit rug publiek. Deze tweede korte wand vormt een stompe buitenhoek met een derde korte wand die op zijn beurt een stompe binnenhoek vormt met de wand met de dubbele deur. Achter de beide korte wanden bevindt zich de installatie met het draaiende bed dat pas in het tweede bedrijf wordt gebruikt.

Meubelering:

- * In het midden rechts: een tafel (tafelkleed, versiering...) en twee stoelen. Tegen de rechterwand staat een glazen kast met laden.
- * Bij het bureau hangt een belkoord om de bedienden te roepen.
- * Op het bureau een telefoon. Deze kan ook aan de muur hangen, tussen het bureau en de stompe hoek zodat men rechtstaand kan bellen.

* Verder, volgens noodzaak: kleinere meubilering, planten, kaders, versiering.

2) Bedrijf 2: in het Hôtel du Minet Galant.

Kamer nummer 5 met het draaiende bed neemt zowat de helft van de linkerzijde van de scène in beslag. De rest van de ruimte noemen we voor de gemakkelijkerheid: het salon.

Achteraan het salon ligt de ingang. Er is geen dubbele deur, maar een brede opening in de wand. Zorg voor muurdikte. Links leidt naar uitgang, kelder en woonruimte. Rechts zien we een deel van een trap met leuning die naar de verdieping leidt. De achterzijde van deze vestibule is een rode infini. Een gordijn vóór de dubbele ingang is gesloten wanneer het doek opgaat.

De deuren zijn genummerd als volgt:

Linkerhelft.

- * Deur naar de badkamer = D1. (In de linkerwand, te bereiken via kamer nummer 5)
- * Kamer met het nummer 5 = D2.
- * Kamer van Baptistin = D3.

Rechterhelft.

- * Kamer met het nummer 2 = D4.
- * Kamer met het nummer 4 = D5. (De kamer van Rugby)
- * Kamer met het nummer 6 = D6.

De nummers van de deuren van de gastenkamers zijn met een gouden cijfer aangebracht op een rood hart dat zich op ooghoogte in de vorm van een kussentje op elke deur bevindt. Op D3 hangt echter een koperen plaatje met het woord PRIVE.

Het hotel du Minet Galant is, zoals Raymonde het zegt, een echte bonbonnière. Zorg voor bloemen, cupido's, putti, voiles en veel roze, geel en groen.

Meubilering.

Tussen D4 en D5 staan een ladenkast.

Tussen D5 en D6 staat een sierlijke stoel zonder leuning; ernaast hangt een kapstokje met de livrei van Poche. Verder: planten, naaktschilderijen en erotisch getinte beelden uit de Epoque.

Noot. Voor de zichtbaarheid staat er geen enkel meubel dat het deel van de onzichtbare muur tussen het salon en kamer 5 moet camoufleren.

Het draaiende bed

in kamer nummer 5 van het Hôtel du Minet Galant, de oorzaak van talloze lachsalvo's, is een geniale vondst van Feydeau. Er is niets in het stuk dat zo *strip* is als dit bed. Het moet er bijgevolg uitzien als een gelatinepudding, met een overdaad aan roze kussens, kant, voiles... De knop om het bed automatisch te doen draaien moet goed zichtbaar zijn vanuit de zaal. Het is een grote, ronde knop die op een ronde schijf wordt geplaatst die versierd werd met gekleurde cirkels, zodanig dat het geheel op een schietschijf lijkt.

Voorzie ook een gordijn of voiles waarachter Tournel zich kan verbergen.

De scheidingswand die het ronde bed in twee deelt, draait volledig mee, telkens wanneer het bed draait. In dat geval is de kamer van Baptistin een kort ogenblik zichtbaar. Camoufleer met gekleurde doeken. Wanneer iemand plaats neemt OP het bed en met de voeten de grond raakt, moet deze persoon mee kunnen draaien ZONDER dat hij de voeten moet opheffen, m.a.w. de scheidingswand die het ronde bed in twee deelt, is aan de zijkanten minstens 2 X 30 centimeter breder dan het bed zelf.

Plaats D2 van kamer 5 zó dat de toeschouwers die uiterst rechts in de zaal zitten, volledig van het schouwspel kunnen genieten.

Achter D2, in dezelfde wand, is de deur van het kamertje van Baptistin. Er tegenover bevinden zich drie deuren, elk op gelijke afstand van mekaar gelegen. Het zijn gastenkamers en ze dragen de nummers: 2, 4 en 6.

* *

*

PERSONEN:

- * Victor-Emmanuel Chandebise: directeur van de Boston Life Company Verzekeringen. (CHDB)
- * Raymonde Chandebise: echtgenote van Victor-Emmanuel. (RMON)
- * Camille Chandebise: neef van Victor-Emmanuel. (CMLE)
- * Romain Tournel: vriend van Victor-Emmanuel, makelaar bij de Boston Life Company. (TNEL)
- * Dokter Finache: geneesheer van de Boston Life Company, vriend des huizes. (FNCH)
- * Don Carlos Homénides de Histangua: Spaanse nobiljon. (HDES)
- * Lucienne: echtgenote van Homénides. (LCNE)
- * Etienne: huisknecht van Chandebise. (ETNE)
- * Antoinette: kamermeisje van Raymonde, echtgenote van Etienne. (ANTO)
- * Augustin Ferrailon: eigenaar van het Hôtel du Minet Galant. (FRON)
- * Olympe: echtgenote van Ferrailon. (OLYM)
- * Poche: manusje-van-alles in het hotel. (PCHE)
- * Baptistin: oom van Ferrailon, werkt in het hotel. (BAPT)
- * Eugénie: meid in het hotel. (EUGE)
- * Rugby: Amerikaan, gast in het hotel. (RGBY)

Opmerkingen.

- * Het was in geen geval de bedoeling van de auteur dat de rollen van *Chandebise* en *Poche* door twee acteurs gespeeld werden.
- * In deel 1 trekt Chandebise soms aan zijn bretellen, waarbij hij telkens een kreunend geluid maakt. Dit wordt aangeduid door (TB).
- * Etienne bevindt zich meestal aan de linkerkant. Wanneer er gebeld wordt ziet men hem de vestibule doorlopen om de voordeur (rechts) open te maken.
- * Camille heeft een spraakgebrek. Soms gebruikt hij echter een verzilverd verhemelte, aangeduid door (ZV) en dan praat hij zoals iedereen. Maar (ZV) of niet, Camille praat steeds erg snel.
- * Homénides en Lucienne spreken soms Spaans. De Nederlandse vertaling staat tussen haakjes. Consulteer alleszins iemand voor de correcte uitspraak.
- * Ferrailon, Poche en Eugénie spreken Vlaams. Baptistin hanteert de plaatselijke streektaal.
- * Rugby spreekt met een Texaans accent.

* De replieken tussen {haakjes} bedoelen de acteurs voor zichzelf of voor het publiek.

DEEL 1

Camille staat bij de tafel een paar documenten door te nemen. D1 gaat zachtjes open en Antoinette verschijnt. Ze sluipt naar Camille en ze neemt hem bij de heupen. Camille schrikt.

CMLE: Hé, zeg! Laat me los!

ANTO: Je hoeft niet bang te zijn. De bazen zijn uit.

CMLE: Da's waar, maar...

ANTO: Zoentje, vlug! (*Camille kijkt schichtig rond*) Vlúúúg! (*Ze zoent hem wild*)

In de vestibule horen we Etienne die meteen daarna de dubbele deur opengooit. Camille slaagt erin te ontkomen via D2, maar voor Antoinette is het te laat: ze slaagt er niet in D1 te bereiken.

ETNE: (*Achter*) Kom toch binnen, Dokter. (*Op, onmiddellijk gevolgd door Dokter Finache*) (*Tot Antoinette*) Wel, wat sta jij daar te doen?

ANTO: Hm? Ik? Euh... ik kwam eens horen wat er zoal voor het eten moet besteld worden.

ETNE: Je weet zo goed als ik dat monsieur en madame uit zijn. Er valt dus niets te horen of te bestellen. Jij hebt hier niet rond te hangen. Vooruit, naar je keuken.

ANTO: Zeg eens...

ETNE: (*Dreigend*) Hoor je niet goed, misschien?

ANTO: Ja, chef! (*Nukkig af D1*)

FNCH: (*Lachend*) Hoho, u weet blijkbaar hoe u vrouwtjes moet aanpakken. (*Gaat zitten en legt hoed en tas op de tafel*)

ETNE: Dat moet wel. Als je dat niet doet, dan doen ze gewoon hun zin. En dat is niets voor mij!

FNCH: Bravo, beste kerel. Bravo!

ETNE: Ziet u, dokter, dat vrouwtje van me is zo trouw als een hondje, en tegelijk zo jaloers als een aap. Ze loopt hier altijd maar rond te snuffelen om me te kunnen betrappen. Stel u voor: ik, een eenvoudige huisknecht. Betrappen! Met wie, overigens?

FNCH: Allez? (*Recht. Lachend*) Enfin bon, als monsieur er dan toch niet is...

ETNE: Oh, maar u mag gerust blijven, dokter. U stoort me helemaal niet.

FNCH: U weet dus niet precies hoe laat monsieur thuiskomt?

ETNE: Dat kan best nog een kwartiertje duren.

FNCH: In dat geval ga ik een patiënt bezoeken die al een paar weken op sterven ligt, de sukkel. (*Lacht*) Het is de hoogste tijd dat ik hem even naar de andere wereld help.

ETNE: Dokter!

FNCH: Ik maakte een grapje, ouwe jongen. U veronderstelt toch niet dat ik mijn bronnen van inkomsten ga droogleggen? Zo. (*Zet zijn hoed op en neemt zijn tas*) Ik ben over een kwartiertje terug. Wees niet ongerust, zeg tegen uw baas dat ik voor deze patiënt zéker geen levensverzekering zal afsluiten bij zijn Boston Life Company. (*Lacht*)

ETNE: (*Licht verontwaardigd*) Maar, dokter...

FNCH: (*Lachend af*) Grapje, ouwe jongen! Grapje! Oh, voor ik het vergeet. Wilt u de baas zeggen dat de klant die zich vanmorgen heeft aangeboden kerngezond is en dat hij hem in alle vertrouwen kan verzekeren. Zijn carrosserie is in perfecte staat. (*Lacht*)

ETNE: Die van de baas, dokter?

FNCH: Maar nee, grapjas, die van onze klant. Hoe heet hij ook weer... Die halve Don Quichote... Eh... Don Carlos Homénides de Histangua of zoiets...

ETNE: Juist, ja. Don Honoris... of zoiets. Ja, ik ken hem. Zijn echtgenote bevindt zich trouwens in het kleine salon. Ze wacht op madame.

FNCH: Wat is de wereld toch klein, nietwaar? Tot ziens dan maar. (*Wil af*)

ETNE: Dokter... Misschien hebt u een half minuutje... Nu u hier toch bent...

FNCH: (*Lacht*) Weet u wat me bij u zo bevalt, ouwe jongen? Uw bescheidenheid.

ETNE: (*Gaat zitten*) Nee, dokter, daar heb ik geen last van. Het is eerder iets waar ik het vanochtend nog, ziet u, met madame over heb gehad.

FNCH: Met madame Chandebise?

ETNE: Neenee, niet met de bazin. Met mijn madame.

FNCH: (*Lacht*) Ha! Uw eigen dame, parbleu!

ETNE: Zoals u verkiest, dokter. Wel ja, (*Strekt zich uit op een stoel*) ik heb hier iets. Hier, aan beide zijden van de buik. Een voortdurende druk. (*Duwt met de vingertoppen in zijn lies*) Gaat u toch zitten, dokter. (*Finache gaat zitten*) 'n Soort steken... Begrijpt u?

FNCH: (*Lacht*) Dat heeft vaak met de eierstokken te maken.

ETNE: Waarschijnlijk, ja. Wel, daar heb ik dikwijls last van. Vooral als ik diep buig. (*Doet het*)

FNCH: (*Buigt mee en lacht*) Ja, dat is een typisch kenmerk van uw bescheidenheid.

ETNE: Precies.

FNCH: (*Lacht*) Laat ze gewoon wegnippen.

Lucienne is intussen opgekomen langs de dubbele deur. Ze ziet de twee bezig.

LCNE: Beste vriend, scheelt er iets? (*Ze springen recht. Lucienne groet de dokter*) Monsieur. Neemt u me niet kwalijk. (*Tot Etienne*) Weet u zeker dat madame Chandebise vandaag nog naar huis komt?

ETNE: Dat heeft ze me toch gezegd, madame.

FNCH: Madame?

LCNE: Madame Homénides de Histangua. Aangenaam.

FNCH: Maar natuurlijk. Finache, medisch hoofdadviseur van de Boston Life Company. Mijn diensten hebben uw echtgenoot deze morgen nog onderzocht. Hij blaakt van gezondheid en temperament. Eén flinke brok vitaliteit! Gefeliciteerd!

LCNE: (*Zucht*) Tegen wie zegt u het, dokter!

FNCH: Erg flatteus voor u, madame.

LCNE: Ja, vooral erg vermoeiend!

ETNE: En zeggen dat dit de droom is van madame Plucheux...

LCNE: Madame Plucheux? Wie is dat?

ETNE: Mijn madame, madame. Ze droomt van een echte man zoals de man van madame, madame.

LCNE: Van madame Chandebise?

ETNE: Nee, madame. Van uw echtgenoot, met uw welnemen, madame.

LCNE: { Arm kind! In plaats van gelukkig te zijn met het weinige dat ze heeft. }

FNCH: Excusez-moi, madame, maar ik moet er absoluut vandoor als ik over een kwartiertje terug wil zijn. (*Groet met een beleefd knikje en gaat naar de dubbele deur*)

ETNE: (*Vlug achter hem aan*) Dokter, excuseer, mag ik alstublieft even terugkomen op onze conversatie... Wat betreft mijn eierstokken, dokter... (*Duwt nog eens in zijn lies*)

FNCH: (*Maakt met de vingers een schaar*) Knipperdeknip! (*Lachend af. Etienne volgt*)

CMLE: (*Op D2 met dezelfde documenten*) Oh, pardon, madame!

LCNE: (*Schrikt fel*) Euh... Monsieur.

CMLE: Wacht madame misschien op de directeur van de Boston Life Company?

LCNE: U zei?

CMLE: (*Gaat babbelend naar het bureau, waar hij de documenten neerlegt*) Neenee, ik vroég. Ik vroég namelijk of madame misschien wacht op de directeur van de Boston Life Company. (*Gaat terug richting D2*)

LCNE: Neemt u me niet kwalijk, maar ik begrijp niet erg goed wat u zegt.

CMLE: (*Spreekt trager*) Ik vroég aan mada-ame of ze misschien wacht op de directeu- eur van de...

LCNE: Non, non, monsieur! Moi Française. Moi Frenzische, Französische!

CMLE: Ah oui? Moi aussi Française, Frenzische, Französische!

LCNE: Misschien kunt u zich tot de kamerdienaar wenden. Ik ben niet van hier. Ik wacht op madame Chandebise, met wie ik een afspraak heb.

CMLE: Neemt u me niet kwalijk, madame, maar ik dacht een ogenblik dat madame een afspraak had met de directeur van de Boston Life Company.

LCNE: Ja, natuurlijk... Natuurlijk. {Wat is me dat voor een Irokees?}

CMLE: Nogmaals, neemt u me niet kwalijk, madame. (*Af D2*)

ETNE: (*Op dubbele deur*) Ik kom even kijken of Madame nog niet gearriveerd is, madame.

LCNE: Oh, mijn goede vriend! Hier liep plots een man rond!

ETNE: (*Alsof de jacht geopend is*) Wat, een man! Waar, een man! Wanneer? Hoe?

LCNE: Een vreemdeling of zo!

ETNE: (*Idem*) Wat? Een vreemdeling! En dat hier in huis? Ik bel direct de politie. (*Naar telefoon*)

LCNE: Hij sprak 'n soort brabbeltaal. A-o-u-e-i... zoiets.

ETNE: (*Opgelucht*) Ha, had u dat eerder gezegd. Dat is monsieur Camille. Hij is de neef van monsieur. Ze dragen trouwens dezelfde naam. Ik weet alleen niet meer precies wie van de twee geadopteerd werd, monsieur Chandebise of monsieur Chandebise.

LCNE: U zegt?

ETNE: Ja, het is normaal dat madame monsieur Camille niet goed kon verstaan. Hij heeft een spraakgebrek, ziet u. Hij kan de medeklinkers niet uitspreken.

LCNE: Nee toch!

ETNE: Já toch, madame. Het is vrij genant als men het niet gewend is. Ikzelf begrijp hem nu al beter. De baas, pardon, monsieur Chandebise heeft hem aangeworven als secretaris. De sukkel kon nergens terecht met dat drommelse oiuae, hm! pardon, spraakgebrek van hem.

LCNE: Tja, als je alleen maar klinkers kan aanbieden...

ETNE: Juist, madame. Maar als hij schrijft, levert monsieur Camille er de medeklinkers wel bij. Maar een mens kan niet de godganse dag zitten schrijven, nietwaar? 't Is zonde. Monsieur Camille is echt een keurig, welopgevoede persoon. (*Geheimzinnig*) Kunt u geloven...

LCNE: Wat? Wat?

ETNE: (*Samenzweerderig*) Kunt u geloven, madame, dat hij niet eens een maîtresse heeft...

LCNE: 't Is niet mogelijk!

ETNE: Toch wel, madame. Daar ben ik zeker van.

LCNE: Dat is dan toch één meevaller!

RMDE: *(Stuift binnen langs de dubbele deur)* Ach, chère amie! *(Legt hoed en handschoenen op een kast)* Ik heb je toch niet laten wachten?

LCNE: Euh... Nee... Hoe kom je erbij... *(De dames wisselen zoenen uit)*

RMDE: Als ik je dringend nodig heb, dan is het omdat er iets vreselijks is... er iets, Etienne?

ETNE: Nee, madame...

RMDE: Dan ben je bedankt. *(Etienne buigt, gaat af en sluit de dubbele deur. Zodra hij weg is:)* Lucienne, het is verschrikkelijk. Mijn man bedriegt me.

LCNE: Victor-Emmanuel?

RMDE: Hoeveel mannen heb ik, denk je? Maar, ik zweer je, ik zal hem krijgen!

LCNE: Je zal hem krijgen? Hoe ga je...

RMDE: Dat weet ik nog niet. Het is daarom dat ik jou heb laten komen.

LCNE: Dat je mij hebt laten komen?

RMDE: Oh, Lucienne, zeg niet nee! Bij de nonnetjes in het internaat was je mijn beste vriendin. Zeg niet dat je het vandaag niet meer bent!

LCNE: Dat ik het vandaag niet meer ben? Wie beweert zoiets...

RMDE: Dan kan ik nog steeds op je rekenen! Merci, mon amie. Goed. Zeg me wat ik moet doen.

LCNE: Wat ik moet doen?

RMDE: Herhaal toch niet steeds wat ik zeg. Hoe kunnen we hem betrappen? Dát bedoel ik.

LCNE: Maar waarom wil je hem persé betrappen? Misschien is hij wel de trouwste echtgenoot ter wereld. Trouwens, hoe ben je op dat dwaze idee gekomen?

RMDE: Dwaze idee? Wat zou jij zeggen als je man die altijd een... tja, een mán is geweest, plots géén ... man meer is? Zomaar, van vandaag op morgen.

LCNE: Ik zou zeggen: OEF!

RMDE: Als een mens alles op voorhand wist. Ach, die nooit aflatende hartstocht, die eeuwige lente in het hart. Het is alle dagen dezelfde verveling die je op de duur de keel uithangt. Oh, wat verlang ik naar een donker wolkje, een schuchter dondertje, een misverstandje van niks om toch eens in de problemen te kunnen zitten. Weet je, ik heb er zelfs over nagedacht om een minnaar te nemen om eindelijk eens te weten hoe een huwelijksprobleem eruit ziet!

LCNE: Een minnaar? Jij?

RMDE: Ik had zelfs al een oogje op... Ik wil geen namen noemen, maar monsieur Romain Tournel, met wie we eergisteren samen hebben gedineerd... Heb je niet gemerkt hoe hij me het hof

maakte? (*Lucienne weet blijkbaar nergens van*) Dat verbaast me van een vrouw van de wereld zoals jij. Wel, liefje, het scheelde maar een haar!

LCNE: Nee!

RMDE: Jawel! Monsieur Tournel is een intieme vriend van mijn man en hij lijkt me uitermate geschikt voor deze taak. En hoe langer ik erover nadenk en hoe meer mijn man me bedriegt, hoe sterker ik ervan overtuigd raak...

LCNE: Zal ik je wat zeggen? Jij bent nog steeds even verliefd op je man.

RMDE: Het is om gek te worden! Ik ben bereid Victor-Emmanuel zonder probleem te bedriegen, maar dat hij mij bedriegt, nee, dat is erover.

LCNE: Wat hou jij er een heerlijke moraal op na. En jij weet dat allemaal zonder de minste grond?

RMDE: De minste grond? Als je man jarenlang een bruisende stroom is geweest en dan plots, zonder reden: pfft! Niks meer! Fini! Afgelopen!

LCNE: En dan? Dat is nog geen écht bewijs dat hij ergens anders nestjes maakt!

RMDE: Je wilt een écht bewijs? Goed... (*Opent de lade van een kast, haalt er een geopend pakje uit en leest het adres*) Geadresseerde: monsieur Chandebise, quatre-vingt-quinze, boulevard Malesherbes. Voilà! (*Ze haalt een paar bretellen uit het pakje*) En dit? Wat zijn dit?

LCNE: Bretellen.

RMDE: En van wie zijn die bretellen, denk je?

LCNE: Van je man, veronderstel ik.

RMDE: Pas gekocht! Nu verdedig je hem al heel wat minder, hè!

LCNE: Sinds wanneer open jij pakjes die voor je man zijn bestemd?

RMDE: Je verandert zelfs van onderwerp. Misschien kun je me dan ook uitleggen hoe het komt dat mijn man zijn eigen bretellen per post thuis ontvangt?

LCNE: Ik zou het niet weten...

RMDE: Als zijn bretellen met de post werden nagezonden, dan wil dat zeggen dat hij ze ergens heeft laten liggen.

LCNE: Tja...

RMDE: En weet je hoe dat 'ergens' heet? (*Toont het etiket*) Hôtel du Minet Galant, ma chère.

LCNE: (*Sprakeloos*) Ik... Wat is?...

RMDE: Een gezellig familiepension is het zeker niet! (*Legt het pakje in de lade*)

LCNE: Dit lijkt inderdaad erg overtuigend.

RMDE: En of! Als je dat 'hotel' zou zien, ben je helemáál overtuigd. Net een bonbonnière.

LCNE: Hoezo? Ben jij er dan geweest?

RMDE: Ik kom er net vandaan. Het is daarom dat ik zo laat ben. Mijn excuses hiervoor, liefje, maar ik wou er het mijne van weten. Maar die 'hotelhouder', stel je voor, die wist nergens van, niet eens waar zijn koekendoos voor diende!

LCNE: Wat wil je, dat is het abc van de stiel.

RMDE: Weet je wat hij tegen mij durfde zeggen? "Als ik de namen van mijn gasten te grabbel gooi, dan zou u de eerste zijn om ons nooit met uw bezoek te vereren, madame". Tegen Mij! Kun je nagaan!

LCNE: Dan heeft hij het nog zacht uitgedrukt.

RMDE: We kunnen bijgevolg alleen op onszelf rekenen. Aan mannen hebben we niets. Oh, lieve Lucienne, jij was in het internaat altijd veel inventiever om kattenkwaad uit halen dan ik. Goed, je kent nu de feiten. Wat moet ik doen?

LCNE: Je overvalt me wel, moet ik zeggen. Waarom eis je niet gewoon een verklaring van je man.

RMDE: Is dat alles waarmee je me wilt helpen? Je weet zo goed als ik dat mijn man er zich zoals elke man met een leugen vanaf zal maken. Groter leugenaars dan mannen bestaan niet!

LCNE: (*Lacht*) Tenzij je een vrouw bent.

RMDE: Ik smeed je, lieve vriendin, laat me alsjeblief niet in de steek.

LCNE: Misschien... Er is misschien een middel dat ik ooit in het theater heb zien gebruiken in een vaudeville van een zekere monsieur Feydeau.

RMDE: (*Nieuwsgierig*) Wat? Wat?

LCNE: Heb je briefpapier? Dat we kunnen parfumeren.

RMDE: Ja! (*Loopt naar het bureau en zoekt*)

LCNE: We schrijven een vurige liefdesbrief naar je man.

RMDE: Naar Victor-Emmanuel?

LCNE: Zeg, hoeveel mannen heb jij? Het moet een brief zijn die bubbelt van hartstocht, waar de vlammen zó uitslaan! Hij moet de indruk krijgen dat een onbekende dame hem geschreven heeft. En die onbekende dame maakt met je man vanzelfsprekend een afspraakje.

RMDE: Een afspraakje...

LCNE: Waar jij naartoe gaat. En zodra Victor-Emmanuel Chandebise komt opdagen... Hop! Dan zúl je hem krijgen, op een zilveren schotel!

RMDE: (*Komt enthousiast terug met schrijfgerief en briefpapier*) Hier.

LCNE: Maar liefje, je wil hem toch niet schrijven op je eigen briefpapier?

RMDE: Nee. (*Loopt terug en zoekt ander papier*)

LCNE: Heb je niets pittigers? Vurigers?

RMDE: (*Schrikt*) Hij zal mijn handschrift herkennen!

LCNE: Dat is ook waar.

RMDE: Maar hij zal het niet als jij hem schrijft!

LCNE: Ha nee, geen sprake van. Dat is veel te delicaat.

RMDE: Het is net omdat jij zo delicaat bent, liefje... Wat ben ik blij dat jij mijn beste vriendin bent... of niet?

LCNE: Jij laat me nog branden in de hel! En het briefpapier?

RMDE: Maak je vooral geen zorgen, daar vertoef je in het keurige gezelschap van Victor-Emmanuel. (*Komt bij haar met ander briefpapier*) Wat denk je hier van?

LCNE: Maar meisje toch, wil je echt dat hij denkt dat de keukenmeid hem heeft geschreven?

RMDE: Je hebt wéér gelijk. (*Terug naar het bureau*) Er rest me enkel dat mauve. Ik weet niet of...

LCNE: Het lijkt nergens op. Maar als we het speciaal parfumeren...

RMDE: (*Legt het papier op tafel*) Dan heb ik het nodige. Ik heb een flacon met een geur die Victor-Emmanuel niet zal herkennen omdat ik er niet van hou. (*Ze trekt aan de belkoord*)

CMLE: (*Op hetzelfde ogenblik komt Camille op D2*) Dames, neemt u me niet kwalijk...

RMDE: Wat is er, Camille?

CMLE: Let u vooral niet op mij. Ik kwam alleen maar vragen of Victor-Emmanuel er nog niet is.

RMDE: Nog niet. Waarom? (*Lucienne gaapt haar vol verbazing aan*)

CMLE: Omdat hij een pak brieven moet ondertekenen. En omdat ik hem ook iets wil vragen over een contract waar ik mee bezig ben. Maar ik wacht wel even. Wat heeft een mens in het leven anders te doen dan te wachten, nietwaar? (*Naar Lucienne*) Heeft mijn nicht u niet te lang laten wachten, madame?

LCNE: Ja, ja, we hebben daarnet nog met mekaar gesproken. Ik herken u nog, hoor...

RMDE: Dat vraagt hij niet. Hij vraagt of ik je niet te lang heb laten wachten.

LCNE: Precies! Dat had ik er ook uit opgemaakt.

RMDE: Onze neef, Monsieur Camille Chandebise... Madame Lucienne Homénides de Histangua.

CMLE: (*Buigt diep. Lucienne schrikt*) Zeer vereerd kennis met u te mogen maken, madame.

LCNE: Aangenaam, monsieur. Ik hoop dat u het me niet kwalijk neemt dat ik u daarnet niet goed heb begrepen, maar ik ben een beetje hardhorig, ziet u.

CMLE: U bent te vriendelijk, madame. Maar het geeft niet. Het heeft niets met uw oren te maken, maar met mijn spraakgebrek.

LCNE: Natuurlijk, dat kan ik me best voorstellen. *(Tot Raymonde)* Wat zegt hij?

RMDE: Neef Camille zegt dat hij een spraakgebrek heeft.

LCNE: Echt? Dat zou je niet zeggen... Of misschien... Als u het zelf zegt, monsieur...

CMLE: Madame is erg vriendelijk.

ANTO: *(Op D1)* Heeft madame gebeld?

RMDE: Zowat drie kwartier geleden, jazeker. Ga naar mijn kleedkamer, Antoinette. In de rechterla van mijn kaptafel ligt een blauwe doos met een flacon. Breng die flacon naar hier.

ANTO: Zeker, madame. *(Ze blijft staan omdat ze Camille begluurt)*

RMDE: Haast je vooral niet, Antoinette!

ANTO: Nee, madame.

Antoinette passeert langs Camille en knijpt hem ongemerkt flink in zijn achterwerk. Camille schrikt en springt op. Antoinette gaat vol onschuld af D3.

RMDE: Wel, Camille? Scheelt er iets?

CMLE: Niets! Helemaal niets! *(Illustreert)* Een plotse pijnlijke steek in de heup. *(Springt op)* Zo.

LCNE: Ja, dat kan soms zeer doen.

CMLE: *(Terwijl hij naar D2 gaat)* Een plotse pijnlijke steek in de heup. *(Springt op)* Zo! *(Buigt)* Madame... *(Springt op)*

LCNE: Monsieur...

CMLE: Madame... Het was me een hele eer... In de heup... *(Springt op, en af D2)*

Zodra Camille verdwenen is, schateren de dames het uit.

LCNE: Dat jij dat allemaal snapt, Raymonde!

RMDE: Ach, alles went.

ANTO: *(Op D3 met de flacon)* Is het deze, madame?

RMDE: Ja. Zet hem hier maar neer, Antoinette.

Antoinette doet het, gaat naar D1 en blijft daar staan.

RMDE: *(Intussen...)* Goed. Dan kunnen we eindelijk beginnen met...

Raymonde ziet Antoinette en gaat naar haar toe. Antoinette volgt haar met een blik alsof er niets aan de hand is. Raymonde opent D1 voor haar.

RMDE: Antoinette!

ANTO: *(Geflatteerd)* Oh, merci, madame. *(Af. Raymonde sluit de deur)*

RMDE: Degelijk huispersoneel vinden is vandaag de dag een hele opdracht. Laten we nu eindelijk die brief opstellen vóór mijn man thuiskomt.

LCNE: Goed. Hoe gaan we dat varkentje wassen? (*Gegiechel van beiden*) Bijvoorbeeld, zijn jullie onlangs nog naar het theater geweest?

RMDE: Vorige woensdag nog, naar het Palais Royal, in gezelschap van monsieur Tournel.

LCNE: Goed, dan schrijf ik: “Monsieur, ik heb u vorige woensdag opgemerkt in het Palais Royal.”

RMDE: Mja... ‘t Is net alsof we een officieel contract zitten op te stellen... Het moet directer. Geen monsieur en geen omwegen! We nemen de stier meteen bij de horens! (*Gegiechel*) Noteer: “Ik ben de dame die woensdagavond in het Palais Royal geen oog van u kon afhouden.”

LCNE: (*Noteert, nadat ze een nieuw blad heeft genomen*) ... kon afhouden.” Jij hebt talent, zeg!

RMDE: Dan ken je me nog niet goed! “Mensen in mijn loge hebben uw naam genoemd.”

LCNE: (*Schrijft*) ...naam genoemd.” Da’s héél direct. Wacht, ik weet ook iets. “Sindsdien droom ik alleen nog van u.”

RMDE: (*Na het nodige gegiechel*) Is dat niet wat overdreven?

LCNE: Natuurlijk niet. In die dingen móet je overdrijven. Wacht... Ik weet nog iets beters. ”Ik ben bereid een dwaasheid te begaan.” (*Gegiechel*) “Doen we het samen? (*Idem*) Ik verwacht u vandaag om vijf uur in het Hôtel du Minet Galant.”

RMDE: Néé... Dát noem ik pas overdrijven!

LCNE: Integendeel, het zal hem zó hitsig maken dat de vonken uit zijn oren spetteren! (*Gelach*) Ik sluit af: “Ik wacht smachtend op u. Uw geliefde in wanhoop.” (*Idem*)

RMDE: (*Terwijl ze de flacon opent*) Zeg, jij kent er wat van!

LCNE: Dat moet wel, je zou eens met de mijne moeten getrouwd zijn! (*Lachsalvo*) Nu het parfum! (*Sprenkelt*)

RMDE: Let toch op! De inkt loopt uit. Nu moeten we herbeginnen.

LCNE: Juist niet! (*Schrijft*) “P.S. Waarom kan ik mijn tranen niet bedwingen terwijl ik u schrijf? Oh, liefste! Maak dat het tranen van vreugde zijn en niet van wanhoop.” (*Neemt de enveloppe en stopt de brief erin*) Zo. En als hij daar niet in trapt, dan wil ik in een kuiken veranderen. (*Schrijft*) “Monsieur Victor-Emmanuel Chandebise, quatre-vingt-quinze, boulevard Malesherbes. Persoonlijk.” (*Wil de brief geven*) Nu nog een bode zoeken.

RMDE: Niets is zo eenvoudig: daar zorg jij voor!

LCNE: Ha nee zeg! Nu overdrijf je echt! (*We horen de bel*)

RMDE: Daar is hij! Je mag het me nu niet weigeren. Vlug! (*Duwt de brief in Luciennes handen en leidt haar naar D1*)

LCNE: Het briefpapier! De geur van het parfum!

Raymonde loopt naar de tafel, heft haar rokken op en zwaait een paar keer heen en weer om de geur te verdrijven. De flacon verdwijnt in haar décolleté. Het briefpapier (en het kladpapier!) gooit ze op het bureau. Ze neemt Lucienne bij de arm.

RMDE: Vlug, ga langs de dienstingang naar buiten en kom langs de voordeur binnen. Vlúúúg! *Lucienne af D1. Dan strijkt Raymonde enkele plooiën glad en maakt ze zich klaar om haar man te ontvangen. Etienne opent de dubbele deur.*

CHDB: (*Joviaal*) Kom erin, beste kerel. (*Geeft hoed en stok aan Etienne. Tournel volgt*) Als je een ogenblikje hebt... (*TB*) Ik moet nog een paar documenten ondertekenen.

RMDE: Zelfs Camille wacht met ongeduld op je.

CHDB: Oh, lieve, ben jij daar? Ik had je niet gezien.

TNEL: (*Groet haar*) Madame...

RMDE: Bonjour, Tournel. Ja, ik ben hier, 'lieve'.

CHDB: Ik kwam Tournel aan de trap tegen. (*TB*) We zijn dan maar samen naar boven gekomen.

RMDE: (*IJskoud*) Ach zo...

TNEL: Ik heb hier een lijst met enkele nieuwe klanten. (*Haalt de lijst uit zijn aktetas*)

CHDB: Da's goed. Geef me die straks maar. (*TB*)

RMDE: Wat sta je daar aan je broek te trekken? Zitten je bretellen niet goed?

CHDB: (*Kort*) Nee.

RMDE: Zijn het misschien niet de bretellen die ik je onlangs heb gekocht?

CHDB: Hm? Jawel, jawel. (*TB*)

RMDE: (*Kort*) Wacht, ik help je even. (*Naar hem toe*)

CHDB: Nee, nee, doe geen moeite. Ik doe het zelf wel.

RMDE: (*Gefroisseerd*) Hm! Zoals je verkiest...

CHDB: (*Tot Tournel, terwijl hij vol achterdocht naar een zure Raymonde kijkt*) Je excuseert me even, Romain. Ik ben zo terug. (*Af D2.*)

Zodra hij de deur opent, horen we Camille: "Ha, daar ben je eindelijk, enz..." tot de deur gesloten is. Zodra dat gebeurd is, duikelt Tournel naar Raymonde.

TNEL: Ah! Raymonde, mijn Raymonde! Ik heb de hele nacht van u gedroomd!

RMDE: (*Houdt hem op afstand*) Ah non, mon ami, ah non! Afstand houden! Het is niet omdat mijn man mij bedriegt, dat ik van plan ben hetzelfde te doen.

TNEL: Hu?

RMDE: Zoiets heeft alleen nut als je geen andere hoofdbrekens hebt.

TNEL: Maar, Raymonde, mijn Raymonde! U had me gezegd... U had me hoop gegeven...

RMDE: Best mogelijk, maar toen waren er nog geen Bretellen. Maar nu er Bretellen zijn, adieu, monsieur. (*Meteen af D1*)

TNEL: (*Krijgt de deur op zijn neus*) Bretellen? Sinds wanneer dragen dames Bretellen?

CMLE: (*Op D2*) Ha! Monsieur Tournel! Mijn neef vraagt naar u.

TNEL: Pardon?

CMLE: Ik zei: mijn neef vraagt naar u.

TNEL: Ik begrijp geen snars van wat u vertelt. Wanneer gaat u eens fatsoenlijk leren articuleren?

CMLE: Wacht. (*Hij haalt een notaboekje en een potloodje uit zijn zak en noteert luidop:*) Mijn-neef-vraagt-naar-u. (*Geeft het briefje aan Tournel. We horen ook de deurbel*)

TNEL: (*Leest*) "Mijn neef vraagt naar u." Zeg dat dan direct! Truffel!

Hij neemt zijn paperassen, maar laat zijn tas liggen. Gaat af D2.

CMLE: Truffel? Tegen mij! Wat is me dat voor een snuitkever! Ik vraag heel beleefd of hij bij mijn neef wil komen, ik herhaal het, ik schrijf het op -pas op, mooi geschreven, want ik heb een mooi handschrift!- en hij maakt me uit voor truffel. Zeg dat dan direct, zegt hij. Ik heb het toch gezegd? Ik zal in 't vervolg nog eens mijn best doen voor zo'n brulkikker!

FCHE: (*Werd intussen binnengelaten door Etienne*) Wel, vriend Camille, bent u van plan om een monoloog te debiteren op de planken van de Comédie Française?

CMLE: Ah, bent u het, dokter. Nee, ik was tegen mezelf aan het mopperen over die paardenkastanje van een Tournel die het lef had...

FCHE: (*Snapt het toch niet*) Jaja, 't Is goed. Doe geen moeite. (*Andere toon*) En? De laatste tijd nog de bloemetjes buitengezet? In de rosse buurt, bedoel ik.

CMLE: (*Naar Finache*) Stt! Stt! Zwijg toch!

FCHE: (*Lacht*) Maar natuurlijk, hoe kon ik het vergeten! Meneertje gaat hier door voor de brave, trouwe Camille. De man met de smetteloze reputatie.

CMLE: Alsjeblief, dokter! Stt! De muren hebben oren!

FCHE: Vertel eens, hebt u mijn raad opgevolgd?

CMLE: Raad?

FCHE: U weet wel... Hôtel du Minet Galant...

CMLE: Minet Galant? Stt!

FCHE: Ach, we zijn onder ons. Wel? Bent u er geweest of niet?

CMLE: *(Kijkt rond)* Ja.

FCHE: En? Vertel man, vertel!

CMLE: *(Met twinkelende oogjes)* Oh-oh-oh!

FCHE: Nietwaar? Als ik een stevig opkikkertje nodig heb, bestaat er voor mij maar één hotel: de Minet Galant. Oh, voor ik het vergeet, ik heb dat dingetje voor u meegebracht.

CMLE: Welk dingetje?

FCHE: *(Haalt een doosje uit zijn tas)* Wat ik u beloofd heb. Waarmee u kunt spreken zoals iedereen.

CMLE: Ha, dát dingetje.

FCHE: *(Opent het doosje)* Kijk eens hoe mooi. Een zilveren verhemelte, net zoals in de sprookjes.

CMLE: En zal ik dan echt kunnen spreken?

FCHE: Wat?

CMLE: Of ik dan echt... Geef hier!

FCHE: Wacht, niet zo ongeduldig, man! U moet het eerst een kwartiertje in boorwater laten weken. U weet nooit wie het in zijn mond heeft gehad.

CMLE: Maar kan ik dan spreken? Kan ik dan spreken?

FCHE: *(Begrijpt hem dit keer)* Of u dan kan spreken? Maar, beste kerel! Met uw talent eindigt u nog écht op de planken van de Comédie Française!

CMLE: Echt waar? Dan ga ik het direct in boorwater zetten. Haha! Ik, op de planken van de Comédie Française! Haha! Ik! En de Comédie Française! *(Af D1 met doosje)*

CHDB: *(Op D2)* Camille!

FCHE: Hij komt zo terug. Alles goed?

CHDB: *(Hand)* Ah, bonjour Finache. Goed dat u er bent. Ik wou u even spreken.

FCHE: Maar eerst het certificaat van Histangua. Alsjeblief.

Hij haalt het document uit zijn tas en geeft het aan Chandebise, die het in zijn zak stopt.

CHDB: Zeer goed, dank u. Wel ja, ik ... euh... ik wou u consulteren over een eerder delicate kwestie die mezelf aanbelangt. Er is me namelijk iets eigenaardigs overkomen.

FCHE: Ah?

CHDB: Tja... Hoe moet ik het zeggen. Finache, u weet dat ik een (TB) verrukkelijke vrouw heb...

FCHE: Daar ben ik het volkomen mee eens.

CHDB: Bon! U weet evengoed dat er niemand zo trouw is als uw dienaar.

FCHE: Ah?

CHDB: Waarom zegt u ‘Ah?’? Niks ‘Ah?’ Ja! M’enfin!

FCHE: Maar ik weet niet, mon cher... Ik weet niet...

CHDB: Wel, ik zeg het u: ja! Mijn vrouw was voor mij tegelijk een echtgenote en een minnares en ik was voor haar altijd een man die... wist wat hem te doen... stond. Zelfs meer dan dat.

FCHE: Maar dat is toch prachtig. Ik begrijp niet waar u...

CHDB: Niets aan te geven?

FCHE: Niet dat ik weet...

CHDB: Enfin! (*Kort*) Het is de titel van het stuk dat onlangs zijn première kende in de Nouveautés.

FCHE: (*Fier*) Ja!

CHDB: Hebt u het gezien?

FCHE: Nee...

CHDB: Hoe kan u dan weten waar het over gaat? Ik zal het u zeggen: het gaat over een brave jongeman die met zijn kersverse echtgenote op huwelijksreis is. Hij legt zijn vrouwtje uiteraard de eerste principes van de huwelijksgrammatica uit en net op het hoogtepunt van de les duikt er een douanier op die vraagt: “Niets aan te geven?” En dat maakt een brutaal einde aan de ontboezemingen van onze jongeheer.

FCHE: Née...

CHDB: Ja! Enfin, voor hem wordt het een ware obsessie, een echt idée fixe. Telkens wanneer onze brave jongeling annex echtgenote, bij het punt aanbelandt dat toen *dans le vague* was gebleven, hoort hij de douanier: “Niets aan te geven?” en pfft! Niks meer! Fini! Afgelopen!

FCHE: Da’s lastig!

CHDB: Da’s bepaald lastig, ja. U moet het mij zeggen! Wel, m’n vriend, dat is precies wat mijn vrouw... en mezelf... is overkomen. Op een mooie dag, of liever op een kwade nacht - zowat een maand geleden- was ik, naar aloude gewoonte, nietwaar, weer heerlijk hopeloos verliefd... Ik was net van plan om madame Chandebise hiervan uitgebreid op de hoogte te brengen, toen plots... ik weet niet wat er met me gebeurde...

FCHE: (*Enthousiast*) De douanier die rond uw oren zeurde! (*Licht luid*)

CHDB: (*Met dodende blik. Finache stopt*) Dit is echt niet het moment om grapjes te maken. (TB)

FCHE: Maar wat wilt u dat ik zeg? Maak er toch geen tragedie van, jandorie. Zoiets gebeurt bij een man alle dagen. U bent gewoon het slachtoffer van autosuggestie. Komaan, zeg! Een beetje karakter, wat meer wilskracht! Waar een wil is, is een weg!

CHDB: De wil is er, maar de weg... Ach, Finache, het is een ware obsessie geworden, een echt idée fixe. Soms voel ik me... Zo klein als een kleutertje... (*Toont met de vingers*) Zo klein...

FCHE: (*Doet hetzelfde*) Zo klein...

CHDB: In het begin maakte ik me niet de minste zorgen. Ik voelde me gesterkt door mijn glorieus verleden dienaangaande, u kent mijn reputatie, nietwaar. En één nederlaag...

FCHE: Betekent nog geen oorlog!

CHDB: Juist. Nee! Enfin, zoiets... Maar de nacht daarop, u gelooft het niet, Finache...

FCHE: Toch wel, toch wel...

CHDB: Net als een mens al zijn zelfvertrouwen nodig heeft...

FCHE: Pfft! Niks meer! Fini! Afgelopen!

CHDB: Hoe weet u dat?

FCHE: Weet u, al wat u aan mij hebt verteld, dat had u aan uw vrouw moeten vertellen. Heel rustig, gezellig dicht bij mekaar onder de lakentjes. Ze zou er hartelijk om gelachen hebben en, wie weet, daarna zou u misschien... Hm... Begrijpt u?

CHDB: Nee.

FCHE: ...er samen om gelachen hebben, of zoiets... Hoe dan ook, uw emoties zouden zich ontladen hebben, uw zorgen waren voorbij en alles zou op rolletjes gelopen zijn zoals voordien.

CHDB: Misschien hebt u gelijk...

FCHE: Natuurlijk. En verder, meer beweging, man. Meer lichaamscultuur. U werkt te hard, u zit te veel aan uw bureau. Ik zal u straks even onderzoeken. (*Trekt de schouders van Chandebise achteruit*) Ohlala! U ontwikkelt zelfs een ronde rug! Waarvoor heb ik u die Amerikaanse bretellen voorgeschreven? Ik ben er zeker van dat u ze niet eens draagt. (*De bel*)

CHDB: Toch wel, toch wel! Ik heb zelfs al mijn andere bretellen cadeau gegeven aan mijn neef Camille. Zo ben ik er zeker van dat ik ze nooit meer zal dragen. Maar om u de waarheid te zeggen, erg comfortabel (*TB*) zitten die Amerikaanse dingen niet.

FCHE: U bent de enige die het voelt.

CHDB: Dat zegt u! Daarnet nog wou mijn vrouw er uitgebreid haar neus insteken.

FCHE: Och, dat is erg...

CHDB: Merci, Finache. Alsof ik me zo nog niet (*TB*) ridicuul genoeg voel.

FCHE: Ach, u lijdt aan een teveel aan bescheidenheid. Kom, trek uw jacquet uit. Ik ga u onderzoeken.

LCNE: (*Achter*) Wilt u madame zeggen dat ik er ben, Etienne?

Etienne opent de dubbele deur en gaat terug naar de voordeur. Lucienne duikelt binnen.

CHDB: (*Schikt zijn jacquet*) Ah, madame, hoe maakt u het? Komt u mijn echtgenote bezoeken?

LCNE: Uitstekend, merci. Ik heb madame daarnet al bezocht. Toen heb ik monsieur overigens ook ontmoet. (*Finache maakt een korte buiging*)

CHDB: Dan hoeft u niet meer aan mekaar voor te stellen. (*Discreet*) Maakte Raymonde niet een eerder nerveuze indruk toen u bij haar was? Ik weet niet wat ze vanmorgen had, maar ze was met geen tang aan te pakken.

LCNE: Ik zou het niet weten.

CHDB: Des te beter.

RMDE: (*Op vestibule links. Naar Lucienne*) Ha, daar ben je. (*Stil*) En?

Chandebise naar Finache van zodra hij zijn vrouw ziet. Ze praten in stilte

LCNE: (*Idem*) Hij komt! Ik stond samen met de bode aan de trap.

RMDE: Ik ben benieuwd.

ETNE: (*Opent de deur en komt binnen met de brief op een schaalpje*) Een persoonlijke brief voor monsieur. Bezorgd door een bode.

CHDB: Voor mij? Tiens... (*Neemt de brief. Tot de dames*) Vous permettez?

Hij opent de brief, legt de enveloppe op het schaalpje en zendt Etienne door een kort gebaar weg.

Hij leest. Zijn ogen sperren zich open.

CHDB: Nee maar...

RMDE: Het is toch niets ernstigs, lieve?

CHDB: Hm? (*Stopt de brief achter zijn rug*) Euh, nee, lieve... Gewoon een verzekeringskwestie.

RMDE: Ach zo... (*Tot Lucienne*) Het is duidelijk, dacht ik. Kom. (*Beiden af vestibule links*)

CHDB: (*Nadat hij er zich heeft van vergewist dat de kust veilig is*) Ah, mon cher, vrouwen zijn toch verbazingwekkende schepseltjes! U raadt nooit wat me nu overkomt.

TNEL: (*Op D2*) Zeg eens, Chandebise, hoe lang moet ik nog m'n plan trekken. (*Groet*) Dokter...

CHDB: M'n goede vrienden! Hou u vast. (*TB*) Iemand is smoorverliefd op mij!

TNEL: Een vrouw?

CHDB: Tournel, alsjeblief! Geen adem meer, mes amis? Ik vind niets uit, hoor. Luister maar. "Ik ben de dame die woensdagavond in het Palais Royal geen oog van u kon afhouden."

TWEE: Van u?

CHDB: Ja, van mij, Tournel! Ze kon geen oog van mij afhouden!

TWEE: Nee!

CHDB: Ja! Luister liever in plaats van me voortdurend te onderbreken. “Mensen in mijn loge hebben uw naam genoemd. Sindsdien droom ik alleen nog maar van u.”

TWEE: ’t Is niet waar!

CHDB: ’t Is wel waar! Zo, Tournel? Nu lach je niet meer, hè?

TNEL: Och, voor zo’n beetje...

CHDB: Jij bent jaloers, meer niet.

TNEL: Ik? Pf!

CHDB: “Ik ben bereid een dwaasheid te begaan. Doen we het samen?”

TNEL: Dat staat er niet, opschepper.

CHDB: Dat staat er wel! Finache! (*Toont de brief*)

FCHE: (*Nadert en leest*) Waarachtig, het staat er.

CHDB: Hm! “Ik verwacht u vandaag om vijf uur in het Hôtel du Minet Galant.”

FCHE: Hôtel du Minet Galant. Ohlala! Die kent er wat van, die dame van u.

CHDB: Waarom? Kent u dat hotel misschien?

FCHE: Een droom, mijn waarde, een peperkoeken droom. Ik breng er soms een discreet bezoekje, ik geef het toe. Ik weet zeker dat onze vriend Tournel het ook kent.

CHDB: Kijk eens aan, kijk eens aan...

TNEL: Ik? Hoe komt u erbij? Ik heb de naam hooguit al eens horen vernoemen. Meer niet.

CHDB: Hm! (*Wil verder lezen*) Oh!

TWEE: Wat?

CHDB: Ze heeft gehuild!

TWEE: Nee!

CHDB: Ja! Ze heeft gehuild. Luister... “P.S. Waarom kan ik mijn tranen niet bedwingen, terwijl ik u schrijf? Oh, liefste! Maak dat het tranen van vreugde zijn en niet van wanhoop.”

TNEL: ’t Mens heeft waarschijnlijk mosselen gegeten.

CHDB: Wat heeft dat ermee te maken?

TNEL: Niets. Alleen heb ik een tante die altijd moet huilen nadat ze mosselen heeft gegeten.

CHDB: Kijk dan zelf als je me niet gelooft. (*Duwt de brief onder de neus van Tournel*)

TNEL: (*Snuift*) Hm! Die tranen ruiken bepaald niet naar mosselen!

CHDB: Je lacht zoveel je wilt, Tournel, maar geef toe dat ik er ook nog wat van ken, hé! Daar zaten we dan braaf in onze loge, onwetend en onschuldig te kijken, terwijl in de loge tegenover de onze een dame mij met haar ogen zat te verslinden. Tournel, heb jij gemerkt dat een dame haar ogen van mij niet kon afhouden?

TNEL: In geen geval! Of wacht eens... Misschien, op een bepaald ogenblik... Nee. Ik dacht dat ze naar mij zat te pinkogen.

CHDB: Ja, jij denkt aldoor dat iedereen... Maar... Driedubbele idioot die ik ben! Natuurlijk!

TWEE: Wat 'natuurlijk'?

CHDB: Ze zat niet naar mij te pinkogen, maar naar jou!

TNEL: Naar mij?

CHDB: Zie je 't niet? Ze heeft jou voor mij genomen. Iemand heeft haar onze loge getoond en uiteraard mijn naam genoemd. Maar in feite had ze alleen maar oog voor jou.

TNEL: Denk je...?

CHDB: Niks 'denk je?' Ja! Romain, kijk me aan! Wie zou nu verliefd willen worden op mij?...

FCHE: (*Giechelt*) {Ik niet!}

CHDB: Bij jou is dat integendeel de normaalste zaak ter wereld. Vrouwenharten doen smelten is gewoon jouw specialiteit. Het is je manier van doen. (*Tot Finache*) Het is gewoon zijn manier van doen! Jij brengt het hoofd van de vrouwtjes voortdurend op hol. Tournel, jij straalt doodeenvoudig sensualiteit uit. Voilà!

TNEL: Kom, kom...

CHDB: Niks 'Kom, kom'. Ja! Jij bent de verpersoonlijking van de mannelijke schoonheid.

TNEL: Goed dan... Ik geef toe dat ik enige charme heb...

CHDB: Voilà! Daar zeg je 't zelf! Jij hébt charme! Er zijn zelfs vrouwtjes die voor jou zelfmoord hebben gepleegd. Waar of niet?

TNEL: Jaaa zeg... Amper eentje! Ik had haar de bons gegeven, meer niet. Als je daar al zelfmoord moet voor plegen... Achteraf bleek dat ze te veel pillen tegen verstopping had geslikt, zodat die fameuze zelfmoord in feite loos alarm was.

CHDB: Soit! Deze brief is aan mij geadresseerd, maar duidelijk voor jou bestemd. Bijgevolg maak jij acte de présence.

TNEL: Ja, maar...

CHDB: Niks 'Ja, maar...' Ja! Ik herinner me overigens dat ik vanmiddag niet vrij ben. De Boston Life Company houdt een banket ter ere van de grote baas die daarvoor speciaal uit Amerika is overgekomen.

TNEL: Kan het echt niet...

CHDB: Tututut... Hou op, Tournel. Je sterft van verlangen. Dat zie ik zo.

TNEL: Sterf ik van verlangen? Hoe zie jij dat?

CHDB: Kijk eens naar je neus. (*Tournel doet alle moeite. Chandebise drukt zijn vinger op Tournels neus*) Hij lacht in zijn vuistje.

TNEL: Lacht hij in zijn vuistje? Dat is wat anders! In dat geval neem ik het aan.

CHDB: (*Klap op Tournels schouder*) Ahaa, ik wist het wel, jij ouwe snoeper!

TNEL: Hm... het komt me eigenlijk goed van pas. Ik had al een afspraakje, maar door omstandigheden valt het in het water.

CHDB: Een afspraakje? Aha! En met wie?

TNEL: Met... Het spijt me, dat is privé.

CHDB: Om het even. Ik zal mijn teergeliefde met het grootste genoegen aan jou overdragen

TNEL: Afgesproken. Kom, geef me die brief.

CHDB: Met alle soorten van... (*Bedenkt zich*) Nee. Jij hebt die niet nodig. Ga om vijf uur naar dat hotel en vraag naar de kamer die op mijn naam staat. Meer niet. (*Andere toon*) Die brief hou ik. Dit soort brieven krijg ik maar eens in mijn leven... Finache? Had u niet gezegd dat u me zou ausculteren? (*Leidt Finache naar D3*)

TNEL: En die documenten? Hoe lang nog?

CHDB: Twee minuutjes. Meer niet. Kom, Finache. (*Af met Finache D3*)

TNEL: Twee minuutjes, twee minuutjes! En daarna? (*Andere toon*) Hôtel du Minet Galant. Mmm! Wie is toch die mooie dame die stapelverliefd is op de charmante Romain Tournel?

RMDE: (*Op vestibule links, gelaarsd en gespoord om uit te gaan*) Tournel? Is mijn man er niet?

TNEL: Hij is in zijn kamer met dokter Finache. Zal ik hem roepen?

RMDE: Nee, nee, laat maar. Zeg hem dat ik uitga met madame de Histangua en dat hij zich niet ongerust hoeft te maken als ik wat later thuiskom.

TNEL: Komt in orde. Trouwens, ik geloof dat hij zelf ook iets later zal zijn.

RMDE: Ah! En waarom als ik vragen mag.

TNEL: Hij heeft vanavond een banket ter ere van de grote baas die speciaal uit Amerika overkomt.

RMDE: Dat kan niet. Dat banket is morgen pas. Ik heb die uitnodiging zelf gezien.

TNEL: Dan heeft hij zich ongetwijfeld in dag vergist.

RMDE: Dat heeft hij niet. Mijn man weet perfect wat hij doet, m'n beste! Hij zoekt gewoon een alibi om later thuis te komen. Ha! Nu weet ik tenminste waar ik me moet aan houden!

TNEL: Maar hij leek volkomen eerlijk. Tenminste, die indruk had ik toch.

RMDE: Indruk... Waarom dan niet met mij? Oh, maar ik heb uw spelletjes door. Nu mijn man me bedriegt, wéét u dat u van mij niets meer te verwachten hebt. Daarom probeert u mij ervan te overtuigen welk een trouwe echtgenoot Victor-Emmanuel wel is. Speel uw spelletjes met een andere zottin, maar niet met mij. Adieu! (*Wil weg*)

TNEL: (*Achter haar aan*) Maar ik garandeer u... Raymonde! Mijn Raymonde!

RMDE: Foert! (*Trekt de dubbele deur voor zijn neus dicht en gaat af vestibule links*)

TNEL: Foert! Tegen mij? Hoe vulgair!

CMLE: (*Blijgezind op D1, met een glas boorwater en een lepeltje*) Ha, monsieur Tournel, bent u al wat beter gehumeurd?

TNEL: Pardon?

CMLE: Ik vroeg: "Bent u al wat be-ter gehumeu-eurd?!"

TNEL: Ah! Foert! (*Af D2*)

CMLE: Foert! Tegen mij? Hoe vulgair! (*Zet het glas op tafel*) Dat heeft nog nooit iemand tegen mij gezegd. Ik zou het niet durven, foert zeggen tegen mij. Waar haalt die hottentot het lef vandaan? (*Intussen roert hij in het glas en neemt hij het verhemelte dat hij haast devoot in de vloeistof dopt*) Zóó... Een kwartiertje mooi weken in boorwater. (*Zingt*) De Comédie Française! Lalala!... (*Daarna plaatst hij met een danspasje het glas op het bureau*)

ETNE: (*Opent de dubbele deur*) Don Carlos Homénides de Histangua!

HDES: (*Stuift binnen*) Iek groet oe! (*Etienne af*)

CMLE: Ha! Monsieur de Histangua!

HDES: Señor Chandèbisse? IJ ies niet ier?

CMLE: (*Articuleert*) Mijn neef komt direct. Hij moest naar de dokter.

HDES: Muy bien! (*Zeer goed.*)

FCHE: (*Op D3*) Doe dus gewoon wat ik u gezegd heb, meer niet.

HDES: Querido amigo, (beste vriend) iek ben geëel de oewe.

CHDB: Cher ami. Hoe maakt u het?

HDES: Muy bien, dank oe. En doktèr? Ook muy bien met oew gezondheid?

FCHE: Zoals steeds. U moet mij excuseren, monsieur, maar ik moet dringend weg.

HDES: Astoeblijft!

CMLE: Nogmaals hartelijk dank, dokter. Ik heb precies gedaan wat u zei.

FCHE: Dat is goed... Tot ziens iedereen! (*Af vestibule rechts. Camille af D2*)

HDES: En Chandèbisse? Mijn echkenoot? IJ ies ier?

CHDB: Pardon?... Ha ja! Natuurlijk... Ze is bij mijn echtgenote.

HDES: Ja, ij ad gezegd dat ij gieng nemen mijn voorste.

CHDB: Uw voorste?

HDES: Ja, ij ies ier voor mij gekomen! IJ ad zo gezegd.

CHDB: Ja, ja, ze was hier al. Vóór u.

HDES: Dat selfde. Chandèbisse, iek eb dese morgen gesien oew doktèr van de compagnia. IJ mij deed oerierenen.

CHDB: Pardon?

HDES: Oerierenen! Psjt! Psjt!

CHDB: Ach ja, psjt psjt. Juist ja!

HDES: Por qué? (Waarom?)

CHDB: Dat zijn de regels. Om te zien of u in aanmerking komt voor een verzekering.

HDES: Oeat em dat gaat aan? Iek ferseker niet iek, iek ferseker mijn frouw.

CHDB: Uw vrouw? Dat is een klein misverstand dat vlug opgelost kan worden. Het volstaat dat madame de Histangua even langsgaat bij dokter Finache en...

HDES: Oeablijft oe? En sij moet dan ook doen soals iek?

CHDB: Vanzelfsprekend.

HDES: Dat oeiel iek niet!

CHDB: Ja, maar... Ja, maar...

HDES: Nieks "Ja, maar... Ja, maar..."! No y no y no! Iek wiel niet! Iek wiel niet!

CHDB: M'enfin... Histangua. Enige redelijkheid! De regels!

HDES: Iek eb geen regels! Mijn frouw eeft geen regels ook niet! Iek eb foor aar gepst!

CHDB: Maar dat gaat niet! Dat is onmogelijk!

HDES: Dan ies ook onmogelijk dat sij verassureerd oordt foor fersekering en daarmee basta!

CHDB: M'enfin, beste vriend, zó jaloers bent u toch niet. Dokter Finache is...

HDES: Jaloers? Iek? Nooo señor... Oeant iek oeëet dat sij oeëet dat iek verskriekkelijk sal sijn in mijn koeaad als sij doet met andere! (*Haalt een pistool boven*) Oe ziet deze espèl?

CHDB: (*Bang*) Laat dat niet vallen, Histangua, dat is geen spel om mee te spelen...

HDES: Kan geen koeaad. Ies geen gefaar.

CHDB: Ja, ja, dat zeggen ze allemaal.

HDES: Als iek aar trap met één mossieu, dan iek skiet kogel in de roek, sodat ij... uitkomt ook in de roek!

CHDB: Oei! Arme mossieu!

HDES: Niet arme mossieu! Arme madame! Sij oeëet! Iek aar veroeietiegd in nacht van oeëlijk.

CHDB: {Ik had tijdens mijn huwelijksnacht wel wat beters te doen!}

HDES: Oe segt? (*Steekt het pistool in zijn zak*)

CHDB: Niets, goede vriend, niets. Vertel gerust verder.

HDES: Sij sou et nooit doerfen! Nooit sou sij!

TNEL: (*Bij D2*) Zeg, ouwe jongen? Hoe lang nog? Ik heb nog wat anders te doen, hoor!

CHDB: Direct! Zie je niet dat ik bezig ben? Leg alles klaar! (*Tournel weg*)

HDES: Oeie ies die persoon?

CHDB: Dat is Tournel, een vriend. Hij is ook makelaar bij onze compagnie. Een uiterst charmante jongeling. Hij heeft maar één gebrek. Hij zit voortdurend achter de vrouwtjes aan.

HDES: Ohohoh!

CHDB: Hebt u gezien hoe ongeduldig hij was? En weet u waarom? Er zit er weer een leuk vrouwtje op hem te wachten. Enfin, in werkelijkheid, ziet u, zit ze op mij te wachten, maar gaat Tournel in mijn plaats. Ze heeft mij een gevoelsvolle liefdesbrief geschreven.

HDES: Verdad? (*Is dat waar? Spreek uit: berdaa*) En oeat ies foor frouw?

CHDB: Dat weet ik niet. Ik heb het niet gecontroleerd. De brief was niet ondertekend. Maar ik denk... (*Zeer geheimzinnig*) dat het een vrouw van de wereld is. Waarschijnlijk getrouwd...

HDES: Ohohoh! Oeaaar siet oe aan?

CHDB: Ik zit nergens aan... Euh... Waar ik dat aan zie? Aan de stijl, de klemtoontjes, de muzikale dinges, de... Enfin, waarom kijkt u zelf niet. (*Haalt de brief uit zijn zak, plooit hem open en geeft hem aan Homénides*)

HDES: Als dat ies verdad, dan iemand ies cocoe! Dat ies echt plèsant! (*Lacht*) (*Ruikt aan de brief*)
Mmm! Dat ies lèkkèrè perfoem! (*Leest*) Ah! Aááh!!

CHDB: Wat scheelt er, Histangua?

HDES: (*Barst los*) Caramba! Hija de la perra que te parió! (*Dochter van de teef die u jongde.*)

CHDB: Wat hebt u?

HDES: Dat is de andskrift fan mijn frouw! Su escritura! (*Haar handschrift*)

CHDB: Wát zegt u?

HDES: *(Vliegt op Chandebise af)* Miserabele eskoerk! Hijeputa! *(Hoerenjong.) (Zoekt zijn revolver)*
Oeaar ies mijn blaffer?

CHDB: *(Zoekt)* Heeft hij zijn hond ook al meegebracht?

HDES: Ah! Ier ies ij! *(Bedreigt Chandebise)*

CHDB: M'enfin, Histangua! Ik ga toch niet! *(Toont D2)* Tournel gaat!

HDES: Cuál Tournel? Aah! Este cabrón! *(Welke Tournel? Die bok!)* Iek eskiet em met de kogel!

CHDB: *(Houdt hem tegen)* Maar waarom! Er is toch nog niets gebeurd! Luister, ik roep Tournel en u zal zien dat alles in orde komt.

HDES: Goed, iek doe toegeefink. Iek laat em gaan en later iek em betrap op ete daad en iek eskiet em dood pas dan. *(We horen de vrouwen)* Dat ies de estem fan mijn frouw. Oe daar naar bienen. Vloeg! *(Drijft Chandebise naar D1)*

CHDB: Kalm, Histangua, kalm!

HDES: Ja, iek kalm. Maar als oe niet doet oeat iek seg, iek eskiet oe dood als een eskoerftige ond!

CHDB: Nee, nee! Ik ben al weg!

Chandebise vlucht D1 in. Homénides doet de deur op slot en stopt zijn pistool weg. De dames komen binnen langs vestibule links, klaar om uit te gaan.

LCNE: Ha, daar bent u, mon ami.

HDES: Ja, iek ben ier, iek ben ier!

RMDE: Bonjour, monsieur de Histangua.

HDES: Madame. Alles goed met oe?

RMDE: Merci.

HDES: En met de kienderen? Ook alles goed?

RMDE: Maar... Ik heb toch geen kinderen?

HDES: Dat ies dan jammer. Folgende keer beter.

LCNE: *(Die hem in het oog hield)* Wel, wat scheelt er?

HDES: Hoe 'oeat eskeelt'? Niets eskeelt. Eskeelt niets!

LCNE: Ah... Goed dan. Ik ga uit met Raymonde. Tot straks.

HDES: Tot estrakse! Tot estrakse!

De dames gaan naar de dubbele deur. Lucienne fluistert iets tegen Raymonde die vestibule rechts af gaat. Lucienne komt terug.

LCNE: Qué tienes, querido mio? Qué te pasa por que me pones una cara así? (Wat heb je, liefste? Wat scheelt er dat je zo'n gezicht trekt?)

HDES: (Kort) Te aseguro que no tengo nada! (Ik garandeer je dat er niets scheelt!)

LCNE: Ay, Jesús! Que carácter tan insoportable tienes! (Jezus! Wat heb jij toch een onmogelijk karakter!) (Af)

TNEL: (Op D2) Is Chandebise er wéér niet?

HDES: Nee, mossieu, ij ies er oeëer niet!

TNEL: Ja, zeg, ik kan niet langer meer wachten.

HDES: (Haalt het pistool half uit zijn zak) Ga beter, mossieu! Ga beter of iek sal oe...

TNEL: Of ik zal u wat?

HDES: (Beheerst zich en duwt het pistool terug) Maar niets, mossieu. Niets! Ga! Ga! {Dan kan iek oe estrakse betrappen op ete daad.}

TNEL: Goed. Dan ga ik maar... {Wat een rare kluiver!} (Af vestibule rechts)

HDES: (Zodra Tournel de hoek om is) Aah! Iek doemp! Iek estiek! Drinken! Iek ferga van dorst! Haa! Daar oeater! (Hij ziet het glas dat Camille had klaargezet, neemt het en drinkt) Poe-haa! Oeat foor brol ebben sij daar ingedaan? So sout! Poehaa!

Hij plaatst het glas op tafel en wil af via de dubbele deur, maar Camille komt op D2.

CMLE: Monsieur de Histangua? Ze hebben u toch niet alleen gelaten?

HDES: Ah... Mannetje Kameil! Oe komt op de tijd! (Neemt Camille bij zijn revers en schudt hem heen en weer tot hij met hem in de buurt van D1 geraakt) Iek moet gaan en als iek ben oe-eg, dan opent oe dese deur en uw baasje uitlaten, ja? Ah! Sinvergüenza! Cómo podría imaginarme que mi mujer tuviese un amante! (Schaamteloze! Ik kan me niet inbeelden dat mijn vrouw een minnaar heeft!) Ah! Cocoe! Iek! Cocoe! (Af vestibule rechts)

CMLE: Kokekoe, iek kokekoe? Wie verstaat nu één woord van dat Italiaans gebrabbel. En hij articuleert dan nog zo slecht. Wat moest ik weer doen, zei hij? Ha ja, mijn baasje uitlaten. (Ontsluit de deur)

CHDB: (Komt schuchter kijken) Is hij weg?

CMLE: Wie?

CHDB: Hom... Homénides?

CMLE: Ja.

CHDB: En madame Homénides?

CMLE: Ook, met Raymonde.

CHDB: En Tournel?

CMLE: Ook.

CHDB: *(Op)* Er valt geen seconde te verliezen. We moeten er iemand naartoe zenden... Maar wie? Wie?... Etienne! *(Wil naar dubbele deur, maar Camille is sneller en houdt hem tegen)*

CMLE: Waar naartoe?

CHDB: Naar Hôtel... dinges... Ik weet het niet meer! *(Neemt Camille vast en schudt hem heen en weer)* We zitten op een vulkaan. Een afschuwelijk drama! Minstens een dubbele moord!

CMLE: Wat? Wie? Waarom?

CHDB: Ik heb nu geen tijd om alles uit te leggen. *(Laat Camille los)* Trek je oren open en luister. Als Tournel mocht terugkomen, zeg hem dan dat hij in geen geval naar dat rendez-vous mag gaan. In geen geval, hoor je! Het gaat om zijn leven!

CMLE: Zijn leven!

Chandebise naar D3, met Camille op de hielen. Hij draait zich plots om en Camille botst op hem.

CHDB: Begrijp je? Zijn leven! *(Af D3)*

CMLE: Zijn leven!

TNEL: *(Op vestibule rechts)* Nu laat ik mijn aktetas hier toch liggen, zeker! *(Neemt ze van de kast)*

CMLE: Monsieur Tournel! *(Vliegt naar Tournel)* U mag van mijn neef in geen geval naar dat rendez-vous gaan in dat hotel dinges. Uw leven hangt ervan af!

TNEL: Pardon?

CMLE: Mijn neef Victor-Emmanuel heeft gezegd dat u in geen geval naar dat...

TNEL: Maar wat brabbel jij allemaal, vervloekte papegaai! Laat me met rust! *(Af vestibule rechts)*

CMLE: Tournel, kom terug! *(Loopt naar het bureau, er is geen glas. Paniek. Ziet het glas op tafel staan. Steekt het zilveren verhemelte in zijn mond)* *(ZV)* Tourrrnell! Tourrrnell!

CHDB: *(Op D3)* Tegen wie sta jij zo te schreeuwen?

CMLE: *(ZV)* Maar tegen Tournel, jandorie! Die trapgans wil niet naar me luisteren. Ik zeg hem alles wat jij me gezegd hebt dat ik hem moest zeggen en hij loopt weg, de schaapskameel! *(Af vestibule links)*

CHDB: Grote goedheid... *(Laat zich op een stoel vallen)* Hij spreekt!

En het doek valt.

DEEL 2

Eugénie zit een boekje te lezen op het ronde bed. We horen Ferrailon op haar roepen. Eugénie schrikt, moffelt het boekje weg en begint ijverig met haar plumeau te zwaaien. Ferrailon komt het salon binnen en opent het gordijn. Hij roept nogmaals op Eugénie en gaat kamer 5 binnen.

FRON: Wel? Kunt ge niet antwoorden als ik u roep? Of zijt ge doof? Waar zijt ge mee bezig?

EUGE: Ge ziet toch dat ik de kamer doe. Of zijt ge blind?

FRON: Op uw tong letten, gij! Zo? Dat noemt ge ‘een kamer doen’.

EUGE: Voor zover ik weet ben ik toch de afwas niet aan het doen!

FRON: En waarschijnlijk noemt gij dit een opgemaakt bed? Ge zoudt zeggen dat er daarjuist nog iemand in geslapen heeft.

EUGE: Dient een bed hier nog voor iets anders misschien?

FRON: Uw tong, zeg ik! Of neemt ge mijn hotel voor een ordinair bordeel? Laat mij dan zeggen dat het een eerbaar etablissement is, een keurig huis. Al mijn klanten zijn fatsoenlijk getrouwd.

EUGE: Da’s waar. Maar niet met mekaar!

FRON: Daar hebt gij geen zaken mee, vranke tang! (*Trekt aan de spreij*) Hermaken, en vlug!
(*Af*)

EUGE: Zeg, hebt ge iets tegen mij of zo? (*Ze legt de spreij goed*)

Olympe is intussen achteraan links opgekomen. Ze draagt een stapel pas gestreken lakens. Olympe is veel jonger dan Ferrailon. En zo te zien is ze smoorverliefd op hem: ze fladdert constant rond hem en kan hem geen seconde met rust laten.

OLYM: Tegen wie ben je bezig, lieve Augustin? (*Legt de lakens op de kast*)

FRON: Tegen die dekselse meid die overal vierkant haar broek aan veegt, m'n engeltje.
Jammer dat die geen soldaat was in mijn regiment. Dan had ik haar wel doen marsjeren!

OLYM: Oh, zoete Ferrailon!

FRON: En bij mij zou ze récht marsjeren, dat zweer ik! Schuinsmarcheerders zie ik hier genoeg.

Baptistin achteraan links op. Hij wandelt moeizaam met een stok en ziet eruit als de geslagen hond.

FRON: Ha, daar is de schoonste van allemaal! Uit welk gat komt gij weer gekropen? Uit de kroeg, natuurlijk.

BAPT: Ikke? *(Met gebaar van "dat kan niet")*

FRON: Hebt ge al gezien hoe laat het is? Ge moest al lang in uw bed liggen. Gaat ge vandaag nog
aan 't werk, ja of nee?

BAPT: *(Kleintjes)* Ba ja, zeker...

FRON: Maak dan dat ge in uw nest ligt!

Baptistin gaat tot bij deur 3, blijft staan en luistert naar Ferrailon. Intussen...

FRON: Die vent is nergens goed voor. In plaats van content te zijn dat hij krom staat van de reumatiek. Daar betaal ik hem zelfs voor! Omdat ik een goed hart heb en omdat hij mijn oude nonkel is en omdat ik niet wil dat mijn familie in de goot terecht komt. Maar die schobbejak denkt maar aan twee dingen: karotten trekken en potten pakken.

BAPT: Luister...

FRON: Nee, ik luister niet! Doe uw plicht en ga naar bed.

BAPT: Maar ik weet wel wanneer ik...

FRON: 't Is al goed. Doe wat u gevraagd wordt. *(Baptistin, teneergeslagen af D3)* *(Tot Olympe)* Van uw familie moet ge 't hebben.

RGBY: *(Op D5)* Excuse me, sir. Nobody called?

FRON: *(Schrikt)* Watte?

RGBY: *(Tot Olympe, vriendelijk)* If you please, ma'am. Nobody called?

OLYM: Nee... Nobbeldiekool, nobbeldiekool.

RGBY: Well... Yeah! Thanks! *(Af D5)*

FRON: Wat heeft hij gezegd?

OLYM: 'k Weet niet... Misschien of er iemand voor hem gekomen is?

FRON: Ge moet het maar durven om de mensen zo in 't Engels aan te spreken. Ik spreek hem toch ook niet in 't Engels aan? Ik spreek mijn moedertaal, zoals iedereen.

OLYM: Die kent hij waarschijnlijk niet.

FRON: Iedereen kent toch zijn eigen moedertaal? Pas op, dat is geen reden waarom ik verplicht ben om de zijne te verstaan. Nobbeldiekool, nobbeldiekool. Alstublieft, zeg!

OLYM: De sukkel. Het is de derde keer dat hij hier komt en elke keer laat zijn dame hem stikken.

FRON: Dat ze gelijk heeft. Met zijn nobbeldiekool, sapristi!

OLYM: Enfin... Ik ga die lakens boven naar de linnenkast brengen.

FRON: Maar zoetje toch, waarom al die moeite? Eugénie!

Eugénie was eerder naar de toiletkamer verdwenen nadat ze de spreid had recht getrokken. Nu komt ze binnen met in de ene hand haar plumeau en in de andere een lampetkan.

EUGE: Hebt ge mij geroepen?

FRON: Nee, ik heb op de kat haar staart getrapt. Is die kamer eindelijk klaar?

EUGE: Zeker, die kamer is zelfs voor de tweede keer eindelijk klaar. Als ge goesting hebt kunt ge

ze voor de tweede keer eindelijk overhoop halen.

FRON: Bon, en als gij voor de tweede keer klaar zijt met het maken van domme opmerkingen, dan kunt ge die lakens misschien naar de linnenkast brengen.

EUGE: Wie? Ik?

FRON: Hoe "wie ik"? Wie anders? Ik toch niet, zeker?

Het is duidelijk tegen haar zin, maar toch gaat Eugénie naar de lakens. Ze constateert dat ze haar handen vol heeft en geeft de plumeau en de lampetkan aan Olympe. Ze neemt de lakens.

OLYM: Voor ik het vergeet, Eugénie, kamer 5 mag niet verhuurd worden. Ze is gereserveerd door monsieur Chandebise. Je weet wel wie ik bedoel.

EUGE: Zeker, madame. De monsieur Chandebise die spreekt "alsof hij altijd patatten aan het eten is". *(Dat laatste zegt ze zoals Camille het zou zeggen)*

OLYM: Juist.

FRON: Ha? Mogen we monsieur Chandebise nogmaals verwachten?

OLYM: Jaja, ik heb zijn telegram ontvangen.

Olympe wil het telegram uit haar décolleté halen, maar constateert dat ze haar handen vol heeft. Ze geeft de plumeau en de lampetkan aan Ferrailon en neemt het telegram. Eugénie is heel dichtbij komen staan om zeker geen woord te missen. Olympe merkt het.

OLYM: Gaat het, Eugénie?

EUGE: *(Blijft staan)* Zeker, madame.

OLYM: Ja, dank je, Eugénie. Ik heb je niet meer nodig.

EUGE: Zeker, madame?

Stil spel. Ferrailon constateert dat hij nog met de plumeau en de lampetkan in zijn handen staat en wil ze aan Eugénie geven. Eugénie geeft het pak lakens aan Olympe en neemt de plumeau en de lampetkan van Ferrailon in ontvangst. Olympe geeft de lakens aan Ferrailon, om het telegram te kunnen lezen. Eugénie gaat af via kamer 6 naar de toiletkamer. Ze deponeert er de plumeau en de lampetkan en komt onmiddellijk terug. Terwijl Eugénie weg is, leest Olympe het telegram voor.

OLYM: “Reserveer vandaag om 5 uur zelfde kamer als vorige keer. Chandebise”. Dat is kamer 5. *Eugénie is erbij komen staan. Ze houdt de armen klaar om de lakens te ontvangen. Ferrailon geeft het pak door aan Olympe en die geeft het aan Eugénie.*

EUGE: *(Met een diepe zucht)* {Nu weet ik nog niks!} *(Af via trap)*

FRON: Waar is Poche?

OLYM: Ik heb hem naar de kelder gezonden om voor het hout te zorgen.

FRON: Naar de kelder? Maar m'n duifje, dat hadt ge niet mogen doen. Ge weet toch hoe hij is. Hij kan geen volle flessen voor zijn ogen zien staan!

OLYM: Maar het kan toch geen kwaad, lieve Ferrailon. Er zit een slot op de wijnrekken.

FRON: Gij kent hem niet zo goed als ik, mijn liefste, omdat hij hier nog maar drie weken werkt. In de troep is hij drie jaar lang mijn ordonnans geweest. Bij mij vloog hij niet in het cachot als hij flink gezopen had. Oh nee, ik gaf hem een flinke pandoering. Maar de week daarop: zelfde liedje, zelfde pandoering. Hij leerde het nooit. Maar één ding moet ik hem aangeven: was hij niet van de slimsten, dan was hij wel doodeerlijk en gemanierd. Zijn pleeggezin heeft hem uitstekend opgevoed, moet ik zeggen. Hij was een vondeling, moet ge weten.

OLYM: Ocharme, de sukkel.

FRON: Naar het schijnt werden er die dag verscheidene kindjes te vondeling gelegd. Hoe gebeurt zoiets, hè? Meisjes met een zonde. Ach...

OLYM: En nu heb jij hem opgenomen in onze kleine familie. Wat ben je toch een goede ziel, brave Ferrailon. Altijd zo attent en teergevoelig.

FRON: Maar als ik hem loon naar werken geef, ben ik het heel wat minder. Mens, ik kon hem in die tijd schoppen waar ik wou, hij gaf geen krimp. Wat heb ik daar deugd aan beleefd.

OLYM: Oh, lieve Augustin, wat kun jij iemand een heerlijk pak voor zijn broek geven. *(Zoentjes)*

FRON: Ja, ik geef toe dat ik er verstand van heb. Maar tegenwoordig word ik er zo moe van. Hoewel, als ik het echt wil...

OLYM: ... Ben je nog steeds dezelfde lieve schat.

FRON: Zeker voor u, mijn lieveling. *(Zoentjes)* Ja, Poche, dat is nog eens een man naar mijn hart. Die is niet zoals die bedienden van tegenwoordig, met hun fijne pruimenmondjes en hun kont stijf naar achteren.

Poche op achter links met een mand hout. Hij heeft een telegram bij zich. Hij loopt op pantoffels en zijn haren zijn ongekamd. Over zijn werkkledij draagt hij een grove kiel.

(Het basiskostuum van Poche bestaat best uit één geheel, dat over broek, hemd en gilet van Chandebise wordt aangetrokken en bovenaan volledig sluit, zodat de metamorfose voor de toeschouwer vliegensvlug gebeurt en het verrassingseffect wordt bereikt.)

FRON: Kijk daar... Als ge van de duivel spreekt... Wel, wat scheelt er?

PCHE: *(Met militaire groet)* Telegram, chef.

FRON: *(Imiteert hem)* "Telegram, chef." Geef hier. *(Tot Olympe)* Jongens, hoe kan een mens zó lelijk zijn! Hebt ge me nog niet genoeg staan begapen, kwibus? *(Heeft intussen het telegram geopend)* Wel, wel... Nóg ééntje van monsieur Chandebise. *(Eugénie sluipt op en luistert mee)* *(Ferraillon leest)* "Hou beste kamer vrij."

OLYM: Eh bien, hij staat erop de 5 te krijgen.

FRON: "Laat binnen wie naar mij vraagt. Chandebise." Hebt ge dat gehoord, alle twee? Als er iemand naar de kamer van monsieur Chandebise vraagt, dan laat ge hem dáár binnen.

EUGE: Komt in orde!

PCHE: *(Groet)* Tot uw orders, chef!

FRON: Goed, ge kunt gaan. *(Eugénie af via trap. Poche blijft grijnzend staan)* Hebt ge me niet verstaan, vleermuis? *(Geeft hem een schop onder de broek)*

PCHE: Merci, chef! *(Blijft staan grijnzen)*

FRON: Kijk toch eens hoe gelukkig hij is! Hij aanbidt me, zeg ik u.

OLYM: Wie niet, Ferraillontje?

FRON: Maak dat ge weg komt, flierefluiter! (*Jaagt Poche weg, die bij de trap blijft staan grijzen*) Wacht! (*Hij wil hem achterna, maar Poche loopt de trap op*)

OLYM: Wat ben jij toch een geweldige kerel! (*Rond zijn hals. Gezoen*)

RGBY: (*Op*) Nobody called? (*De twee schrikken*) Listen, it's the second time I ask if anybody called for me!

FRON: Nee, nobbeldiekool! Krijg het vliegend flerecijn, man!

RGBY: (*Na een aarzeling. Kort*) Yeah... Thanks! (*Af kamer*)

FRON: Ze kunnen een mens zelfs niet gerust laten wanneer hij aan het werk is!

OLYM: Trek het je niet aan, schatje van me. (*Scharrelt hem vast en zoent hem*)

FCHE: (*Achter op*) Hm, hm... Excuseer dat ik stoer. Madame, mon colonel.

Hij gaat met uitgestoken hand naar Ferrailon. Ze geven mekaar joviaal een hand.

FRON: Dokter Finache! Wat een verrassing! 't Is al een tijdje geleden dat we nog de eer hadden u te ontmoeten.

FCHE: (*Terwijl hij Olympe groet*) We hebben mekaar gelukkig ergens anders ontmoet...

FRON: Maar wij hebben mekaar helemaal niet ontmoet.

FCHE: Nee, uiteraard niet. (*Lastig lachje*) Ik bedoel, we zouden mekaar misschien ergens anders kúnnen ontmoet hebben. Enfin, het duurde gelukkig slechts een maand, nietwaar, mon cher colonel. Drukke beroepsbezigheden, ziet u. Maar zegt het spreekwoord niet: een trouw vogeltje keert steeds naar het warme nest terug?

FRON: Een geluk voor ons dat er vogeltjes bestaan, anders zouden wij ons warme nest mogen sluiten. (*Gelach*)

OLYM: (*Glundert*) Dokter, ik verwachtte u.

FRON: Hoezo, eh...

OLYM: De dokter had zijn komst getelegrafeerd. Nietwaar, dokter?

FCHE: Uiteraard!

OLYM: We zijn er immers voor u, doktertje lief... lief... liefde is het toverwoord en in dit huis is het de sleutel op elke deur.

FRON: Dat heeft mijn vlindertje goed gezegd, dokter. Wij zijn inderdaad een huis van vertrouwen.

FCHE: Uw huis is als een maîtresse, m'n beste kolonel. Het scheidt vertrouwen en je kan er altijd op rekenen. (*Gelach*)

FRON: Zéér juist. “Vertrouwen en discipline”! Dat is mijn lijfspreuk!

FCHE: (*Joviaal*) En wat zou daar verkeerd aan zijn? U bent immers kolonel! (*Gelach*)

Luid gebonk boven aan de trap.

FRON: Wat scheelt er nu weer? (*Af via trap*)

Olympe en de dokter vliegen in mekaars armen.

OLYM: Oh, liefste. Ik heb je zo gemist. Die levensverzekering voor Ferrailon? Komt het in orde?

FCHE: Bijna. Maar wat is zijn beroep? Ik wou ‘kolonel’ noteren, maar ik wist niet zeker...

OLYM: Die oude aap heeft het waarschijnlijk nooit verder geschopt dan soldaat eerste klasse. En dat noemt zichzelf kolonel!

FCHE: Dan schrijf ik: hotelhouder. Het komt voor mekaar, liefste. Alleen de handtekening...

OLYM: Daar zorg ik voor. Als hij een paar rekeningen moet tekenen, stop ik er een blad tussen en moffel ik zijn leesbril weg. Hij merkt het verschil toch niet.

FCHE: En later zorg ik... voor de rest.

OLYM: Dan ben ik eindelijk van die bruit verlost! Oh, liefste... (*Ze willen mekaar zoenen, maar we horen gestommel op de trap*) Opgepast! (*Beide op veilige afstand van mekaar*)

FRON: (*Op trap*) Ge moogt drie keer raden wie er boven in geslaagd is een kast omver te duwen.

OLYM: En jij, mijn lief, hebt hem z’n lesje geleerd?

FRON: M’n voet doet er nog zeer van, m’n honingbijtje. (*Gelach*)

FCHE: Pardon, mon colonel, maar is kamer 5 vrij?

FRON: Het spijt me, dokter. Ze is bezet. Maar nummer 10 is nog vrij. Die heeft hetzelfde comfort. Ze ligt alleen een verdieping hoger.

FCHE: Uitstekend!

OLYM: (*Huppelt naar de trap*) Ik ga ze meteen klaarmaken.

FRON: Doe dat, m’n lieve engel.

Olympe wuift lief naar Ferrailon, die lief terugwuift, evenals de dokter. Olympe gaat de trap op. Ferrailon en Finache blijven even nawuiven. Tot ze zich nawuivend naar mekaar toedraaien.

TWEE: (*Verveeld*) Hm... Hm...

FCHE: Zo te zien hebt u een overheerlijk schatje van een vrouwtje, mon colonel.

FRON: Inderdaad. En, wilt u wat weten, ze is doodgewoon sta-pel-gek op mij!

FCHE: Ik kan haar geen ongelijk geven. U ziet er immers nog erg patent uit voor uw leeftijd.

FRON: Ja, ik ben altijd een -hoe zal ik het zeggen- een *flinke* man geweest. Bovendien heeft mijn engeltje een boontje voor uniformen. Kon ik weigeren?

FCHE: In geen duizend jaar, mon colonel, in geen duizend jaar! (*Gelach*)

OLYM: (*Op trap*) Dokter, komt u nog? De kamer is klaar.

FRON: Zó vlug! (*Tot dokter*) M'n godin maakt kamers klaar in een vingerknip.

FCHE: {Niet alleen kamers...} U bent een gelukkig man, kolonel. (*Volgt Olympe de trap op*)

FRON: (*Is achter Ferrailon opgedoken*) Well? Nobody called?

FRON: (*Schrikt hevig*) Miljaar!

RGBY: (*Kortgebonden*) Nobody called for me, I said?

FRON: Loop naar de duivel!

RGBY: Duvel? Well.. Okay.

FRON: Steeds tot uw dienst.

Rugby wil naar zijn kamer wanneer Raymonde links achter binnenkomt. Ze draagt een voile.

RGBY: Woaw!

FRON: Waarmee kan ik u van dienst zijn, madame?

RMDE: (*Kort*) De kamer die gereserveerd werd door monsieur Chandebise.

FRON: Deze kant uit, madame. (*Wil naar kamer 5*)

RGBY: (*Die rond Raymonde blijft draaien*) Hmm... Looks like a lovely lady... (*Probeert onder de voile te kijken. Raymonde reageert verontwaardigd*) No, bíígg mistake! (*Af kamer*)

RMDE: Wat een ongelikte beer! Die durft nogal!

FRON: Let niet op hem, madame. Hij is slechts een origineel exemplaar uit de overzeese gebieden.

RMDE: (*Terwijl ze haar voile iets omhoog doet*) Heeft er al iemand naar de kamer gevraagd?

FRON: Buiten u? Nee, madame. Maar... Ik vergis me niet. U bent de dame die hier vanochtend al is geweest.

RMDE: Pardon?

FRON: Madame, u flatteert mij. Ik veronderstelde terecht dat ik u door mijn discretie onder mijn toekomstig cliënteel mocht rekenen, maar zo vlug verwachtte ik u niet terug te zien.

RMDE: M'enfin, monsieur! U veronderstelt toch niet dat ik... Wat heeft dat te betekenen?

FRON: (*Buigt en laat haar voorgaan*) Excusez-moi, madame. Als madame zo goed wil zijn... (*Raymonde gaat de kamer binnen, gevolgd door Ferrailon*) Dit is de kamer en zoals u ziet beschikt ze over alle moderne comfort. Het bed, moet u weten, is iets speciaals, het...

RMDE: 't Is goed, monsieur, maar ik heb het niet nodig.

FRON: Ah?... {Nog één van die perversen die het op de vloer doen.} (*Bij de badkamer*) Dan is dit de badkamer. Er is fris water, er zijn propere handdoeken...

RMDE: Ik blijf hier niet wonen, beste man.

FRON: Jammer genoeg niet, madame. Mag ik de aandacht van madame misschien vestigen op de knop die u hier naast het bed ziet? Het is een erg belangrijk detail. Stel u voor dat u ...

RMDE: Ik zei toch dat alles in orde is. Ik zal zelf wel zien. Laat me nu alleen, monsieur.

FRON: Zoals u verkiest. Uw dienaar, madame.

RMDE: Tot ziens, monsieur, tot ziens.

FRON: Madame... (*Sluit de deur terwijl Poche de trap afdaalt met een lege mand*) Die zuurpruim zou ik niet graag als maîtresse hebben! (*Ziet Poche*) Hebt ge bijna gedaan met dat hout?

PCHE: Nog één lading, chef.

FRON: Vlug dan. En trek daarna uw livrei aan. De klanten komen en ge moet in tenue zijn.

PCHE: Ja, chef. (*We horen een bel*)

FRON: Er wordt gebeld. Dat is bij die Amerikaan. Ga kijken.

PCHE: Zeker, chef.

Hij gaat naar D5 en wil kloppen. Maar hij zet eerst zijn mand op de grond en klopt dan pas.

RGBY: (*Achter*) Come in!

Poche neemt de mand op en gaat naar binnen, terwijl Raymonde de badkamer binnengaat.

TNEL: (*Achteraan op*) Pardon, de kamer van monsieur Chandebise?

FRON: Hierlangs, monsieur. Maar... als ik me niet vergis, u bent monsieur Chandebise niet.

TNEL: Nee, maar dat doet er niet toe. Ik vertegenwoordig hem.

FRON: Ah. De dame is er al, monsieur.

TNEL: Prachtig! En? Is ze mooi?

FRON: Wenst monsieur mijn mening te horen? Ik zou zeggen... Als ze monsieur bevalt, dan wel.

TNEL: Tja... Ik ken haar helemaal niet.

FRON: Natuurlijk niet, monsieur.

TNEL: Ik bedoel... Dat ik toch eerst zou willen weten of het geen lelijke, ouwe taart is...

FRON: Wees niet ongerust, monsieur. Ze is heel mooi, maar wat betreft haar karakter, daar kan ik natuurlijk niets over zeggen.

TNEL: Maar het karakter doet ook niet terzake. Daarvoor zijn we niet gekomen, nietwaar?

FRON: Zeker niet. Gaat u gerust naar binnen, monsieur. Alsjeblieft. (*Beiden af kamer*)

PCHE: (*Op D5*) Direct, monsieur. (*Sluit de deur*) Hij zegt dat hij Nobbeldeknol heet en nen Duvel moet hebben. Da's waarschijnlijk iets dat nog niet bestaat. Weet ge wat? Ik zal hem een vermouthe brengen. (*Af achter links*)

Ferrailon klopt op de deur van de badkamer.

RMDE: *(Achter)* Wat is er?

FRON: De monsieur voor madame is er, madame.

RMDE: *(Achter)* Ik kom zo.

FRON: Madame is daar binnen, monsieur.

TNEL: Uitstekend, monsieur.

FRON: Ik hoop dat ze u bevalt, monsieur.

TNEL: Dat hoop ik samen met u, monsieur.

FRON: *(Buigt)* Monsieur.

TNEL: *(Idem)* Monsieur.

Ferrailon verlaat de kamer en gaat links achter af. Tournel kijkt rond.

TNEL: Zo. Dat ziet er niet slecht uit. Koket, met alles erop en eraan. En dat zal de bel zijn. Hm! Net een schietschijf. Goed! Hoe kan ik mezelf op een originele manier presenteren? Ik weet het! Dit wordt grappig! *(Verstopt zich achter een gordijn. Raymonde op zonder voile)*

RMDE: Wel? Waar is hij nu?

TNEL: *(Lief)* Coucou!

RMDE: Coucou? {Wacht maar, ventje!}

TNEL: Coucou!

RMDE: *(Geeft een klap op het gordijn waar het gezicht van Tournel hoort te zitten)* Alsjeblieft!

TNEL: Au! *(Springt te voorschijn)* Raymonde, mijn Raymonde! U hier?

RMDE: Monsieur Tournel! U hier?

TNEL: Ik verwachtte me... hm... Wat een aangename verrassing!

RMDE: Wat doet u hier?

TNEL: Doet dat er toe? *(Zoekt zijn woorden)* Een intrigue d'amour! Voilà! Een vrouw die smoorverliefd op me werd. Ze had me gezien in het theater, ze schreef me een brief, en ik, uit goedheid, besloot daarna, louter uit nieuwsgierigheid, in te gaan op...

RMDE: Maar nee, zo is het niet, zo is het niet!

TNEL: ... haar avances. Maar ik ken die vrouw niet en ze kan me bijgevolg gestolen worden. U daarentegen... Oh, dit is een droom die werkelijkheid wordt! U staat hier voor mij! U bent helemaal van mij! Het kan niet anders of de hemel zelf heeft er zich mee bemoeid! *(Neemt haar vast)*

RMDE: Wat doet u? Laat me met rust! Die brief was niet voor u bestemd, maar voor mijn man.

TNEL: Dat kan niet. Wie zou zo'n lelijke man ooit willen? Die dame heeft zich in persoon vergist, omdat ze Chandebise en mij samen in het theater zag.

RMDE: Helemaal niet. Ik heb die brief geschreven.

TNEL: Schrijft u liefdesbrieven naar uw eigen man?

RMDE: Ik wou weten of hij me bedroog of niet. En áls hij op het rendez-vous inging, dan...

TNEL: Maar dat deed hij niet! Hij heeft mij als zijn gevolmachtigde gezonden, wat overigens erg geloofwaardig is. Weet u wat hij zei toen hij de brief las? "Maar weet dat domme mens dan niet dat ik mijn echtgenote nooit zou bedriegen?"

RMDE: Heeft hij dat gezegd?

TNEL: Wat anders?

RMDE: Oh, wat ben ik gelukkig! (*Ze zoent Tournel op beide wangen*)

TNEL: (*Opgehitst*) Oh, Raymonde, mijn Raymonde! (*Grijpt haar opnieuw vast*) En nu beklagt u het zich (*Zoent haar*) dat u aan hem hebt durven twijfelen. (*Idem*) Waar of niet? (*Idem*) Beseft u nu (*Idem*) dat u het recht niet hebt (*Idem*) om hem vals te beschuldigen? (*Idem*) Dat u het recht niet hebt (*Idem*) om hem te bedriegen? (*Idem*) De arme duts!

RMDE: (*Dolgelukkig neemt zij hém nu vast en zoent ze hem*) U hebt gelijk! (*Zoent hem*) Ik had ongelijk! (*Idem*) Ik had hem niet mogen verdenken. (*Idem*) Mijn arme Chandebise! (*Idem*) Ik vraag je om vergiffenis! (*Idem*)

TNEL: Nee, vraag me niet om vergiffenis. Geef u volledig aan mij. Dat is voldoende! Oh, Raymonde, mijn Raymonde! Ik hou van u! Ik ben smoorverliefd op u!

RMDE: Ha nee, als ik eraan denk dat het mijn man kon geweest zijn die coucou riep...

TNEL: Dat komt op hetzelfde neer. Laten we van de gelegenheid gebruik maken. Hier is een bed. Dan is de kamer tenminste niet voor niets gehuurd. Kom... kom...

RMDE: Maar, Tournel, Wat doet u toch? Wat wilt u toch?

TNEL: (*Met haar tot bij het bed*) Raymonde, mijn Raymonde! Hier wacht ons het opperste geluk!

RMDE: (*Werkt zich los en duwt hem weg*) Maar u bent gek! Voor wie houdt u mij?

TNEL: Maar ik dacht dat u me te verstaan had gegeven...

RMDE: Dat ik uw minnares wou zijn? Ja. Maar met u naar bed gaan is iets helemaal anders! Denkt u misschien dat ik een goedkope straatmeid ben?

TNEL: Maar wat verlangt u dan van mij?

RMDE: Een relatie met alles wat erbij hoort: hand in hand mekaar diep in de ogen kijken, zoete woordjes fluisteren... Dan beloof ik dat ik u het beste van mezelf zal geven.

TNEL: (*Hunkerend*) En dat is?

RMDE: Mijn hart.

TNEL: Pft! Denkt u werkelijk dat ik dat voldoende vind? Wat ben ik met uw hart en uw ogen en uw handen? Wat u me aanbiedt is de moeite niet eens waard. Het betekent urenlange verveling en grootse verlangens die nooit bevredigd raken. Nog iets? Moet ik misschien ook de boodschappen van madame doen of met haar hondje gaan wandelen als 't krenge zin heeft om zijn boodschap... om eens te gaan wandelen. Ha, nee, nee, nee!

RMDE: Romain, m'n vriend...

TNEL: Nee! Vriend is niet genoeg, madame! Vermits het duidelijk is dat u de meest elementaire regels van de liefde niet kent, zal ik ze u moeten leren. (*Hij probeert haar op het bed te krijgen*) Het is uw man zelf die me gezonden heeft, bijgevolg bent u van mij. Van mij!

RMDE: Tournel, laat me los!

In een laatste krachtinspanning slaagt ze erin Tournel van zich af te duwen. Ze kruipt bang naar het midden van het bed en ziet de knop.

RMDE: Tournel, als je nu niet ophoudt, dan bel ik.

TNEL: Bel zoveel u wil. Wat kan het mij schelen!

Hij staat met de rug naar haar en trekt zijn jas uit. Raymonde duwt op de knop en het bed draait. Baptistin verschijnt. Hij draagt een slaaphemd en een slaapmuts.

RMDE: (*Terwijl ze verdwijnt*) Help, help!

TNEL: (*Maakt de knopen van zijn broek los*) Roep maar, schreeuw maar zoveel u wil. Het zal toch niet baten. U bent van mij! Oh, Raymonde, mijn Raymonde! (*Duikt op Baptistin en begint hem te zoenen*)

BAPT: Aiaiai! Mijne reumatiek!

TNEL: Aaah! Wat is dat? Waar komt die vandaan? Wat doet u hier? (*Maakt broek dicht*)

BAPT: (*Lachend*) Ge moet gene schrik hebben, manneke. Niemand die weet dat ge hier met een schoon mokske zit. Als ge denkt dat ze u gaan betrappen, roept ge me maar.

TNEL: Hu? Waar is Raymonde? (*Loopt de kamer uit, terwijl hij zijn broek verder sluit*) Raymonde! Niemand! (*Gaat opnieuw de kamer in, sluit de deur en loopt naar de badkamer*) Raymonde? (*Af D1*)

RMDE: (*Komt op D3, totaal van de kaart*) Wat is er gebeurd? Oh, mijn hoofd! Tournel! Waar ben

je?... Ik moet hier weg, ik word gek! (*Af achter links*)

RGBY: (*Op*) Hello? Anybody here? (*Hij gaat naar de trap en neemt een paar treden naar boven*)

RMDE: (*Komt opgelopen*) Mijn man! Mijn man is hier!

Ze ziet dat de deur van Rugby's kamer open staat en loopt naar binnen. Rugby heeft haar gezien en stormt de trap af. Hij ziet nog net hoe Raymonde in zijn kamer verdwijnt.

RGBY: (*Dol van vreugde*) That's my darling! Whoopee! (*Af en sluit de deur*)

PCHE: (*Op achter links*) Onnozelaar die ik ben! Nu loop ik al een half uur naar die Vermouth te zoeken en ik heb hem gisteren aan Baptistin gegeven. (*Bij D3*) Hé, Baptistin! Baptisti-in!

BAPT: (*Die rustig een krant was gaan lezen*) Hier!

PCHE: (*Naar D2*) Ha, zijt ge daar, bompa? Zeg, wat hebt ge met die Vermouth gedaan?

BAPT: Hewel? Die heb ik in mijn kamer gezet. Op de kast. Ge weet wel...

PCHE: Ha ja... Merci. (*Naar D3 en af*)

TNEL: (*Op toiletkamer. Zijn broek is eindelijk dicht*) Maar waar zit ze toch?

Hij loopt de kamer uit, wanneer Raymonde en Rugby schermutselend naar buiten komen.

RGBY: Oh, darling! Don't go! Stay with me!

RMDE: Wilt u me wel eens loslaten, wildeman!

Tournel komt tussenbeide, en de mep die voor Rugby was bestemd, komt op zijn gezicht terecht.

TNEL: Au! Zeg, dat gaat toch geen gewoonte worden?

RGBY: Oh, thanks! (*Af kamer*)

RMDE: Romain, mijn man is hier.

TNEL: Wat? Chandebise?

RMDE: Victor-Emmanuel! Verkleed als knecht. Waarschijnlijk om ons te betrappen!

TNEL: 't Is niet mogelijk. Kom mee. (*Neemt haar bij de hand. Beiden af D2*)

BAPT: Aiaiai, mijne reumatiek!

RMDE: Wie is dat?

TNEL: Weet ik veel. Die was hier plots. Wat doet u hier eigenlijk?

BAPT: Maar, manneke, ge hebt mij toch zelf geroepen?

TNEL: Ik?

RMDE: M'enfin, Romain, doe hem weggaan. Ik wil dat hij weggaat!

TNEL: Allez vooruit! Verdwijnt! Oust!

BAPT: Als ik in uwe weg lig, moet ge maar op de knop duwen. Ik doe ook maar mijn werk, hé.

TNEL: Met veel plezier!

Hij duwt op de knop, het bed draait en daar verschijnt Poche, die van de fles Vermouth drinkt.

PCHE: Hé! Ho! Wat gebeurt hier allemaal?!

TWEE: Aah!! (*Tournel komt rechts, Raymonde links van Poche terecht*)

RMDE: Mijn man! Ik ben verloren!

TNEL: Chandebise!

PCHE: (*Die gemorst heeft*) Hè, zeg... (*Veegt zijn schort schoon*)

TNEL: Vriend! Wat zeg ik? Allerbeste vriend! Ik kan het uitleggen. Het is niet wat u denkt!

RMDE: Vergeef me, mijn liefste man! Veroordeel me niet zonder me te horen!

PCHE: Vriend? Man?

TNEL: Weet dat schijn bedriegt. Ik zweer u dat we onschuldig zijn, goede vriend!

RMDE: Ja, we wisten niet eens dat we mekaar hier zouden treffen.

TNEL: Het is allemaal de schuld van die brief!

RMDE: En van mij. Ik ben de oorzaak van alles. Ik heb die brief geschreven, omdat ik ten onrechte dacht dat je met een andere...

TNEL: Voilà! Dat is het! En het is de zuiverste waarheid!

RMDE: (*Op de knieën*) Vergeef me, liefste. Ik dacht ten onrechte dat je me bedroog!

PCHE: Ikke?

RMDE: Zeg dat je me gelooft. Zeg dat je niet aan mijn woorden twijfelt!

PCHE: (*Lachend*) Ah, ba ja... Waarom niet? {Die hebben zeker een pint op?}

RMDE: Alsjeblieft, Victor-Emmanuel, lach niet zo idioot. Je doet me pijn.

PCHE: Madam... Ieder vogeltje lacht zoals hij gebekt is.

RMDE: Je gelooft me niet. (*Tot Tournel*) Zie je 't nu? Nu gelooft hij me niet!

PCHE: (*Recht*) Dat ik het niet weet en dat het me niet kan schelen ook. Ik weet alleen dat ik die Vermouth naar kamer numero 4 moet brengen. Salut! (*Wil weg*)

TNEL: (*Duwt hem op het bed*) Dierbare deelgenoot, die daarenboven desondanks dergelijke delicate dramatische demarches dienaangaande dadelijk dwingend dankzij deze dubieuze drank durft doordrammen?

PCHE: (*Recht*) Dat dacht dan desnoods deze domme duts. Daar de duvel die daarginds domicilieert dringend dit drankdebiet door deling deels doet dalen.

RMDE: (*Trekt aan zijn mouw, zodat hij opnieuw zit*) Hou toch op met die nonsens! Ik word er drommels driedubbel draaierig van! Sla me, schop me! Alles liever dan je ijzige kalmte.

TNEL: (*Op de knieën*) Ik word er ook driedubbel draaierig van! Sla mij ook, schop mij ook!

PCHE: Awel, merci, dat kan tellen! Ik verzeker u, madam...

TNEL: Hij is wel degelijk Chandebise, want hij gaat ons verzekeren!

RMDE: En je tutoyeert me niet eens meer. Toe, zeg *jij* tegen me!

TNEL: Vooruit, zeg *jij* tegen haar.

PCHE: Allez, als 't dan moet... Ik verzeker jij, madam.

RMDE: Maar noem me toch Raymonde!

PCHE: Moet ik... A la bonne heure. Ik verzeker jij, Raymonde madam.

RMDE: Zeg dat je me gelooft.

PCHE: Jaja, ik geloof jij. Is 't zo goed?

TNEL: (*Recht*) Eindelijk! 't Is gelukt!

RMDE: En laten we ons nu verzoenen. Geef me een zoen als teken van... van...

TNEL: Van verzoening, voyons!

PCHE: Is dat echt vandoen, dit verzoen?

RMDE: Ja. Anders ga ik denken dat je nog steeds boos op me bent.

PCHE: Allez vooruit, als 't dat maar is.

Poche gaat op ook op de knieën zitten. Zijn fles plaatst hij netjes voor zich op de grond. Hij veegt zijn mond af met zijn mouw, pakt Raymonde flink vast en geeft haar een stevige zoen. Ze is dolblij.

TNEL: En nu ik! En nu ik! Ik wil er ook één! Ik wil er ook één!

PCHE: Hu?

Hij neemt zijn fles, krabbelt recht en geeft Tournel een klein, vlug kusje. Dan veegt hij zijn mond af.

RMDE: (*Kust zijn hand*) Dank je, mon ami, dank je! (*Recht*)

PCHE: (*Tot Tournel*) Ze heeft wel een zachter velleke dan gij. En nu ga ik die Vermouth eindelijk naar numero 4 brengen, dat ik die Vermouth nu eindelijk...

RMDE: (*Houdt hem tegen bij de arm*) Ha nee! Je blijft hier. Je bent mijn man!

PCHE: Ik uw man? Waar haalt gij dat? Ik ben de piccolo...

TNEL: De wat?

PCHE: (*Stil*) De piccolo, tiens...

RMDE: Het is duidelijk! Hij heeft ze niet alle vijf meer op een rij staan!

PCHE: (*Lichtjes beschonken, met vingertje terechtwijzend*) Pardon, Raymonde madam, pardon... Ik heb ze wél degelijk nog alle vijf op een rij staan, alleen staan ze niet meer in de juiste volgorde. (*Giechelt*) Om te beginnen is mijn naam Poche is mijn naam. En als ge me niet gelooft, vraag het dan aan de oude Baptistin als ge me niet gelooft...

TNEL: Baptistin? Wie is dat nu weer?

PCHE: Hewel, dat is dat oud, ziek manneke. Dat dat dat oud ziek manneke is. Wacht een second!
Hij drukt op de knop, het bed draait en Baptistin verschijnt.

BAPT: Aiaiai! Mijne reumatiek!

PCHE: *(Gaat naast hem zitten)* Hou maar op, bompa, hou maar op! Zeg liever ne keer aan die madam wie dat ik ben.

BAPT: Hoe, wie dat gij zijt? Weet gij dat dan zelf niet, slimme? *(Gegiechel)*

PCHE: Jawel, jawel... Ik weet het, maar die madam weet het niet! *(Idem)*

BAPT: Ge zoudt beter wat minder toeteren, hé makker. *(Drinkgebaar. Gelach)*

PCHE: *(Idem)* Ja, dat weet ik ook! Maar daarom doe ik het nog niet! *(Zingt)* Want toeteren is plezant! *(De twee)* Toeteren is plezant! Toeteren in een karreke zonder... *(Luid gelach)*

RMDE: *(Luid)* Ja, even ernstig misschien? *(Kalm)* Baptistin, wie is die persoon?

BAPT: Datte? Ah, dat weet toch alleman? Da's Poche, de piccolo, hier van 't kot! *(Gelach)*

PCHE: Voilà! Wat heb ik u gezegd!

RMDE: Maar dat kan toch niet!

TNEL: Dat is toch niet mogelijk!

FRON: *(Op achter links)* Poche!

PCHE: *(Recht en salueert)* Jawel, chef! ...Scuseer... Chef roept... *(Wil weg)*

RMDE: *(Duwt hem op het bed)* Ha nee, zo niet! Ik wil er het mijne van hebben! *(Verlaat de kamer)*

TNEL: En ik ook! Ik wil er ook het mijne van hebben.

Hij geeft Poche, die net wou rechtkrabbelen, ook een duw, zodat die opnieuw op het bed terecht komt en verlaat de kamer.

RMDE: Monsieur?

FRON: Waarmee kan ik u van dienst zijn, madame?

RMDE: Monsieur, mag ik u vragen wie deze persoon is? *(Poche is intussen ook naar buiten gekomen)*

FRON: Poche! Lelijke zuiplap!

TWEE: Poche?!

PCHE: Voilà! Wat heb ik u gezegd?

FRON: Wéér met een fles! Hier, ondiër!

Hij grijpt Poche vast en geeft hem een paar flinke schoppen onder de broek, terwijl hij met hem een rondje maakt. Poche schijnt het niet zó erg te vinden. (Merci, chef!) Raymonde en Tournel staan er bedremmeld bij en houden mekaars handje vast.

FRON: Hier met die fles! *(Neemt hem de fles af)*

PCHE: Maar chef, die is voor numero 4!

FRON: Numero 4? Wacht, ik zal u leren numero vieren! *(Ze maken een rondje, terwijl Poche vier schoppen krijgt)* En van a één en twee en drie en vier! En wat zeggen we nu?

PCHE: *(Enthousiast saluerend)* Merci, chef!

FRON: En nu d'eruit! Als de bliksem!

PCHE: Voilà! Wat heb ik u gezegd? *(Af achter links)*

FRON: { 't Is niet te geloven hoe een mens zo onnozel kan zijn! } Neemt u me niet kwalijk, monsieur dame, maar mijn piccolo Poche is een onverbetterlijke alcoholicus. En dan zie ik me verplicht onpopulaire maatregelen te treffen. Nogmaals mijn excuses... Madame, monsieur. *(Af links achter)* *(Raymonde en Tournel blijven star voor zich uit kijken)*

TNEL: Raymonde, mijn Raymonde?... *(Legt zijn hand op de hare)*

RMDE: Ja, Romain? *(Doet hetzelfde)*

TNEL: Ik heb de piccolo van het hotel gekust...

RMDE: Ik ook, Romain... *(Beseft dat ze mekaars hand vasthouden en neemt een resolute houding aan)* Die gelijkenis. Het is gewoon onwaarschijnlijk!

TNEL: Als ik niet zelf had gezien hoe zijn baas hem behandelde, dan zou ik aan mijn eigen ogen getwijfeld hebben...

RMDE: Ja, zoals die hem schopte onder zijn... onder zijn...

TNEL: Verlengde.

RMDE: Pardon?

TNEL: Onder het verlengde van zijn rug, natuurlijk

RMDE: Juist... *(Gaat zitten)* Hemel, wat een emoties! Oh, m'n keel... Water, een slokje water...

TNEL: *(Steekt zijn handen in zijn zakken en kijkt rond)* Water? Waar vind ik water?

RMDE: Zeker niet in je zakken, Tournel! M'enfin!

TNEL: *(Naar Baptistin)* Zeg, is er hier ergens water? 't Is dringend!

BAPT: Ha... Daar... *(Tournel af badkamer)*

RMDE: *(Recht en gaat ook kamer 5 binnen)* Wie had dat ooit gedacht... 't Was de piccolo...

BAPT: Ja, zo is 't leven, hè, madammeke... *(Leest verder)*

Camille en Antoinette hand in hand links achter op.

CMLE: (ZV) Kom, mijn zoetje, mijn lief, lekker kippetje! Hier zijn we veilig.

ANTO: Gelukkig. Geen mens die weet dat we hier zijn.

CMLE: (ZV) Ik heb per telegram dezelfde kamer gereserveerd. En welke spelletjes gaat mijn roodkapje met de grote, boze Camille spelen? (*Gegiechel*) Kom, genoeg tijd verloren.

RMDE: (*Zenuwachtig*) {Waar blijft dat water, of moet hij het misschien nog maken?}

Het koppeltje ziet niet dat Poche haast onmiddellijk na hen links achter is opgekomen met een volle mand hout. Hij bekijkt hen even monkelend.

Het volgende gebeurt te zelfdertijd:

* *Raymonde gaat af in de badkamer en sluit de deur.*

* *Camille drukt de deurkruk van kamer 5 naar beneden en duwt de deur een paar centimeter open.*

* *Baptistin kijkt naar de deur en frons de wenkbrouwen. Hij haalt de schouders op en leest verder zodra de deur dichtgetrokken wordt.*

* *Poche stapt op. Camille en Antoinette af.*

PCHE: Mossieu, madam... Kan ik u van dienst zijn?

CMLE: (ZV) Aah! Victor-Emmanuel!

ANTO: (*Unisono met Camille*) Aah! Monsieur!

Camille trekt D2 dicht en vlucht D3 binnen. Hij ziet dat Antoinette haar toevlucht neemt tot D5, de kamer van de Amerikaan.

PCHE: Ik weet niet wat ze vanmiddag allemaal gegeten hebben, maar ze willen me absoluut Victor-Emmanuel noemen. (*Af via trap*)

Raymonde op badkamer, op de hielen gevolgd door Tournel.

TNEL: Zo. En gaat het nu een beetje beter?

RMDE: Ik weet niet... Al die emoties... Ik voel me zo zwak. Ik ben niet goed. Ik voel dat ik moet...

TNEL: Dat gaat u hier toch niet doen! Waar iedereen bijzit! Ga even liggen, kom, hier op het bed.

Tournel helpt haar. Raymonde komt in de armen van Baptistin terecht, die aangenaam verrast is!

RMDE: (*Zodra ze het merkt*) Aah! (*Recht en meteen genezen*) Waarom bent u nog hier?

TNEL: Bent u er dan altijd? Ziet u dan niet dat u madame stoort?

BAPT: Maar... maar, manneke, als gij op dat knopke duwt...

TNEL: Ga weg! Ga naar huis! Uw moeder heeft vers brood gebakken.

RMDE: Maar nee, Tournel! Visjes! Zijn moeder heeft visjes gebakken. Hoe is het mogelijk!

TNEL: Ja zeg! Een mens kan toch niet alles weten!

BAPT: Ge kunt misschien nog ne keer op dat knopke duwen...

TNEL: Met alle plezier!

Tournel duwt op de knop. Baptistin daait weg en Camille komt in de plaats!

CMLE: (ZV) Hé! Ho! Wat gebeurt er hier allemaal?! (Ziet de twee) Aah!

TWEE: Camille!

CMLE: (ZV) Ik heb niets gedaan, het is het bed!

TNEL: Da's eigenlijk waar, hé, Raymonde...

CMLE: (ZV) Ik bén het ook niet. Ik ben mijn grootvader!

RMDE: Hij kan het niet zijn, want hij spreekt!

TNEL: Hij spreekt, dus kan hij het niet zijn.

RMDE: Ik heb er genoeg van. Ik wil hier weg!

TNEL: Ik ook! Ik wil hier weg, ik wil hier weg! (Met Raymonde af achter links)

CMLE: (ZV) (Verlaat kamer 5) Antoinette? Waar is Antoinette?

Kijkt rond en gaat dan resoluut de kamer van de Amerikaan in. Daarna...

RMDE: (Op achter links, gevolgd door Tournel) Etienne! Nu is Etienne hier ook al!

TNEL: Wat nu? De trap! Naar boven zijn we nog niet geweest!

Ze vluchten de trap op, terwijl D5 open getrokken wordt en Camille door de Amerikaan met een wijde boog buitengegoid wordt. Rugby komt naar buiten.

RGBY: Get the hell outa here, or I'll kill you!!

Hij grijpt Camille vast en geeft hem een mep, waardoor Camille zijn verhemelte verliest. Hij wil het zoeken, maar Rugby grabbelt hem vast bij jas en broek en lanceert hem tegen D4, die openvliegt.

RGBY: Now get the hell outa here, I said! (Bij D5) Here I come, my darling! (Af eigen kamer)

Camille duikelt kamer 4 binnen. De deur valt achter hem dicht. Etienne op. Alles is rustig en stil.

ETNE: Hier is nergens iemand te bekennen. Ik ben nochtans op het juiste adres. (Hij doet een paar passen en ziet het verhemelte liggen. Raakt het aan met zijn stok) Dat lijkt wel een soort juweel? (Bukt zich en raapt het met twee vingertjes voorzichtig op) Oei, het is precies nat.

EUGE: (Op trap. Ze ziet Etienne en vraagt heel koket) Monsieur... Kan ik u helpen?

ETNE: Mademoiselle. Neemt u me niet kwalijk, ik heb hier op de vloer iets gevonden. Het lijkt wel een kunstvoorwerp.

EUGE: Tiens, da's iets raars. 't Is precies een antiek juweel. (*Ze plaatst het op de revers van Etienne*) Of een medaille. (*Verleidelijk*) Monsieur is er erg chique mee.

ETNE: Hm... Ik... eh...

Terwijl dit alles gebeurt, komt Camille op handen voeten vanuit D4 opgekropen op zoek naar zijn verhemelte. Hij snuffelt aan het been van Etienne en kijkt omhoog. Dan ziet hij dat het Etienne is!

CMLE: Lieve hemel! Etienne ook al...

Hij kruipt vliegensvlug terug naar D4 en sluit ze. Etienne, noch Eugénie hebben wat gemerkt.

EUGE: Iemand zal het hier verloren hebben. Misschien wil monsieur het naar het bureeltje brengen? Ik heb daar een speciale doos gezet met *verloren voorwerpen*. Komt ge mee?

ETNE: Ik, eh... ik zoek een v... v...

EUGE: Een vliegende vis?

ETNE: Nee, een v... v... een vrouw.

EUGE: (*Opdringerig*) Dat kan toch geen probleem zijn... Of zoekt ge misschien uw eigen vrouw?

ETNE: Mijn eigen vrouw? Nee, zeker niet! Ik zoek *een* vrouw. Een dame eigenlijk. Ik wou van u graag weten of *een dame* naar de kamer van monsieur Chandebise heeft gevraagd.

EUGE: Dat heeft ze.

ETNE: En waar is ze, die dame?

EUGE: Oh, monsieur, dat mag ik niet verklappen. (*Steekt hand uit*)

ETNE: (*Op de zenuwen*) 't Is al goed, mens! Ik *moet* haar zien, die dame! 't Is een kwestie van leven of dood. Haar echtgenoot kan ieder moment opduiken. En dat is een woesteling!

EUGE: (*Andere toon*) Ohlala... In dat geval... Ik heb haar daar zien binnengaan. (*Toont D5*)

ETNE: Merci, mademoiselle... (*Hij gaat naar D5, plukt eerst nog een pluisje weg en klopt aan*)

RGBY: (*Achter, met boze stem*) What's up? (*Eugénie blijft vol aandacht toekijken*)

ETNE: (*Opent de deur*) Neemt u me niet kwalijk, monsieur...

Antoinette slaakt een kreet. Met de haren in de war, het bovenkleed half geopend en de schouders bloot, stormt ze naar buiten en loopt ze links achter af, terwijl ze luidkeels om hulp roept. Etienne wil achter haar aan.

ETNE: Hou ze tegen! Hou ze tegen!

Maar Rugby komt op. Hij grabbelt Etienne vast, zwaait hem rond en gooit hem op de stoel.

ETNE: Au!

EUGE: Oe! (*Bij elke klap zal ze aldus reageren*)

RGBY: (*Razend*) You damned fool! (*Hij geeft Etienne een mep. Au! + Oe!*)

ETNE: Maar dat was mijn vrouw!

RGBY: (*Idem*) I'm gonna kill you! (*Nog een mep. Au! + Oe!*) Here you are! (*Hij trekt de hoed van Etienne over diens oren*) Now, get the hell outa here! (*Af kamer*)

ETNE: Nee maar... Dit is toch te wreed om waar te zijn... Wie krijgt de horens opgezet? Ik! En wie krijgt de klappen? Ook ik!

EUGE: Ik heb u nog gevraagd of ge uw vrouw zocht. Waarom hebt ge me niet direct geantwoord?

ETNE: Denkt u misschien dat ik dat wist? (*Krabbelt recht*) 't Is te wreed! 't Is te wreed! Ik, kamerdienaar van monsieur Chandebise, directeur van de Boston Life Company Verzekeringsmaatschappij met hoofdzetel in Parijs! (*Trekt zijn hoed recht*) Ik, cocu! Ha, de slet! Wacht tot ik haar te pakken krijg. Daar zal ze niet goed van zijn.

PCHE: (*Is met een lege mand de trap afgekomen*) Mossieu?

ETNE: (*Haast wenend*) Oh, monsieur! En met een lege mand!

PCHE: Wel ja, mossieu. Met een lege mand. En waarom niet?

ETNE: Oh, monsieur... Ik ben cocu, monsieur! Cocu!

PCHE: Dat zou wel kunnen. Hihih!

ETNE: Zeer zeker, monsieur. En die daar heeft het me gelapt.

PCHE: Oh, da's Nobbeldeknol.

ETNE: Ik zou het niet weten, monsieur. Hij heeft zich niet eens voorgesteld. Oh, monsieur... Vermits monsieur hier persoonlijk naartoe gekomen is, zal monsieur me hoogstwaarschijnlijk niet meer nodig hebben. Als monsieur de goedheid zou willen hebben...

PCHE: Maar natuurlijk, mossieu. Doe gerust, ga maar...

ETNE: Merci, monsieur...

PCHE: Mossieu.

ETNE: Monsieur... (*Af achter links*)

PCHE: (*Tot Eugénie*) Ik weet niet wat er vandaag in de lucht zit, maar 't is precies of ze hebben allemaal een koppel vijzen los.

We horen een belletje.

EUGE: Hoor, dat is boven. Ga kijken.

PCHE: Ik ben al weg! (*Hij zet zijn mand achteraan neer en gaat naar boven*)

LCNE: *(Op achter links. Kijkt om)* Ohlala, wat een vaart! *(Ziet Eugénie)* Bonjour. Zeg, de persoon die me daar bijna omverliep, leek die niet erg op de huisknecht van Monsieur Chandebise?

EUGE: Dat weet ik niet, madame, want ik moei me niet met een ander zijn zaken. Die monsieur vroeg alleen naar een kamer. En daarna was 't hier een echte hutsepot. Hij zei dat hij een madame moest komen verwittigen dat ze haar biezen moest pakken, want dat het van leven en dood was of zoiets en dat hare vent op de hoogte was van wat weet ik allemaal en dat dat een woesteling was of iets dat er op trok en toen hij haar zag was het precies zijn eigen madame en daarom heeft hij van die vreemde daar nog een paar goei lappen op zijn oren gekregen. 'k Zeg het nog, madame, een echte hutsepot!

LCNE: Hutsepot? Hm! Mensen die hutsepot maken lust ik gelukkig niet.

EUGE: Ik ook niet, madame. Ik zeg alleen maar wie dat ge me gevraagd hebt die ik gezien heb.

LCNE: Soit! Zeg me liever welke de kamer is van monsieur Chandebise.

EUGE: Dat mag ik niet zeggen, hé madame. Ik doe hier 't vuil werk, meer niet. En onder ons gezegd en gezwezen, rijk zal ik daar ook niet van worden. *(Steekt hand uit)*

LCNE: *(Verontwaardigd)* Oh... *(Haalt een muntje uit haar tasje en geeft het aan Eugénie)*

EUGE: *(Kijkt)* {Die zal zich precies ook niet dood geven.} Die daar, madame. *(Toont kamer 5 en gaat af links achter)*

LCNE: Bon. *(Klopt op D2)* Niemand...

CMLE: *(Op D4. Hij ziet Lucienne vanop de rug)* Ooh... Madame de Histangua! Ook al... *(Op de tippen van zijn tenen vlug af links achter)*

LCNE: *(Naar binnen)* Niemand? Raymonde heeft me nochtans gezegd dat ze hem om vijf uur ging betrappen en dat ik een paar minuutjes later moest komen. Waarom heeft ze dan niet op mij gewacht? *(Ziet D1)* Misschien zit ze hiernaast? *(Ze gaat de badkamer in)*

CMLE: *(Loopt op links achter)* Ooh! Victor-Emmanuel! Is die dan overal? *(Af via trap)*

LCNE: *(Op badkamer)* Hier is ze duidelijk niet.

CHDB: *(Op achter links, volledig opgekleed. Kijkt rond)* Hier is evenmin iemand te vinden...

LCNE: Ja zeg, ik kan niet blijven wachten.

CHDB: Ik kan misschien even wachten...

LCNE: *(Op D2)* Monsieur Chandebise!

CHDB: Ha! Madame! Eindelijk heb ik u gevonden! Hebt u Etienne gezien, mijn huisknecht?

LCNE: Wel, ik dácht dat ik...

CHDB: Ik had hem opdracht gegeven om u te zoeken, omdat ik onmogelijk zelf kon komen. Ja, ik had deze namiddag om 5 uur een banket, ziet u. Maar eigenlijk had ik dat banket niet om 5 uur deze namiddag, want het is voorzien voor morgen. Eveneens om 5 uur. Ook toevallig, nietwaar? Maar dat wist ik vanmorgen nog niet toen ik dacht dat het vanmiddag om 5 uur was, begrijpt u? En aangezien ik deze namiddag dan toch vrij was, ben ik als de bliksem naar hier gekomen om het u zelf te zeggen.

LCNE: *(Bekijkt hem met grote ogen)* Wat? Om me wat te zeggen?

CHDB: M'n arme kind. Hoe dwaas toch! Om smoorverliefd te worden... Uitgerekend op mij!
(Neemt haar hand)

LCNE: _Pardon?

CHDB: Tststs... Zeg maar niets. Ik weet alles. Waarom hebt u die brief niet ondertekend?

LCNE: Brief?

CHDB: De brief die u me geschreven hebt om op deze plaats met mij rendez-vous te hebben.

LCNE: Wie deed u veronderstellen dat ik het was die...

CHDB: Omdat ik de brief, louter toevallig en per vergissing, aan uw man heb laten lezen...

LCNE: Aan mijn man!

CHDB: En die heeft uw handschrift herkend.

LCNE: Ay, caramba!

CHDB: En die is in staat u te vermoorden!

LCNE: Wablieft! En waar zit hij, mijn man?

CHDB: Hij zit ons op de hielen!

LCNE: Hij zit ons op de hielen! En u staat hier gewoon uw tijd te verkleutsen! We moeten hier weg! Vlug! *(Ze neemt Chandebise bij de hand en ze lopen links achter af)*

OLYM: *(Komt van de trap, terwijl ze een laatste knoopje dicht maakt)* Eugénie! *(Ze komt tot in het midden van het salon)* Eugénie! Waar zit dat dekselse meisje toch?

CHDB: *(Op achter links, onmiddellijk gevolgd door Lucienne)* Hij is daar! Histangua komt! Redde wie zich redden kan!

LCNE: Mijn man! Ik ben verloren!

Chandebise loopt rond Olympe, zodanig dat ze om haar as draait. Lucienne doet hetzelfde, maar van de andere zijde, zodat Olympe om haar as terugdraait. Iedereen die nu oploopt, zal hetzelfde doen met Olympe, tot ze ten slotte dol is gedraaid. Ze slaakt natuurlijk ook de nodige gilletjes of ze geeft bang commentaar. (Improvisatie: Oh, mon dieu! Laat me los, met rust! Enz...)

Chandebise loopt af D5 en Lucienne loopt af D2, waar ze zich in de badkamer opsluit.

HDES: *(Roept) Oeaaar sijn sij, de miserabele onden! Iek sal se fertrappelen! Iek sal se ien triepkes trekken! Aah!*

Hij komt links achter op met zijn revolver, geeft Olympe een duw, zodat ze draait, komt naar voor, brult 'Raaah!' en loopt D6 in, terwijl hij en passant Olympe nog eens doet draaien.

RMDE: *(Op trap, op de hielen gevolgd door Tournel) Dat was de stem van Histangua! Vlug! Maar gaat u toch weg! (Ze doet Olympe draaien)*

TNEL: *Wat staat u hier te doen? (Doet Olympe draaien en volgt Raymonde. Hij doet Olympe draaien in de andere richting) We moeten hier weg!*

RMDE: *Toen we binnenkwamen heb ik de kelderdeur zien openstaan. Vlug! (Doet Olympe draaien) Maar gaat u dan nooit weg! (Af achter links)*

TNEL: *(Olympe draait. Andere richting) Hebben ze u hier vastgeplakt of wat? (Af achter links)*

HDES: *(Op D6, onmiddellijk dreigend naar Olympe) Se ebben sich goed ferstopt, de ellendigaards. Iek trek se faneen in stoekken en brokken! Oeat ebt oe met sij gedaan?*

OLYM: *Maar ik weet van niets, monsieur!*

HDES: *(Draait als een roofdier rond Olympe, die volgt) En toch sal iek se finden! Iek sal se fierendelen! Fertrappelen! Ferfoeien! Ferrekken! Ferfrommelen! (Af trap)*

OLYM: *Mon dieu! Hij wil het cliënteel pijn doen! Help! Help!*

EUGE: *(Op achter links) Oei, madame, wat scheelt er? Ge moogt dat niet doen. Zo gaat ge nog draailoos worden. En wat moeten we dan doen? (Doet haar ophouden met draaien).*

OLYM: *(Die bijna flauwvalt) Oh, mon dieu!*

FRON: *(Op achter links) Wat was dat hier voor een lawaai? Schatje!*

OLYM: *Ferraillon... Die woesteling wil iedereen doodschieten. (Ze valt in zijn armen)*

FRON: *Welke woesteling? Oh, mijn schatje. Vlug, Eugénie, we brengen haar daar naar binnen. Is er geen vlugzout? (Alle drie af D6)*

Rugby op. Hij heeft zijn armen rond het middel van Chandebise geslagen en draagt hem buiten. Ze zeggen tegelijk:

RGBY: *(Woest) Will you leave my room! Will you leave my room!*

CHDB: *Wilt u me wel eens loslaten! Wilt u me wel eens loslaten!*

Rugby doet het en Chandebise ploft op de grond. Rugby klopt zijn handen af en gaat naar binnen.

FRON: *(Op D6) Wat is dat hier voor een kabaal? Hier ligt wel een zieke vrouw, hè!*

CHDB: *(Krabbelt recht) Monsieur, ik protesteer!*

FRON: Poche! Ha, gij woesteling! Zijt gij het die het cliënteel weer lastig is aan 't vallen! Wacht, ik zal u leren! (*Trekt hem recht en geeft hem een paar schoppen*)

CHDB: Wilt u wel eens ophouden! Ik ben monsieur Chandebise, directeur van de Boston Life Company Verzekeringsmaatschappij!

FRON: Nee, gij zijt een woesteling en een zuiplap! Ik zal u leren Chandebisen! Daar is uw (*Schop*) Boston (*Schop*) Life (*Schop*) Zuipcompagnie! (*Schop*)

Zo maken ze een rondje. Chandebise antwoordt na elke schop: au, m'enfin! Hou op! Enz...

FRON: En wat is dat? Uittrekken! (*Hij trekt de jacquet van Chandebise brutaal uit, neemt zijn hoed en hangt alles aan de kapstok. Hij neemt de livrei*) Vooruit, aantrekken!

CHDB: Dat doe ik niet! Dat-doe-ik-niet!

FRON: (*Dreigend*) Wablieft? Is het tegen mij dat ge het hebt?

CHDB: (*Bescheidener*) Ik doe het wel... Ik doe het wel...

FRON: En zet uw pet op! (*Duwt ze op het hoofd van Chandebise*)

CHDB: M... Moet dat echt?

FRON: Hoor ik u nog?

CHDB: Nee, nee... (*Zet de pet goed*)

FRON: Maak u nuttig! Ga naar de keuken patatten jassen!

CHDB: Ik ben al weg... {Die vent is gek. Gewoon gek} (*Af links achter*)

FRON: 't Is toch wel erg dat een mens zo zijn best doet voor die lamzak en al wat hij weet te doen is mijn kelder leegzuipen.

Eugénie op D6. Elke keer als deze deur geopend wordt, horen we het gejammer van Olympe.

EUGE: Monsieur! Madame wordt aangevallen!

FRON: Aangevallen? Door wie?

EUGE: Door haar zenuwen!

FRON: Maar wat vertelt... Wilt ge misschien zeggen dat ze een zenuwaanval heeft? Een attaque?

EUGE: Een tak? Daar heeft ze niks over gezegd. Ze vraagt alleen maar naar dokter Finache.

FRON: Waar wacht ge dan op om hem te gaan halen, onnozel trien!

EUGE: Zit het zo? (*Blijft koppig staan en kruist de armen*) Haal hem dan zelf.

FRON: Ah, ge wilt niet? En als uw madame ziek wordt? En sterft? Wiens fout zal dat dan zijn?

EUGE: Oeioeioei! Dat wil ik niet op mijn geweten hebben! Waar is die dokter?

FRON: Boven. Vraag hem of hij zich even vrij kan maken. En zeg dat het dringend is!

EUGE: (*Loopt naar de trap, bedenkt zich en komt terug*) In welke kamer zit hij met madame?

FRON: Hoe, met madame? Madame zit toch hier? Domme gans!

EUGE: (*Hand even voor de mond*) Ik wil zeggen, de madame met wie hij hier op bezoek is.

FRON: Kamer 10. En maak nu dat ge weg komt voor ik zelf een attaque krijg! (*Eugénie loopt af trap. Ferrailon gaat terug naar binnen D6.*) Jaja, hier ben ik al, mijn bolletje.

PCHE: (*Op trap met een pakje brieven. Kijkt Eugénie na*) Die is precies gepresseerd. (*Gaat naar de kapstok, terwijl hij zijn schort uittrekt*) Nu de correspondentie van de klanten naar de post brengen. Service, noem ik dat. Hewel? Waar is mijn livreetje naartoe? En mijn petje? Iemand is er mee schampavie! En in de plaats heeft hij een jacquet en een chique hoed achtergelaten. (*Hangt schort weg. Zet hoed op*) Zeg, ik sta daarmee nogal, zeker? Hihi. Als ik dan toch de straat op moet, kan 't evengoed met die jacquet. (*Trekt ze aan*) Ohlala, wat een chique tiep! En die pikkendief kan zijn gerief terugkrijgen als ik het mijne krijg. Voilà! (*Trekt aan de mouwen*) Oei, dat is precies een beetje te klein. (*Af met brieven achter links*)

EUGE: (*Op trap, gevolgd door Finache*) Langs hier, dokter. We hebben haar in die kamer gelegd.

FCHE: U hebt geluk dat het uw patronne is, want voor iemand anders zou ik het niet doen.

EUGE: Dat weet ik, dokter. En daarom verwittig ik de dokter liever op voorhand, maar monsieur Ferrailon zit daar ook binnen.

FCHE: Goed dat u het zegt, meisje. Merci.

EUGE: Ik weet zeker dat ik de dokter daarmee een groot plezier heb gedaan... (*Steekt hand uit*)

FCHE: Zeker, zeker!... Juist, ja... (*Haalt een muntje uit zijn giletzakje en geeft het haar*)

EUGE: {Pf! Ze zijn bijzonder genereus vandaag!}

FCHE: En wat scheelt er met madame?

EUGE: Hoe moet ik dat nu weten? Gij zijt toch de dokter?

Finache zucht en af D6, gevolgd door Eugénie. Het hoofd van Chandebise verschijnt achter links.

CHDB: De gek? Is hij weg? (*Komt op, kijkt rond*) Hij is weg! (*Naar de kapstok*) Wat een ellende! Nu kan ik eindelijk die livrei uitrekken en mijn jacquet... Wel? Waar is mijn jacquet naartoe? En mijn hoed? Iemand heeft ze gestolen! In dit soort twijfelachtige etablissementen zijn ze nergens voor beschaamd.

Hij zoekt achter de kiel, gaat op zijn knieën zitten en zoekt op de grond, achter de stoel. Raymonde en Tournel op achter links. Ze kijken voorzichtig rond.

RMDE: De kust is veilig... Poche! Vlug, een rijtuig!

CHDB: (*Draait zich naar hen toe*) Wat?... Mijn vrouw!

RMDE: Mijn man! Hij was het toch!

CHDB: En met Tournel!

TNEL: Uw man, hij was het toch!

Chandebise grijpt Tournel, draait hem, zodat hij op de stoel terechtkomt en neemt hem bij de keel.

CHDB: Wat doe jij hier met mijn vrouw? (*Schudt hem*) Wat-doe-jij-hier-met-mijn-vrouw?

RMDE: Maar dat hebben we je daarnet toch uitgelegd?

CHDB: (*Tot Tournel*) Wat heb je me uitgelegd? Wat? Antwoord, man! Antwoord!

FRON: (*Op D6*) Poche!

Na hem komt Eugénie op. Ze blijft staan bij D6.

CHDB: (*Laat Tournel los*) De gek!

FRON: (*Grabbelt hem vast*) Wat heb ik u gezegd? (*Schop*) Dat ge een woesteling zijt en dat ge 't cliënteel (*Idem*) gerust moet laten! (*Idem*) Zatlaf! (*Idem*) Zatte kadul! (*Idem*) (*Telkens pijnlijke reacties van Chandebise en Raymonde!*)

CHDB: (*Tekst improvisatie*) Hulp! Een gek! Die vent is gek!

FRON: Ik zal u ne keer tonen wie hier een gek is, wandelend drankorgel! (*Achter hem aan*) Naar uw keuken! En dat ik u niet meer zie!

Chandebise vlucht naar achter links en Ferrailon volgt hem. Raymonde is verder in onmacht aan het vallen. Tournel is uitgebreid aan het kokhalzen na de wurging.

RMDE: Het is mijn schuld... Allemaal mijn schuld! Waarom moest ik zo wantrouwend zijn? Dit is te veel... Ik kan niet meer. Romain, help me...

TNEL: (*Is druk bezig met zichzelf*) Glk! Glk!

Ferrailon op achter links. Als een tank loopt hij tussen Raymonde en Tournel, waarbij hij hun schouders raakt, ze elk een draai maken en als twee voddendballen in mekaars armen terechtkomen. Zo blijven ze versuft staan.

EUGE: Wacht, Ferrailon. Ge moogt nog niet naar binnen. De dokter is juist bezig.

RMDE: (*Moeilijk*) We moeten hier weg. Kom!

Zij steunt Tournel een beiden gaan links achter af. Intussen...

FRON: Finache!

FCHE: (*Achter*) We hebben bijna gedaan!

EUGE: (*Tot Ferrailon, doodernstig*) Nu zal 't niet lang meer duren.

RGBY: (*Op*) God damn. I'll have to see for myself if this is going on forever. (*Ziet Ferrailon*) Did anybody call, yes or no?

FRON: *(Schrikt)* Zijt ge daar weeral? Wat moet ge eigenlijk hebben? Beseft ge niet dat mijn vrouw in die kamer daar op sterven ligt? Ziet ge dan niet hoe wanhopig we zijn? Ge zoudt ons beter helpen in plaats van ons aldoor lastig te vallen!

RGBY: *(Bekijkt hem uitgebreid)* Okay, if it's that what you want! {I'll have to do things for myself, 'cause this is going on forever!} *(Links achter af)*

FRON: Die halve wilden van ginderachter zijn allemaal stapelgek!

Hij doet Eugénie teken dat ze op de deur moet kloppen. Ze doet het zo traag mogelijk.

FCHE: *(Achter)* 'k Heb bijna geda-aan! Nog een klein seco-ondje!

(Mime) Ferrailon geeft Eugénie te verstaan dat hij naar binnen wil. Zij blijft echter wachten en Ferrailon duwt haar aan de kant. Eugénie slaakt een kreetje en doet alsof ze haar enkel heeft verstuikt. Ferrailon is verplicht haar recht te helpen en te steunen. Bij de deur werkt ze zich los en laat ze Ferrailon voorgaan. Voor ze hem volgt, doet ze een stapje naar voor, ze toont discreet het tipje van een biljet dat in haar décolleté zit, stopt het terug en knipoogt. Dan gaat ze zonder hinken af D6. Zodra Eugénie naar binnen is komt Camille de trap af terwijl Lucienne uit de badkamer komt. Ze zeggen tegelijk: "Eindelijk. Alles lijkt rustig." Ze sluipen op de tenen naar D2, leggen hun oor te luisteren en zeggen: "Ik hoor toch niets meer". Camille duwt de deur open, terwijl Lucienne ze open trekt. Camille duikelt binnen.

LCNE: Monsieur Camille!

CMLE: Madame de Histangua!

LCNE: Oh, monsieur Camille, laat me alsjeblieft niet in de steek! *(Naar buiten)*

CMLE: Hebt u mijn zilveren verhemelte niet gezien? *(Achter haar aan)*

LCNE: Mijn bruant van een man is hier ergens en hij wil me doodschieten!

CMLE: Ik moet het hier ergens verloren hebben.

HDES: *(Achter)* Naar oeaar sijn sij gefloecht, de eskoerken? Naar oeaar?

LCNE: Daar is hij!

CMLE: Vluchten!

Camille vlucht de kamer in, sluit D2 en leunt er tegenaan. Lucienne ziet D5 open staan en vlucht naar binnen. Rugby, die net links achter opkwam, ziet dat Lucienne zijn kamer binnen gaat.

RGBY: *(Met een sprong)* Yeah! That's my pretty girl! *(En verdwijnt in zijn kamer)*

HDES: *(Op via trap)* Kom ier! Dat iek se verskeur! Ier nog niet gekeken... Raaah! *(Verdwijnt D4)*

PCHE: *(Op achter links, nog steeds als Chandebise)* Wat is dat hier voor een onmenselijk gebrul?

De deur van Rugby vliegt open en Lucienne komt buiten, gevolgd door Rugby.

LCNE: Wilt u uw handen wel eens thuis houden! *(Ze geeft Rugby een mep)*

PCHE: Lap! Plat op zijne ketel! *(Lacht)*

RGBY: You people want trouble? Okay, you got ik! *(Kwaad af D5. Hij is duidelijk wat van plan)*

LCNE: *(Ziet hem)* Oh, monsieur Chandebise, doe iets! Red me, monsieur Chandebise! *(Ze trekt hem mee naar D2)*

PCHE: Maar ge zijt mis, madam, ge zijt mis! Ik ben Poche! Poche!

Lucienne raakt de kamer niet in, vermits Camille zich tegen de deur legt.

CMLE: Hier is niemand!

Poche neemt haar bij de hand en gaat met haar het kamertje van Baptistin in. Homénides komt op D4 en gaat naar het midden van de scène. Eugénie komt op D6.

EUGE: Monsieur wenst?

HDES: Raah! De kamer van Chandebisse! En vloeg!

EUGE: *(Bang)* D... daar, monsieur! *(Ze loopt af achter links)*

HDES: *(Duwt tegen D2)* Doe open of iek oe platskiet!

CMLE: *(Nog steeds tegen de deur)* Ik ben niet thuis!

HDES: Iek tel: uno, dos, tres!

Op drie laat Camille de deur los, zodat Homénides binnenvliegt. Camille sluit de deur.

CMLE: Ziet u nu wat er allemaal van komt? Van zo wild te doen? In plaats van voorzichtig te...
Camille beseft te laat dat hij domme dingen vertelt, zodra hij ziet dat Homénides hem bedreigt.

HDES: Mijn frouw! Oeaaar ebt oe aar ferstopt?

CMLE: *(Gaat op het bed staan)* Maar ik heb haar niet verstoppt. Erewoord! *(Keert zijn broekzakken om)* U mag mij fouilleren!

HDES: Ho, maar iek sal aar finden, hijeputa! *(Hoerenjong)* *Mijn* erewoord! En dan sal iek aar doodskieten, soals iek noe van kwade woede die eskietskijf daar doodskiet!

Hij schiet op de knop van het bed. Het bed draait en daar verschijnen Baptistin, Poche en Lucienne.

Na het draaien zit Lucienne het dichtst bij de deur.

LCNE: Mijn man! *(Ze vlucht en loopt af D4)*

HDES: Mijn frouw!

* *Baptistin en Poche zijn mekaar van schrik in de armen gevallen.*

- * *Homénides* komt via D2 in het salon en kijkt rond. Geen *Lucienne* te zien. Hij begint van pure frustatie te brullen en in de lucht te schieten.
- * *Finache* en *Ferraillon* komen opgelopen D6. Zij proberen *Homénides* tegen te houden.
- * *Camille* op D3. *Eugénie* op links achter. Ze valt flauw, maar *Camille* vangt haar op.
- * *Lucienne* op D4. Ze ziet haar man bezig en vlucht D2, waar ze bij *Poche* en *Baptistin* op het bed kruipt. Ze roept 'Monsieur *Chandebise*, red me, red me!' en werpt zich in de armen van *Poche*, die haar met genoeg opvangt, maar haar toch duidelijk maakt dat hij *Poche* heet.
- * *Olympe* op D6. Ze ziet de chaos en zakt door de knieën. Opvang, zodra *Homénides* min of meer overmeesterd is: *Finache*.
- * Als allerlaatste komt *Rugby* op, volledig uitgedost als cowboy met stetson, holsters en twee revolvers. Hij komt naar voor, begint brullend te lachen en zijn revolvers in de lucht en in het publiek leeg te schieten.

Al het voorgaande gebeurt haast te zelfdertijd. De chaos is bijgevolg compleet tot

het doek valt.

(Suggestie muziek: *Bonanza*)

DEEL 3

Antoinette op D1. Het is duidelijk dat ze zich bliksemsnel heeft moeten omkleden. Ze knoopt vlug haar schort, zet haar mutsje op.

ETNE: (Achter) Antoinette! Antoinette!

ANTO: Mon dieu, daar is hij al! (Ze doet de dubbele deur op slot en verstopst zich)

ETNE: Antoinette! (Op links vestibule. Hij probeert tevergeefs de deur open te maken) Doe open! Rotwijf, ze heeft zich opgesloten. Ga je openmaken of niet? ... Wacht maar!

Hij loopt links af. Antoinette komt te voorschijn en ontsluit de dubbele deur. Dan loopt ze af D3, net wanneer Etienne D1 opengooit en in hoed en kostuum verschijnt.

ETNE: Antoinette! Waar zit ze, de feeks? Antoinette!

ANTO: (Doodkalm op D3) Wat sta jij zo te schreeuwen?

ETNE: Wat zit jij je zo op te sluiten?

ANTO: Mij opsluiten? Hoezo? (Met lachje) Waarom zou ik me moeten opsluiten?

ETNE: Hewel, dat vind ik straf! (Gaat naar de dubbele deur en opent ze) Wel? Wat heeft...?

ANTO: (Gaat er rustig bij zitten) Als jij al geen deur meer kan openkrijgen...

ETNE: Hewel, dat vind ik ook straf... Maar zonder belang. Ik wil weten wat jij zat uit te spoken in het Hôtel du Minet Galant.

ANTO: Het wat?

ETNE: Je hebt me goed verstaan. Nog geen half uur geleden heb ik je daar betrapt.

ANTO: Wablieft? Mij betrapt?

ETNE: Jij, ja! Wie anders!

ANTO: (Verontwaardigd) Maar jongen, ik ben niet eens de deur uit geweest.

ETNE: En dat durf je me zomaar te zeggen? Vlak in mijn gezicht!

ANTO: Omdat het de waarheid is: ik ben hier niet weggeweest, zeg ik u.

ETNE: Nee, maar... Dat is wel... Ik kon me aan veel verwachten maar... Ik heb je daar gezien, zeg ik, betrapt! Halfnaakt in de armen van een Engelsman of zoiets.

ANTO: Ik? In de armen van een Engelsman of zoiets? Je droomt, ik spreek niet eens Engels.

ETNE: Dat is het toppunt! Alsof je voor die dingen Engels nodig hebt. Zoiets kan je in alle talen.

ANTO: Geloof wat je wil. Ik zeg dat ik de hele tijd hier ben geweest.

ETNE: Nom de... nom de... {De slet! Ze liegt als een vrouw van de wereld!} Ha zo? Je bent de hele tijd hier geweest. Wel, dat zullen we dan nog eens zien! (*Naar de telefoon*)

ANTO: Wat ga je doen?

ETNE: De conciërge bellen. Die zal me vast en zeker vertellen wat ik wil weten.

ANTO: (*Recht, naar hem*) Etienne, je bent gek. Je maakt je alleen maar belachelijk.

ETNE: Nu zing je al een toontje lager, hè? Ik wist het wel... Zoiets had je niet verwacht, hè? (*Maakt verbinding*) De hele tijd hier geweest... Ha zo! Wacht maar! (*Draait een cijfer*)

ANTO: Mij best. Je doet maar wat je niet laten kunt. (*Gaat opnieuw zitten en houdt hem in het oog*)

ETNE: Hallo? Bent u het, monsieur Ploumard? (...) Wel ja, 't is misschien een rare vraag, maar ik moet er het fijne van weten. Zou ik u mogen vragen om hoe laat is mijn vrouw vandaag naar buiten is gegaan? (...) Hoe? Ze is niet naar buiten gegaan? Maar dat is... U hebt haar misschien niet zien passeren? (...) Ze is bij u een bol soep komen eten? (...) Iedereen was weg en er was om niemand mee dineren. Daarom is ze... (...) Nee, dat...

ANTO: {Vijf francs heeft me dat gekost! Vijf!}

ETNE: ... begrijp ik niet... Het is onmogelijk... Ja... Excuseert u mij... (*Haakt in*)

ANTO: Wel? Wat zei hij? (*De bel*)

ETNE: Loop naar de hel! {Ik ben toch niet gek? Ik zie toch niet scheel? Of heb ik hallucinaties?}

ANTO: (*Recht en naar D1. Nadrukkelijk*) Hoe dom een mens kan doen als hij jaloers is...

ETNE: (*Wezenloos*) Jaja, 'is goed. Ga maar terug naar de keuken... (*Nogmaals de bel*)

ANTO: Of je scheel ziet, weet ik niet. Maar je bent wel doof aan het worden. (*Af D1, die op een kier blijft*)

ETNE: Wat? ... Ofwel is dat de leepste ros ter wereld, ofwel moet ik me laten verzorgen. (*Derde bel*) Jaja, ik kom! (*Af dubbele deur*)

Om een lege scène te vermijden, komt Antoinette vlug kijken hoe Etienne weggaat, ze lacht in haar vuistje en gaat af D1. Dan...

RMDE: (*Achter*) Wel? Ben je doof aan het worden of zo? In dat geval moet je je dringend laten verzorgen, beste kerel. (*Verschijnt, met Tournel op de hielen*)

ETNE: (*Na hen op*) Neemt u me niet kwalijk, madame.

RMDE: 't Is al goed. Is monsieur er al?

ETNE: Eh... ik dacht van niet, madame.

RMDE: Goed, dan kun je gaan.

ETNE: Zeker, madame... *(In zichzelf)* De slet.

TNEL: U zei?

ETNE: Excuseer, ik had het niet tegen monsieur...

TNEL: Dat hoop ik. *(Etienne af, sluit de dubbele deur)* Wel, chère amie, u bent nu veilig thuis,
nietwaar. Dan is het wellicht onnodig dat ik je tijd nog langer... *(Wil af dubbele deur)*

RMDE: Ah non, mon ami! U gaat me hier niet alleen achterlaten. Ik weet immers niet in welke staat mijn man zal thuishkomen. U hebt zelf ondervonden in wat voor verschrikkelijke toestand hij zich bevond. Als zijn fantasie weer eens op hol slaat, kan ik niet voorspellen wat me te wachten staat. Daarom ben ik geenzins van plan hem alleen op te vangen.

TNEL: Ah... Dan zal ik maar blijven, zeker?

RMDE: Erg enthousiast klinkt u niet.

TNEL: Bof...

RMDE: Jullie zijn allemaal dezelfde: veel lawaai en speer in de aanslag vóór de aanval begint en daarna pfft, niks meer, fini, afgelopen! Over verantwoordelijkheid gesproken!

TNEL: Hoezo? Over verantwoordelijkheid gesproken? Er is niet eens iets gebeurd.

RMDE: Nee, Tournel, er *is* niets gebeurd. Maar toen mijn man ons in dat fameuze hotel heeft samen gezien, kon hij zich wellicht levendig voorstellen wat er zou kúnnen gebeurd zijn. Dat hij u bijna heeft gewurgd is het beste bewijs.

TNEL: *(Slikt)* Dat is waar, maar ik begrijp niet waarom hij pas de tweede keer is uitgebarsten. Toen we hem in de kamer met dat oude mannetje zagen, was hij meegaand en vriendelijk. We hebben ons zelfs verzoend. Maar de tweede keer... Vlam! Duikt hij op me af als een woeste beer! Was dat misschien omdat hij die livrei droeg?

RMDE: Ik heb er evenmin een verklaring voor, Romain. *(De bel)* Oh nee, daar is hij al!

TNEL: Zo vlug? Raymonde, mijn Raymonde, wat moeten we doen? *(Klampt zich aan haar vast)*

RMDE: Mij loslaten, anders zal een volgende wurgpoging zonder twijfel succesvol zijn.
Tournel laat haar los. Ieder langs een kant van de scène. We horen de stem van Lucienne.

LCNE: *(Achter)* Etienne. Is madame er al?

ETNE: *(Achter)* Zeker, madame. Madame is er al!

RMDE : Oef, het is Lucienne!

Etienne opent de dubbele deur en komt op. Tegelijk met hem stormt Lucienne binnen. Ze gooit haar jas over het hoofd van Etienne en stuift naar voor. Etienne verwijderd keurig de jas en gaat waardig af, waarna hij de deur sluit. Af links vestibule.

LCNE: Ah! Raymonde! Wat een drama! Wat een tragedie!

RMDE: Tegen wie zeg je het...

LCNE: *(Met de rok iets omhoog)* Mijn knieën! Je hoort ze knikken terwijl je er staat naar te kijken!

TWEE: *(Vol medeleven)* Oh!...

LCNE: Juist! Maar naar huis ga ik niet meer! Oh nee, daar is geen sprake van! *(Ziet Tournel)* Monsieur Tournel, neemt u me niet kwalijk...

TNEL: Blijft u gerust, madame. Wij hebben al de tijd.

LCNE: Ik wil om het even waar wonen. Onder de Arc de Triomphe als het moet! Maar niet bij dat roofdier waarmee ik getrouwd ben! Raymonde, als je eens wist... Kind, nu ben ik serieus bang geweest!

TNEL: Ja, die man van u. Wat een losgeslagen woesteling! Toen hij ons in de Minet Galant zag, heeft hij ons achtervolgd. Pistool in de aanslag!

LCNE: Wat? U ook al? Heeft hij als een razend everzwijn ook op u jacht gemaakt?

TNEL: Niet te doen! Een losgebroken stier, een wilde buffel is niets vergeleken met hem.

LCNE: Monsieur Tournel, als het nodig is, zal ik zelf wel mooie namen voor mijn man bedenken.

TNEL: Excuseer, ik dacht...

LCNE: Een geluk dat uw man me ten slotte het hotel heeft uitgeloofd, lieve Raymonde. Anders had ik het niet overleefd. Maar dan begint die op zijn beurt een hoop stompzinnige onzin uit te kramen. Ik dacht bij mezelf: Chandebise, man, nu heb je 't goed zitten!

TWEE: Net als bij ons!

LCNE: *(Doet Poche na)* Wat was dat voor nen halven Apache met zijne revolver? vraagt hij. Ik zeg: dat is mijn man, wie anders? Uwe man? Amai, een chance dat die niet met mij is getrouwd! zegt hij. Azo nen halve wilde, dat hebbekik vanzeleven nog niet gezien!

TWEE: Ongehoord!

LCNE: Maar ik heb het wél duidelijk gehoord! En dan stelt hij voor om met ons getweeën in een kabardoesjken een goei pint te gaan drinken op de goeien afloop, potvernonde! zegt hij. Stel je voor! Een goei pint, begot!! Met mij!

TWEE: Onvoorstelbaar!

LCNE: Ik kon het me evenmin voorstellen. Ik zeg: m'efin, zeg ik, dat meent u toch niet, Victor-Emmanuel? En dan roept hij zo vlak in mijn gezicht: Poche! Poche! roept hij.

RMDE: Poche! Net zoals bij ons!

TNEL: Ja, net zoals bij ons!

LCNE: En toen kon ik het niet langer meer volhouden en heb ik het op een lopen gezet! Zo hard ik kon! Lopen, lopen! Tot hier... Ik heb het gevoel dat ik nog steeds niet ben uitgelopen! Pft... *(Laat zich in een stoel vallen)*

RMDE: Ik begrijp er niets meer van.

TNEL: Dat is waar. Ik begrijp er nog veel minder van.

RMDE: Ofwel heeft mijn man het hoofd verloren ofwel is het doorgestoken kaart. *(De bel)*

LCNE: Er wordt gebeld! *(Naar Raymonde die in het midden staat)*

TNEL: Denk je? *(Naar Raymonde)*

Ze staan dicht bij mekaar en zullen de volgende replieken face public zeggen.

LCNE: et zou Victor-Emmanuel eventueel kunnen zijn...

TNEL: Denkt u?

RMDE: Die heeft een eigen sleutel.

TNEL: Denkt u?

LCNE: Pas op, die kan hij altijd verliezen. *(In de vestibule zien we Etienne passeren)*

TNEL: Denkt u?

LCNE: Dat kan toch, Raymonde?

TNEL: Denkt u?

RMDE: Ach, Tournel, hou je mond als je niets interessanter te vertellen hebt.

Raymonde gaat richting D3. Tournel volgt als een hondje. Lucienne staat eerder bij D1. Pauze.

LCNE: Wel? Wordt er niet meer opengemaakt?

TNEL: Er werd nochtans klaar en duidelijk gebeld. Ik heb het zelf gehoord.

RMDE: Tournel, dit is niet het moment om onzin te vertellen!

TNEL: Akkoord, maar dat neemt niet weg dat er gebeld werd en dat iemand voor de deur staat!

ETNE: *(Komt binnen en sluit de dubbele deur)* Madame! Oh, madame!

RMDE: Ja, Etienne. Wat scheelt er?

ETNE: *(Over zijn toeren)* Madame...

TNEL: Maar spreek dan toch, man!

ETNE: Het is monsieur die aanbelde en hij vroeg: is dat hier dat mossieu Chandebise woont? En hij kwam zó binnen... *(Doet Poche na)* en hij keek rond en hij zei: Jawatte, da's hier ook precies bij gene sukkelaar da'k hier ben.

DRIE: Ongelooflijk!

ETNE: Jawel, monsieur dames. Ik dacht ook eerst dat hij wou lachen, maar dat was niet zo, want ik probeerde mee te lachen en dat ging niet. En hij zei: Zoude dan aan dieë mossieu ne keer willen vragen wat dat hem met mijn livreiken heeft gedaan?

DRIE: Nee!

ETNE: Ja, monsieur! Ja, madame! Ja, madame!

RMDE: En waar is monsieur nu?

ETNE: Hij wacht in de vestibule, madame.

We hebben Poche, die even na Etienne was opgekomen al een tijdje opgemerkt. Hij staat (rug publiek) in de vestibule te wachten. Raymonde stapt resoluut naar de deur en trekt ze open.

RMDE: Wel? Wat sta jij daar te doen?

PCHE: *(Draait zich om. Lacht vriendelijk)* Alstublieft, madam... *(Neemt hoed af)*

RMDE: Waarom wacht je hier in de vestibule, zoals een leverancier?

PCHE: 't Is dat ik op mossieu Chandebise sta te wachten, madam.

TWEE: Oh!

RMDE: Pardon?

PCHE: Watte?

ETNE: Madame zal dus begrijpen wat ik bedoel...

RMDE: Blijf daar zo niet staan. Kom binnen.

PCHE: *(Doet een stapje naar Etienne)* Maar zeg, nu herken ik u. Waart gij daarstraks niet in de Minet Galant? *(Slaat met de rand van de hoge hoed in Etienne's buik)*

ETNE: *(Plooit)* Ngn... Jawel, monsieur...

PCHE: Maar gij zijt die cocu! *(Klop op Etienne's schouder)*

ETNE: *(Recht)* *(Pijnlijk, haast wenend)* Oh, monsieur...

RMDE: Wat zegt hij?

PCHE: Die madam ook! Ik heb u daar ook gezien. Ik heb u zelfs een dikke bees gegeven! *(Naar haar)* Dag schoon madammeke!

Raymonde naar Tournel. Poche achter haar aan. Etienne staat erbij alsof hij weer een pak slaag heeft gekregen.

TNEL: Jamaarnee, zeg eens, beste vriend...

PCHE: (*Herkent Tournel*) Zie nu! Hare gigolo is er ook! En hoe gaat het met u, manneke?

Poche wil met open armen op Tournel afgaan.

TNEL: Alsjeblieft, zeg! Victor-Emmanuel!

PCHE: (*Vriendelijk*) Pardon... Poche. Poche!

LCNE: Voilà, daar heb je 't al! Poche, zegt hij!

PCHE: (*Herkent Lucienne*) Maar wie dat daar is! Dat is dat madammeke met wie ik lopen ben gegaan voor die halven soort Apache! Dat was geen lachen, hé, mijn kind! Hebben wij met de poeppers gezeten, ja! (*Lacht*) 't Doet mij plezier dat ge hier allemaal bij mekaar zijt. Da's echt komiek! (*Verontwaardigde verbazing bij de drie anderen, die in een troepje staan*) Hewel? Wat scheelt er?

VIER: (*Ieder snel om beurt*) Niets!

PCHE: { 't Zijn echt vriendelijke mensen, weet ge. Maar ze zijn wel ietskes van 't lotje getikt! }

ETNE: Wat zou madame ervan denken als ik dokter Finache verwittigde?

RMDE: Ik weet het niet meer... Doe om goed te doen, Etienne.

ETNE: Zoals madame verkiest. (*Wil weg*)

PCHE: (*Naar hem*) Gaat gij nu al weg?

ETNE: Oui, monsieur.

PCHE: Zoudt ge dan aan mossieu Chandebise eens willen vragen...

TNEL: (*Intussen*) Waarom doet hij toch zo idioot?

LCNE: Met mij was het net hetzelfde.

RMDE: Ik heb er geen verklaring voor.

ETNE: Zeker, monsieur, zeker.

Etienne gaat weg en sluit de deur. Poche komt naar voor, terwijl hij zegt:

PCHE: Ja, ik had mijn livreiken gelijk altijd aan de kapstok gehangen, ziet ge...

RMDE: (*Resoluut naar hem*) En nu heb ik er genoeg van! Als je ziek bent, zeg het dan. We zullen je laten verzorgen. En als je je best doet om je een air te geven, kan ik alleen maar zeggen dat je je gedraagt als een idioot. (*Poche voelt zich gefroisseerd, maakt een gebaar en draait*

zich om) We hebben je uitgelegd dat er niets is tussen monsieur Tournel en mezelf. Trouwens, madame Homénides kan bevestigen dat ik de waarheid spreek.

LCNE: Absoluut!

RMDE: Dat moet volstaan. En als je me nog niet gelooft, is monsieur Tournel er nog om je van antwoord te dienen.

Ze neemt Tournel bij de arm met de bedoeling hem naar voor te duwen, maar daar komen Poche en hij rug tegen rug in botsing.

TNEL: Zeg eens!

PCHE: Au!

Poche grijpt Tournel vast en duwt hem van zich weg. Hij staat nu tussen Tournel en Raymonde.

RMDE: En of je ons nu gelooft of niet, behou tenminste je waardigheid en hou alsjeblieft op met de paljas uit te hangen.

PCHE: Hu?

RMDE: 't Is toch waar? Eerst vlieg je ons rond de hals en omhels je ons, en tien minuten later vlieg je monsieur Tournel naar de keel.

PCHE: Ben ik u naar de keel gevlogen?

TNEL: Oui.

RMDE: Wat zijn dat voor manieren? Ben je van plan ons te geloven of niet?

PCHE: Ha ba ja zeker dan...

RMDE: Bewijs het dan door een verzoening. Omarm ons en laat het daarmee voor eens en voor altijd gedaan zijn met die onzin.

PCHE: *(Lacht)* Als ik mijn eigen daarmee een plezier kan doen...

DRIE: A la bonne heure!

Poche veegt zijn mond af aan zijn mouw en stapt met open armen naar Raymonde.

RMDE: *(Duwt hem weg, zodat hij bij Lucienne terechtkomt)* Maar jij hebt gedronken!

PCHE: Watte?

LCNE: *(Duwt hem weg)* Baah! *(Hij komt opnieuw bij Raymonde terecht)*

RMDE: *(Duwt)* Je stinkt naar de drank.

PCHE: Ikke?

TNEL: Maar dat kan toch niet? Hij drinkt omzeggens nooit!

RMDE: *(Neemt Poche bij de kin, draait hem om en gaat zo met hem naar Tournel)* Hier. Ruik zelf als je me niet gelooft! *(Poche ademt in zijn gezicht)*

TNEL: Oef! Da's gewoon een vol vat!

RMDE: Het is nu wel duidelijk, dacht ik. Je drinkt!

PCHE: Hoe ik drink? Pft! Voor dat paar onnozel pintjes dat ik mijn eigen getrakteerd heb om van de schrik te bekomen na die sirk ginder... Hewel, ge zoudt in mijn geval juist 't zelfde gedaan hebben, madam.

RMDE: Die is bezopen, dat kan niet anders! Gewoon bezopen.

TWEE: Ja, gewoon bezopen!

PCHE: Ik? Bezopen? Gij zijt niet goed, zeker? 'k Ga ik u ne keer iets vertellen, hè madam-meke...

RMDE: Hou op, man. Ga uit een ander vaatje tappen.

TNEL: Ja. Ons vat is vol! Hoe is het mogelijk? Een man als u, Victor-Emmanuel!

PCHE: (*Blaffend in Tournels gezicht*) Poche! Poche!

TNEL: (*Duwt hem van zich af*) Jaja, 't is al lang goed. Poche dan, als u erop staat.

PCHE: Ja, ik sta erop! {Voor zover ik nog in staat ben om te staan!} 't Is toch waar?... Als dat spelleke hier nog lang gaat duren, gaat ge mij serieus kwaad krijgen. Dat staat! ... Vast!

DRIE: Schandalig... Vreselijk... Hoe is het mogelijk... (*Tekstimprovisatie*)
Etienne op met dokter Finache.

ETNE: (*Luid*) Le docteur Finache!

DRIE: Eindelijk!

FCHE: Wel? Wat gebeurt er hier allemaal? (*Met uitgestoken hand*) Ha, m'n beste Chandebise.

PCHE: (*In de war. Kijk achter zich*) Watte? Waar is Chandebise?

FCHE: Hèhè... Erg grappig... (*Naar Raymonde*) En? Wat scheelt er met hem?

RMDE: (*Stil*) Hij is stomdronken, dokter.

FCHE: Wie? Chandebise? Onmogelijk! (*Naar Poche*) Beste vriend! U! Stomdronken? Dat kan ik moeilijk geloven!

PCHE: Ikke? Pft! (*Blaast in het gezicht van de dokter*) Die hebben zelf een stuk in hun voeten.

FCHE: Oef! Niet te doen! M'n arme vriend! Wat hebben ze u te drinken gegeven om in deze toestand te geraken?

PCHE: Gaat gij ook al beginnen zeveren? Nu ne keer goed luisteren, hè jongske!

FCHE: Jongske! Tegen mij? Oh!

DRIE: Jongske? Tegen u? Oh!

PCHE: Ik ben niet zatter als gij, als ge verstaat wat dat ik wil zeggen.

FCHE: M'enfin...

DRIE: M'enfin!

PCHE: Die zijn hier met mijn voeten beginnen spelen van voor ik hier binnenkwam. (*Tot de anderen*) Ik ken u niet, begot. Wat wilt ge eigenlijk van mij? Ik ben hier alleen gekomen om mossieu Chandebise te spreken. C'est tout.

Terwijl hij zo bezig is, komen de vier anderen (Etienne inclus) op één rij te staan. Ze kijken met wijdopen ogen naar Poche.

FCHE: (*Gaat bij de anderen staan*) (*Gelooft zijn oren niet*) Ohlala...

RMDE: Ziet u, dokter?

LCNE: Soms heeft hij een moment van luciditeit en dan pft! niks meer.

TNEL: En dat duurt zo al de hele namiddag.

FCHE: Tja, hij heeft het duidelijk te pakken. (*Iedereen buigt iets voorover en bekijkt Poche*)

PCHE: Wel? Heb ik iets aan van u? Nu ne keer goed luisteren, hè mannekes. Ik ben geen slechte gast, maar ik heb er dik mijn goesting van dat ge me voor de zot houdt. Voilà!

FCHE: Natuurlijk, goede vriend, natuurlijk...

Tijdens de volgende replieken, tot Poche op het bureau slaat, gaan de vier altijd meer voorover buigen om Poche te bekijken. Poche zelf buigt mee naar voor, tot hij er genoeg van heeft.

FCHE: Niet te geloven. Heeft hij dat al eerder gehad?

RMDE: Nooit! Of wel, Etienne?

ETNE: Nee, madame, zeer zeker nooit!

FCHE: Hallucinaties en amnesie, tot de patiënt zelfs geen notie meer heeft van zijn eigen persoon-
lijkheid, heb ik tot dusver alleen bij de zwaarste alcoholverslaafden geconstateerd.

RMDE: Maar hij drinkt amper een half glaasje wijn bij de maaltijd, is het niet, Etienne?

ETNE: Zeker, madame. Ik drink zelfs de rest op om hem niet weg te moeten gieten.

TNEL: Wie? Chandebise?

RMDE: Tournel, als je niets interessanter weet te bedenken, hou dan je mond!

FCHE: Alcoholisme is dikwijls niet een kwestie van hoeveelheid, weet u, maar van idiosyncrasie.

TNEL: Voilà! Wat heb ik gezegd!

PCHE: (*Geeft een ferme klap op het bureau. Iedereen rechtop*) Zeg, onnozelaars! Is 't plezant, ja? Ik ben geen imbécile, moet ge weten!

FCHE: Kom, kom... Rustig... *(Tot de anderen)* Ziet u die prikkelbaarheid? Typisch! *(Naar Poche)* Zo, vriend. Steek uw hand eens uit.

PCHE: *(Doet het)* Om wat te doen?

FCHE: *(Neemt de pols)* Ziet u? *(De hand beeft)* Dit noemen we in vakterminologie: de alcoholische trilling. Het is een typisch symptoom. Het bekende vervolg is delirium tremens.

PCHE: *(Trekt zijn hand kwaad weg)* Aah!

DRIE: Ooh!

PCHE: Nu heb ik er meer dan mijn goesting van! *(Tot R, L en T: in totaal 3X)* Genoeg!

FCHE: Wind u zich toch niet zo op, mon ami.

ETNE: Wind u zich toch niet zo op, monsieur! *(De anderen bekijken hem vernietigend)*
Neemt u me niet kwalijk...

RMDE: *(Naar Poche)* Opwinding is toch nergens goed voor, lieve!

PCHE: Ontploft! Trut!

RMDE: Wat zegt hij?

ETNE: *(Bloedernstig)* Trut, madame...

FCHE: *(Tot Raymonde die haast in onmacht valt)* Het is niets. Niet op letten... *(Tot anderen)*
Gaat u liever weg. U irriteert de patiënt alleen maar. *(Leidt Raymonde voorzichtig naar D1)*

RMDE: Hij heeft gezegd... Ooh... Hij heeft gezegd...

FCHE: Kom, u ook... *(De anderen volgen aarzelend)* Nee, Etienne, u niet. U heb ik nog nodig.

Zodra de anderen buiten zijn...

PCHE: Wel, ik ben oprecht content dat ge ze hebt buitengeflikkerd. Hier waren vodden van gekomen, zeker weten.

FCHE: Niets van aantrekken, beste vriend. Ik heb een speciale neus voor die dingen.

PCHE: Zeg, onder ons, zijn die allemaal niet ietskes van 't lotje getikt?

FCHE: *(Lachend)* Da's waar! Die zijn allemaal ietskes van 't lotje getikt!

PCHE: Voilà! Wat heb ik u gezegd! Ietskes van 't lotje getikt! Maar ge hadt me dat van op voorhand moeten zeggen. Dan had ik... Hewel? Waarom neemt ge mijn pols vast?

FCHE: *(Met uurwerk in de hand)* Puur uit vriendschap, vriend. Puur uit vriendschap!

PCHE: Dan had ik me zo kwaad niet moeten maken. Want als er hier één is die weet wat het is om met zotten te werken... Ikke! Om met dat soort gastjes genen ambras te krijgen is 't best dat ge ze altijd gelijk geeft.

FCHE: Daar moet ik u gelijk in geven. (*Ze lachen allebei*) (*Tot Etienne*) Meelachen...

ETNE: (*Houterig*) Hèhèhèhè...

FCHE: Hahaha... (*Stopt plots*) Goed! We hebben ons pretje gehad. (*Met een kuchje naar Etienne dat hij ook moet ophouden*)

ETNE: Pardon...

FCHE: We hebben echt eens goed gelachen. Nu gaan we redelijk zijn met mekaar. Goed? (*Als tegen een kind*) Luister, ik ben uw vriendje. U kent me wel.

PCHE: Mijn vriendje? Zeer zeker niet...

FCHE: Jawel, jawel! Ik ben de dokter, de goede dokter. Ik verzorg u: kwaaltjes, pijntjes, hoestjes, eens naar 't keeltje kijken, zeer buikje -pouic, pouic!- en wie is er daarna genezen?

PCHE: (*Tot Etienne*) Verkoopt die altijd zo'n onnozele praat?

FCHE: Wel, ik voel, ik zie, ik weet dat u een beetje moetjes bent...

PCHE: Moetjes? Zeg maar doodop! Dat is toch normaal? Luister ne keer hier. (*Begint zijn activiteiten op zijn vingers te tellen*) Om 5 uur uit mijn nest, gangen vegen, trappen doen, stoven uitkuisen -want ze willen daar allemaal een warme kont hebben- (*Gelach*) Manden vol hout van onder naar boven sleuren... Hey, zeg...

FCHE: Dat is toch normaal! Dat is toch normaal! (*Bekijkt Etienne en kucht*)

ETNE: Dat is toch normaal! Dat is toch normaal!

FCHE: Men zou het voor minder! Wel, ik heb een idee. U gaat zich uitkleden en dan gaan we rústig naar bed.

PCHE: (*Bekijkt Finache met grote ogen*) Mij uitkleden? Naar bed? Nee, nee, nee, nee...

FCHE: Trek dan tenminste die jacquet uit. Die zit toch niet gemakkelijk? Etienne zal u een kamerjas brengen. Dat is beter. (*Geeft een teken*) Etienne... (*Etienne af D3*)

PCHE: Allez dan... Maar mijn livreiken?

FCHE: Dat komt in orde... Kijk liever eens naar die deur. Daarachter staat een mals bedje. En wat gaan wij daar doen? Daar gaan we lekker slaapjes doen. (*Probeert hem naar D3 te krijgen*)

PCHE: (*Werkt zich los*) Zeg, gij hebt mij zeker nog niet goed bekeken! En monsieur Chandebise?

FCHE: Die komt straks. En als hij iets zegt, komt ge 't mij daarna vertellen. Is 't goed?

PCHE: *(Denkt even na)* Ha... Ik dacht... Allez, 't is goed! *(Etienne op met de kamerjas)*

FCHE: Kijk toch eens hier... Wat een prachtige kamerjas. Kom, trek uw jacquet uit.

Finache en Etienne helpen Poche uit de jacquet en helpen hem in de kamerjas. (Intussen tekstimprovisatie: kijk eens hoe mooi het u staat. Zo 'n zachte stof. Hoe chique, enz...)

FCHE: *(Wanneer Poche klaar is)* Zeg nu nog dat u zich daarin niet lekker voelt!

PCHE: Hewel, ik voel mij precies gelijk de koetsier van de keizer van Pruisen.

FCHE: Ziet u wel! En nu zegt mijn klein vingertje dat u grote dorst hebt.

PCHE: Hoho! Maar dat klein vingerke van u dat is een slimmeke.

FCHE: Ja hé? Wel, ik zal u iets te drinken laten brengen. Maar u moet me beloven dat u het in één teug zult opdrinken.

PCHE: Dat is voor mij geen enkel probleem.

FCHE: Prachtig! *(Tot Etienne)* Is er ammoniak in huis?

ETNE: Zeker, monsieur.

FCHE: Breng me wat. Straks. Plus een glas water. *(Etienne buigt ter bevestiging)*

PCHE: *(Keurde intussen zijn mooie kamerjas)* Jongens, jongens, wat een service!

FCHE: {Ik ga hem een drankje prepareren dat hij zich nog lang zal herinneren.} Etienne, brengt u monsieur even naar bed?

Finache rommelt in zijn dokterstas, terwijl hij aan het bureau plaatsneemt. Vermits hij met zijn rug naar het publiek zit, ziet niemand welke poedertjes hij aan het mengen is)

ETNE: Goed, dokter. *(Naar Poche)* Als monsieur zo vriendelijk wil zijn mij te vergezellen. Mag ik de eerbiedige vrijheid nemen monsieur mijn arm aan te bieden?

PCHE: {Ze zijn misschien ietskes van 't lotje getikt, maar manieren hebben ze wel.} *(Neemt de arm van Etienne)* Hoho... Gij hebt een goed hart, gij. Ik zie dat direct.

ETNE: Monsieur doet mij te veel eer aan.

PCHE: Maar ik vind het wel spijtig dat ge zo cocu zijt!

ETNE: *(Blijgezind)* Oh maar, ik ben het niet meer, monsieur. Mijn vrouw zat op dat moment namelijk een bol soep te drinken bij de conciërge.

PCHE: Soep drinken? Dan zijt ge op uw bol gevallen, man! Die zal daar wel wat anders te doen gehad hebben!

ETNE: *(Pijnlijk)* Oh, monsieur! *(Beiden af D3)*

CMLE: *(Op vestibule)* Ha, dokter! Ohlala! Ik zal nog eens naar u luisteren als u mij goede raad geeft. Wat ik in dat hotel van u allemaal heb meegemaakt! Te veel om op te noemen!

FCHE: Rustig toch! Kunt u niet écht uw best doen om wat trááger te prááten?

CMLE: U kunt zich niet voorstellen wat daar allemaal is gebeurd. Ik was er amper over de drempel gestapt en weet u wie ik daar tegen het lijf liep? Nee, natuurlijk niet. Wel...

FCHE: Gebruik uw verhemelte, jandorie! Waarvoor heb ik al die moeite gedaan?

CMLE: Ik heb mijn verhemelte verloren. Ik zal u vertellen hoe dat kwam. Wel, er waren daar...

FCHE: Maar gebruik dan toch uw...

CMLE: Laat mij eerst uitleggen. (*Hij zal alles door mimiek onderstrepen*) Er waren daar zeker drie Amerikanen die me probeerden bewusteloos te slaan. Maar ik heb me niet laten doen, want dan kennen ze me nog niet. Ik grabbelde de vierde Mexikaan vast -zo, kijk- want die viel me langs achteren aan en ik wierp hem met zo'n zwaai over mijn schouder. Zo, kijk! En de twee volgende Canadezen die knotste ik met hun koppen tegen mekaar. En weet u hoe ik mijn verhemelte dan uiteindelijk kwijt ben geraakt? Weet u dat?

FCHE: (*Die uitgeteld op zijn stoel zit*) Maar waarom gebruikt u dat zilveren ver...

CMLE: Nee, natuurlijk niet. Wel, toen er nog drie Engelsmannen binnenkwamen gaf ik mezelf per ongeluk een slag met mijn elleboog. En ik heb mijn verhemelte nooit meer teruggezien.

ANTO: (*Op D1*) (*Heeft Camille meteen in het oog*) Dokter, excuseer. Madame zendt me naar u om te informeren hoe monsieur het maakt.

FCHE: Monsieur? Beter, veel beter. Zeg haar dat... Of nee, ik ga zelf wel. (*Af D1*)

CMLE: Wat scheelt er met mijn neef?

ANTO: Niets... Ik vraag me alleen af of er met jou wat scheelt dat je daar zo blijft staan...

CMLE: Ah? Jij staat daar versted van? Wat deed je daar bij die Amerikaan?

ANTO: Was dat soms mijn schuld? Oh, wat ben je gemeen! (*Begint te snotten*) Ik werd ertoe gedwongen. Je vertrouwt me niet meer. Je houdt niet meer van mij. Je weet toch wat ik voor je voe-oel?

CMLE: Kom, kom... (*Neemt haar troostend vast*) 't Is al vergeven en vergeten.

Antoinette knipoogt flink naar de zaal en dan valt ze Camille aan.

CMLE: Pas op, het is op zulke momenten dat er altijd iemand onverwachts opduikt.

ANTO: Wie zou er hier onverwachts moeten opduiken? (*Ze beginnen mekaar wild te zoenen*)

ETNE: (*Op, met de rug naar de twee*) Zeker, monsieur. Ik zal het hem zeggen. Slaap lekker.

Antoinette vlucht zodra ze Etienne ziet. Etienne ziet D1 nog net dichtgaan.

ETNE: Wie was daar?

CMLE: Waar?

ETNE: Daar! Er ging daar toch iemand naar binnen?

CMLE: Ging daar iemand naar binnen? Ik zou niet weten wie. Dokter Finache misschien?

FCHE: *(Op D1)* Wel, Etienne? Alles in orde? *(Etienne begrijpt er niets van)* Etienne?

ETNE: Jawel... Monsieur slaapt, dokter.

FCHE: Perfect. *(Stil tot Etienne)* De ammoniak...

ETNE: Natuurlijk dokter, als u mij wilt volgen. *(Beiden af vestibule links)*

CMLE: Heb ik daar even op hete kolen gezeten! *(Krijgt de slappe lach)* Ik was er bijna gloeiend bij. Heeft die Etienne me daar het vuur aan de schenen gelegd! Ik heb om zo te zeggen bijna mijn vingers verbrand! Aan zijn Antoinetje! Hij zou het moeten weten. Die sukkel... *(Er wordt op D3 geklopt)* Binnen! ...overleeft het niet...

PCHE: *(Op D3)* Oh, pardon.
Camille ziet Poche en hij begint nog harder te lachen, tot hij plots beseft wie er voor hem staat!

CMLE: *(Bang)* V... Victor-Emmanuel!

PCHE: Zeg... Gij zijt toch ook een mossieu die ik vandaag in de Minet Galant heb gezien? Die met dat schoon blond *(of andere haarkleur)* wijveke met haar *(kleur)* mantel aan.

CMLE: {Hij heeft me herkend. Nu ben ik er écht gloeiend bij.} *(Naar Poche)* Ik kan het uitleggen. Ik was daar omdat ik er een reden voor had. Ik had een afspraak met een persoon die ik moest zien omdat het zo afgesproken was. Dan is het toch normaal dat ik die mens moest spreken? Ik moest degene met wie ik afgesproken had spreken over een verzekering.
Poche kijkt verbaasd toe. Hij buigt zich steeds meer naar Camille toe om uit te vissen hoe het komt dat die zo raar spreekt.

PCHE: Wat heeft die in zijn smoel?

CMLE: Pardon?

PCHE: Spuw dat uit, vent. Spuw dat uit!

CMLE: Maar ik heb niets in mijn smoel! Ik zei dat er iemand was voor een verzekering en dat...

PCHE: Man, wat kan mij dat schelen. Ik weet alleen dat ik grote dorst heb. Ze zouden me iets te drinken brengen, maar ze zijn het precies vergeten.

CMLE: Wie zouden?

PCHE: Miauwen? Nee, katten heb ik niet.

CMLE: Nee! *(Met een serie gebaren)* Wie zouden u iets te drinken brengen?

PCHE: *(Aapt Camille met de nodige hilariteit na)* De dokter!

CMLE: Wie, zegt u?

PCHE: (*Opnieuw*) De dokter!

CMLE: {Wie daar iets van begrijpt is véél slimmer dan een gewone ezel!}

PCHE: (*Gewoon*) De dokter!

CMLE: Ha! De dokter! Zeg dat dan! Weet u wat? Ik ga voor een drankje zorgen.

PCHE: (*Met droge stem*) Ja, want ik heb een droge keel. Een droge keel dat ik heb!

CMLE: Jaja, wacht daar binnen. (*Duwt Poche af D3*) Ik ben al weg. (*Alleen. Blaast uit*) Van benarde ogenblikken gesproken. Ik dacht echt dat mijn hart bleef stilstaan. Van stilstaan gesproken, nu ik er even bij stilsta... Wat deed Victor-Emmanuel zelf in de Minet Galant? Zéér eigenaardig en bijzonder verdacht. Want ik heb hem duidelijk gezien. Ik zie niet scheel! En hij heeft het toegegeven door te zeggen dat hij mij herkende. Nee, dat klopt niet, want hij kent me al veel langer. Ik kan toch moeilijk geloven dat hij Raymonde bedriegt. Nee, onmogelijk, dat zit bij ons niet in de familie. Nee maar zeg, het arme mens besterft het als ze het ooit te weten komt. Een trouwer echtgenote bestaat niet. En Victor-Emmanuel heeft ook helemaal anders gereageerd dan ik verwachtte. Hij heeft het me niet eens kwalijk genomen dat ik een bezoekje bracht aan de Minet Galant.

CHDB: (*Op vestibule links. Nog steeds gekleed als piccolo*) Ah! (*Fluistert*) Camille... (*Camille slaakt een kreet*) Wel, wat scheelt er nu weer?

CMLE: D... daar... en daar! (*Wijst naar D3 en naar Chandebise*)

CHDB: Wat? Daar en daar?

CMLE: (*Loopt overal tegen*) Lieve hemel, ik word gek! Ik word gek! (*Naar de dubbele deur*)

CHDB: (*Hem achterna*) M'enfin, Camille! Alsjeblieft!

CMLE: Ik word stapelgek! (*Verdwijnt vestibule links*)

CHDB: Wat is dat toch voor onzin? Heeft iedereen het dan vandaag speciaal op mij gemunt? Die flauwe grappen gaan toch niet blijven duren? Eerst die nachtmerrie in dat hotel! (*Ziet zijn jacquet*) Maar dat is mijn jacquet! Hoe komt die hier terecht? Enfin, soit! Dan kan ik eindelijk die vervelende livrei uittrekken (*Doet het en trekt zijn jacquet aan. Intussen...*) En zeggen dat ik verplicht was daarmee de hele stad door te trekken. 'n Regelrechte schande! Toen ik hier aankwam wou de conciërge me zelfs niet binnenlaten. Hij verplichtte me om de dienstingang te nemen. Stel u even in mijn plaats!

Camille op D1, terwijl hij roept dat hij gek wordt. Etienne en Finache nieuwsgierig op vestibule links. Camille loopt met een wijde boog rond de tafel naar hen toe. Candebise volgt hem met de

blik. Intussen zijn Raymonde, Tournel en Lucienne ook op gekomen via D1. Ze steken de scène over tot bij D3. Chandebise heeft hiervan niets gezien. Camille vliegt op Finache af en neemt hem vast.

CMLE: Hij is met z'n tweeën, zeg ik u! Hier één en daar één! (*Af vestibule links*)

CHDB: (*Tot Finache en Etienne*) Kan iemand me misschien vertellen wat er hier gaande is?

RMDE: Wij staan hier, lieve. We zouden willen weten...

CHDB: (*Draait zich om en schrikt*) Raymonde! En met Tournel! Weeral! (*Grijpt Tournel, en doet hem met een wijde boog op een stoel belanden*) Wat deed jij daar met mijn vrouw in die louche tent? Wat deed jij daar toen ik je betrapt heb? Hè?

RMDE: Maar dat hebben we je al zo dikwijls uitgelegd.

CHDB: (*Tot Tournel*) Zou je me dat eens willen uitleggen? Antwoord! Waarom antwoord je niet?

RMDE: Maar hoe kan hij antwoorden als jij hem voortdurend de keel dichtknijpt?

CHDB: (*Laat Tournel los, die kokhalst*) Hoe lang denken jullie me nog voor de gek te houden? Hein? Antwoord daar eens op! (*Andere toon, beheerst*) Eruit! De deur uit! Buiten! Nu!

LCNE: (*Probeert hem te kalmeren*) Cher monsieur Chandebise...

CHDB: (*Vriendelijk*) Mes excuses, madame. (*Draait haar om en geeft haar een duw*) En nu voorwaarts, mars! Eruit, zoals iedereen. (*Iedereen naar D1*)

FCHE: (*Bij de deur, tot Raymonde*) Ga nu, madame, ga nu. Hij maakt een serieuze crisis door...

RMDE: Crisis, crisis! Ik begin er meer dan genoeg van te krijgen, van zijn crisis! Dat hij zijn roes uitslaapt, zoals iedereen! (*Af D1*)

Tournel probeert wat te zeggen tegen Finache, maar hij krijgt niets uit zijn keel.

FCHE: Maakt u zich geen zorgen, monsieur. Ik zal u later eens onderzoeken. (*Duwt hem af D1*)

Finache houdt Etienne even staande en fluistert iets in zijn oor. Etienne knikt en gaat af D1.

FCHE: Maar mijn beste Chandebise toch! Wat was dat allemaal, zeg?

CHDB: Excusez-moi, Finache, ik liet me even gaan.

FCHE: Ach, dat gebeurt met de besten. Maak u niet te veel zorgen.

CHDB: Ik voel me meteen beter.

FCHE: Maar natuurlijk voelt u zich meteen beter. U begint de mensen ook stilaan te herkennen. U weet al bijna wie u zelf bent.

CHDB: Hoezo, ik weet al bijna wie ik zelf ben? Finache, jij gaat toch geen onzin beginnen vertellen zoals zij?

FCHE: Maar nee, m'n vriend. Maar weet u wat ik wél zou gedaan hebben als ik u was? Ik zou lekker in mijn bedje gebleven zijn.

CHDB: In mijn bedje? M'enfin...

FCHE: Dan had u ook die jacquet niet moeten aantrekken.

CHDB: Moest ik dan misschien voor de rest van mijn leven als piccolo blijven rondlopen?

FCHE: {Als piccolo? Het is erger dan ik dacht.}

CHDB: Wat een vernedering, Finache. Weet je dat ik verplicht was in livrei naar hier te komen?

FCHE: {Die heeft het serieus te pakken. Straks denkt hij nog dat hij Louis Quatorze is.}

CHDB: (*Houding!*) Victor-Emmanuel Chandebise! Dat ben ik! ...M'enfin.

FCHE: {Daar heb je het al! Waar blijft Etienne toch?} (*Is tot bij D1 gekomen*)

ETNE: (*Op D1, met een schotel waarop een glas water en een potje met ammoniak*) Monsieur...

CHDB: (*Kort*) Ja, Etienne. Wat is er nu weer?

ETNE: Neemt u me niet kwalijk, monsieur. Het is docteur Finache die me vroeg...

FCHE: (*Tot Chandebise*) Jaja, ik heb het hem gevraagd. (*Tot Etienne*) 't Is in orde, Etienne... *Finache neemt het mengsel dat hij aan het bureau had klaargemaakt, giet het in het water en roert even met een lepeltje. Met een druppelteller doet hij ammoniak in het glas.*

ETNE: En dokter? Tevreden? Gaat het al wat beter met de baas?

FCHE: Nee... Drie, vier, vijf...

ETNE: Nee? Het is toch niet té erg?

FCHE: Het is het meest perfecte delirium dat ik in mijn carrière meemaakte... Zes, zeven, acht...

ETNE: Hij zal er toch niet van doodgaan, dokter?

FCHE: Niet in dit vroege stadium, maar ik vrees dat we later op het ergste... Negen, tien... Zo!

ETNE: (*Het wenen staat hem nader dan het lachen*) Oh, monsieur...

CHDB: Voel je je wel goed, Etienne?

FCHE: Waarom zou hij zich niet goed voelen? (*Geeft Etienne een heimelijke duw. Naar Chandebise met het glas*) Hier, Chandebise, drink op.

CHDB: Opdrinken? Waarom?

FCHE: Omdat u na al de doorstane emoties wel een opkikkertje kan gebruiken, waar of niet?

HDB: Tja, eigenlijk... Waarom niet? Ik ben in feite veel te boos geworden...

FCHE: Dat spreekt vanzelf. Let op, ik heb het drankje redelijk sterk gemaakt. Daarom is het beter dat u het in één teug opdrinkt.

Chandebise maakt een vieze neus, maar neemt toch een slok. Hij spert de ogen open, zet het glas op tafel, neemt een vaas met bloemen, haalt het boekje eruit, spuwt de slok uit en zet de bloemen terug.

CHDB: Bwaah! Wat zijn dat voor domme grappen? Dit getuigt van slechte smaak. Letterlijk!

FCHE: Maar, mon ami... Ik zei het nog: in één slok!

CHDB: Niks mon-ami-in één-slok! Gifmenger! (*Af DI*)

Er wordt gebeld. Etienne gaat discreet af vestibule rechts.

FCHE: Hij heeft het uitgespuwd, que diantre. Alles is vergeefse moeite! (*Ruikt aan de vaas*) Bwah!

FRON: (*Achter*) Monsieur Chandebise, alsjeblieft?

ETNE: (*Op*) Hierlangs, monsieur.

FRON: Docteur Finache!

FCHE: Mon colonel? Welke goede wind...? (*Gulle hand*)

FRON: Ik kom eigenlijk voor Camille Chandebise. Er werd in mijn etablissement namelijk een voorwerp gevonden dat hem toebehoort. (*Haalt het verhemelte uit zijn zak*) Kijk...

ETNE: (*Nadert nieuwsgierig*) Oh, maar dat herken ik. Ik ben het die het gevonden heb.

FCHE: Zozo, Etienne? Ook al een bezoekje gebracht aan de Minet Galant?

ETNE: (*Paniek*) Het is niet wat u denkt, monsieur. Ik kan het uitleggen. Het was in opdracht van monsieur Chandebise. Echt waar, ik zweer het.

FCHE: (*Lacht*) Ach, Etienne, doe niet zo flauw over die dingen. Je bent toch een normale man.

ETNE: (*Met een treurig gezicht*) Ik zweer u... Oh, monsieur!

FCHE: (*Tot Ferrailon*) Laat zien... (*Neemt het verhemelte*) U hebt gelijk, hij heeft zijn naam en adres al kunnen graveren: quatre-vingt-quinze, boulevard Malesherbes. Hoe slim.

FRON: Wel handig als een mens geen visitekaartjes meer heeft. Ge geeft gewoon uw verhemelte.

FCHE: (*Gelach*) Ik bezorg het hem wel terug. Tussen haakjes, mon colonel, u ziet er helemaal niet goed uit, heb ik de indruk.

FRON: Daar sta ik niet versteld van, na alles wat er vandaag is gebeurd.

FCHE: Neenee, ik had tijdens mijn laatste bezoek al iets in de gaten. Aan uw teint te zien durf ik wedden dat u het aan het hart hebt.

FRON: Aan het hart? Dokter, mijn hart is zo gezond als dat van een twintigjarige.

FCHE: Maar dan wel een asmatische twintigjarige. Ik ben medicus, mon cher colonel. Ik weet waarover ik het heb. Weet u wat? (*Vergewist er zich eerst van dat Etienne niet meeluistert*)

Ik geef u een gratis consult. Ik heb een vaccin dat speciaal geconcipieerd is tegen hartvang.
Ik kom nog deze week naar de Minet om een afspraak te maken. Eén spuitje is voldoende.

FRON: Als u het zegt...

FCHE: Dat is dan afgesproken. Vertrouw me.

ANTO: (*Op, dolenthousiast*) Monsieur le docteur! U raadt nooit wie ik gezien heb! Monsieur Camille!

FCHE: Wat is daar zo speciaal aan?

ANTO: (*Ziet Etienne*) Maar ik kon er niks aan doen. Echt niet. Ik kwam heel toevallig langs de badkamer. En de deur stond open. En ik zag hoe monsieur Camille een douche nam. Een koude douche... (*Kan zich niet langer houden*) Poedelnaakt!

ETNE: (*Naar haar*) Wat vertel jij daar allemaal?

FCHE: Is dat zo'n bijzonder nieuws, Etienne? Als u een douche neemt, bent u toch ook poedelnaakt. Of neemt u geen douches?

FRON: Een douche? Net als ik hem wil spreken. Totale gekte!

FCHE: Wat hebben die vandaag? Maar wat hebben die toch vandaag? Hebben ze nog niet genoeg dwaasheden uitgehaald? Vooruit, meisje. (*Af D1 met Antoinette*)

FRON: (*Ziet de livrei*) Maar... Dat is de livrei van Poche. (*Neemt het*) En zijn pet. Hoe komt dat hier? Is mijn piccolo hier soms geweest?

ETNE: Nee, monsieur. Moest dat?

CHDB: (*Op D1*) Bah! Wat een afschuwelijke smaak was dat, zeg...

FRON: Haa! De zatlap! In een vreemd huis!

CHDB: Haa! De gek! In mijn eigen huis!

Chandebise rent naar D3. Ferrailon is hem te vlug af, grijpt hem en geeft hem een paar schoppen.

FRON: Daar en daar! Dronkaard! (*Tekst improvisatie*)

CHDB: M'enfin! (*Idem*)

ETNE: (*Die tussenbeide komt*) Maar dat is mijn patron. Laat hem met rust! (*Idem*)

CHDB: Hou hem tegen, Etienne! Laat hem niet gaan! (*Idem*)

Dank zij Etienne slaagt Chandebise erin zich los te werken. Hij loopt af vestibule links.

FRON: Waar is hij naartoe, het levende biervat?

ETNE: Hij is naar de voordeur gelopen, monsieur. Echt waar, ik heb het zelf gezien.

FRON: De zuiplap! Wacht maar!

Hij neemt de livrei en de pet en loopt af vestibule rechts. Etienne achter hem aan. Chandebise op D1. Kijkt voorzichtig rond.

CHDB: Is hij weg? Hij is weg!

We horen ruzie aan de voordeur: Ferrailon kruist er Homénides. Tekst improvisatie (ook van Etienne). U hier, wildeman! Aah, oe! Slechte otelier! Getikt! Maar, messieurs... Enz...

CHDB: *(Naar dubbele deur)* Wat is dat weer voor een kabaal?

ETNE: *(Achter)* Monsieur, ik bid u, een ogenblikje. Ik moet u eerst aankondigen.

HDES: *(Achter)* Iek ga binnen, seg iek oe! Iek ga binnen!

CHDB: *(Wil weg)* Oeioeioei! Homénides!

HDES: *(Op met een koffertje met twee revolvers)* Ahaa! Daar ies ij!

CHDB: Goede vriend...

HDES: Neen oe! Is geen goede friend meer! *(Legt het koffertje op tafel)* Ah, oe bent mooi ontkomen, maar iek find oe oeëer en teroeg! Die eskeineiligaardsen ebben mij gebracht naar de commissionaris fan de politsie, samen met die andere getiekte, die folledig doorsloeg. Die ebben ze in een doeankbuis moeten affoeren naar de sotuis.

CHDB: Dat is interessant...

HDES: Siii... Muy interessante... Geloekkgig heeft de commissionaris fan de politsie besloten dat iek nog niet getiekt genoeg oegas foor de sotuis en ij eeft mij laten gaan en dan ij eeft fan mij afgepakt die pistool en iek eb moeten belofen dat iek nooit meer sou gebruiken pistool. Goed, ik eb dan maar beloofd.

CHDB: Si, si, oe siet, tie lacht er niet mee, tie commissionaris fan te politsie...

HDES: *(Dreigend)* Oe precies oeël met mij oeïllen lachen?

CHDB: Alsjeblieft, nee. Vriend Homénides, denkt u dat vooral niet!

HDES: Dan goed. *(Opent het koffertje en toont duidelijk)* Bijgefolk iek eb meegebracht... Refolfers! Refolfers, dat sijn geen pistolen. So iek houd belofte!

CHDB: *(Bang)* Eh... dat... dat...

HDES: Oh, maar oe moet niet bang zijn. Iek sal oe niet eskieten.

CHDB: Dat is erg vriendelijk van u...

HDES: Dat sou moord sijn. Dat oeïl iek niet.

CHDB: Wees gerust, ik ook niet...

HDES: Iek sal oe gefen één kans.

CHDB: Ik wist dat ik op u kon rekenen...

HDES: Siet oe dese refolfers? Eén is geladen, één niet. Kies!

CHDB: Moet ik kiezen? Dan voel ik meer iets voor de eerste.

HDES: *(Neemt een krijtje uit de doos)* Onnozele praat sal oe niet elpen. Iek neem dese krijt en iek teken een krink rond oe art. *(Tekent een grote cirkel rond het hart van Chandebise)*

CHDB: M'enfin, let toch op, zeg. U beschadigt mijn jacquet!

HDES: En iek doe teken deselfde krink bij mij! *(Tekent een klein cirkeltje op zijn eigen jas)*

CHDB: {Die vent is ooit kleermaker geweest. Dat kan niet anders.}

HDES: Sóó... Noe nemen oej de refolfers en mikken op de krink fan de tegenestander en BANG! IJ die de kogel krijgt, ij ies dood.

CHDB: Ah? En de andere?

HDES: Die eeft sijn eer gered. Dat is de doel van de doeël van bij ons. Kies!

CHDB: Hoe moet ik kiezen?

HDES: Iek eis: oe kiest refolfer!

CHDB: Tussen twee maaltijden neem ik nooit iets. Merci infiniment.

HDES: Aah! Dan iek oe eskieten als een laffe ond! Iek doe moord en doodslag op oe!

CHDB: Straks meent hij het nog ook! Aah! Help! Help!

Chandebise vlucht af dubbele deur, vestibule links. We horen hem (eventueel) aan de linkerkzijde om hulp roepen. Homénides kijkt welke de geladen revolver is en loopt Chandebise achterna.

HDES: Oeacht, eskavuit! Oeacht!

Hij loopt af vestibule links. Zodra Homénides verdwenen is, komt Chandebise op D1. Hij loopt de scène over. Loopt af D3 en onmiddellijk weer op.

CHDB: *(Achter)* Aah! *(Op)* Ik... ik sta daar... in mijn eigen bed! En ik lig hier... op mijn eigen vloer! Het spookt hier! Het spookt hier!

Chandebise rent af langs de dubbele deur die hij dichttrekt en op slot doet. Vestibule links af.

HDES: *(Op D1)* Oeaaar sit oe! Oeaaar sit oe!

Homénides gaat naar de dubbele deur. Hij krijgt ze niet open. We zien D1 op een kier gehouden door een hand. Dan slaat D1 met een klap dicht.

HDES: Aah, Chandèbisse, ellendelink! Daar ebt oe oe verstopt. *(Naar D1, maar ook deze deur werd intussen door Chandebise op slot gedaan)* Doe open die deur! Caramba! Doe open, hijeputa of iek se beuk in dat sij kraakt! *(Lanceert zich)* Uno... Dos... Tres... *(Net als hij wil vertrekken:)*

PCHE: *(Op D3)* Zeg jongens, wat is dat hier voor een sirk? Ge kunt hier nog niet op uw gemakke... *(Ziet Homénides)* Aah! Den halven Apache!

HDES: Ah! De eskoerk!

Homenides komt naar Poche. In plaats van terug de kamer binnen te gaan, loopt deze naar de dubbele deur. Hij krijgt ze natuurlijk niet open. Dan vlucht hij naar D1, die ook op slot is. Hij kan Homénides telkens op het nippertje ontwijken. Intussen: tekstimprovisatie.

(HDES: Kom ier, dat iek oe pak! Ah, iek krijg oe wel! Oe ontsnapt mij niet! Aah! Enz...)

(PCHE: Moedertje, moedertje, waar moet ik naartoe! Enz...)

Ten slotte bereikt Poche D2 en loopt hij af. Homénides krijgt de deur op zijn neus.

HDES: *(Rammelt aan de deur)* Ah, lelijke eskelm! IJ eeft mij opgesloten. Wat noe? Oh, oeat eb iek dorst! Dorst! *(Hij ziet het glas dat door Chandebise op tafel werd gezet en drinkt. Hij proetst het drankje uit)* Haa! Maar drinken sij dan altijd brol in dit uis? *(Hij zet het glas op het bureau en snuift)* Oeat is dat? Oeat iek riek? Dat selfde perfoem als op brief fan mijn frouw... *(Snuffelt over de papieren en vindt het kladwerk van de brief)* Ahaa! Dat papier ies deselfde! *(Leest)* Monsieur, iek eb oe forige woensdag opgemerkt in et Palais Royal. Dat ies de kladpapier fan de brief die iek eb in mijn sak. *(Neemt de andere brief en vergelijkt)* Deselfde! Por qué? Por qué deze brief op de escritorio (schrijftafel) fan madame Chandèbisse?

Ik moet oeëten! Ik sal oeëten! *(Bonkt op D1)* Doe open! Ik oeil dat oe doet open!

TNEL: *(Op D1)* Wel? Wie maakt hier zo'n hels kabaal?

HDES: *(Grijpt hem bij de keel)* Ah, Tournel, oe komt van de pas! Oe moet espreken.

Tournel doet teken dat hij wil spreken, maar dat hij niet kan omdat zijn keel dichtgeknepen wordt.

HDES: *(Laat hem los)* Goed dan. Espreek.

TNEL: {Kch! Het zijn hier altijd dezelfde die gewurgd worden. Kch! Waarom ik? Hier lopen mannen genoeg rond.}

RMDE: *(Op D1)* Wat is hier aan de hand?

HDES: Ah! Oe! Oe zegt: oeat ies ier aan de and? Die brief die iek eb gefonden op oe escritorio! Dat ies ier aan de and!

RMDE: *(Onthutst)* Brief? Wat voor brief?

HDES: Oe weet best oeat iek bedoel. Die brief met de escritura fan mijn frouw!

RMDE: *(Herpakt zich)* Zo? Snuffelt u nu al in mijn persoonlijke briefwisseling?

HDES: Dat ies niet fan geen belang. Por qué? Por qué la escritura de madame de Histangua? *(Geen antwoord)* Does, mijn frouw confectionaliseert aar liefdesbrieven bij oe!

RMDE: (*Kwaad*) Ja, bij mij! En u staat natuurlijk voortdurend te popelen om alles verkeerd te interpreteren. Als u wat minder jaloers was geweest en wat meer uw verstand had gebruikt, dan zou u onmiddellijk begrepen hebben dat uw vrouw in deze zaak volkomen vrijuit gaat.

HDES: Eh!... Qué? Cómo?

RMDE: Komokèkomo! Omdat een mens nooit meer verstand kan gebruiken dan hij heeft! Of denkt u dat uw vrouw haar liefdesbrieven, geadresseerd aan mijn man nota bene, rustig aan mijn bureau zit te schrijven, terwijl ik er zit op te kijken als de eerste de beste domme koe?

HDES: Pero qué?... (Maar wat...)

RMDE: Perrokè! Vraag het haar liever zelf, perrokè! (*Opent D1. Lucienne op*)

HDES: Ah, madame, iek bid oe. Eén enkel ooord van oe. Die brief die iek eb gefonden. Pero qué?

LCNE: Dat is niet mijn geheim.

RMDE: Zeg het hem, Lucienne. Vóór hij helemáál doorslaat. We hebben aan één getikte al genoeg.

HDES: Espreek querida, espreek. Estel mijn gedoeld niet esteeds op de proef.

LCNE: (*Naar hem*) Nu moet je eens goed naar me luisteren. Wat ben jij eigenlijk voor een Othello? Heb je er dan niets van begrepen? Ay, que tonto! Raimunda creía tener motivo de dudar de la fedelidad de su marido. (Ai, wat een dwaas! Raymonde dacht dat ze een reden had om aan de trouw van haar man te twijfelen.)

HDES: (*Zakt in als een soufflé. Wordt vanaf nu nederig en volgzaam*) Cómo así? (Hoezo?)

LCNE: Entonces, para probarlo decidió darle una cita galante... a la cual ella también asistiría. (Dus, om dat te bewijzen besloot ze met hem een liefdesafpraak te maken, waarop ze zelf aanwezig zou zijn.)

HDES: Pero... la carta... La carta. (Maar... de brief... De brief.)

LCNE: (*Windt zich op*) Eh! La carta! La carta! Espere, hombre! (De brief! De brief! Wacht toch even, man!) Si ella hubiese escrito la carta a su marido este hubiera reconocido su escritura. (Als ze de brief naar haar man zelf zou geschreven hebben, dan had die haar handschrift herkend.)

HDES: Y después... Después, mi corazón. (En daarna... Daarna, mijn hartje.)

LCNE: Entonces ella me ha encargado de escribir en su lugar. (Bijgevolg heeft zij mij opgedragen in haar plaats te schrijven.)

HDES: (*Nederig tot Raymonde*) Es verdad? Es verdad lo que ella dice? (Is het waar wat ze zegt?)

RMDE: Pardon?

HDES: (*Zacht*) Ies oeaar oeat sij segt?

RMDE: Zo waar als waar maar zijn kan. {Ik heb er geen jota van begrepen, maar doet dat er toe?}

HDES: (*Tot Raymonde*) Ay señora, cuando pienso que me he metido tantas ideas en la cabeza. (Ach, mevrouw, als ik bedenk welke gedachten er door mijn hoofd zijn gegaan.)

RMDE: Geen probleem, monsieur! Het was me een genoegen. (*Draait zich van hem weg*)

HDES: (*Haast wenend*) Ay, que estúpido! Estúpido soy! Ah, no soy más que un bruto! Un bruto! Un bruto! (Ai, hoe dom! Hoe dom ben ik! Ach, ik ben niet meer dan een domoor!) (*Slaat zich op de borst*)

TNEL: (*Aapt hem na en slaat zich ook op de borst*) Ai! Dat proberen we u al uren aan het verstand te brengen! Ai! Ai! (*Slaat te hard en hapt naar adem, hoest*) Dat kan zeer doen, zeg...

HDES: (*Op de knieën*) Ah, querida mia, perdóneme mi estupidez. (Ah, m'n liefste, vergeef me mijn dwaasheid)

LCNE: Te perdono, pero no vuelvas a hacerlo. (Ik vergeef je, maar herbegint niet.)

HDES: Ah, querida mia, mi amor. Yo te quiero! (Ah, m'n liefste. Ik hou van jou.) (*Recht en verzoe- ning*)

RMDE: (*Tot Tournel*) In 't Spaans hebben ze me dunkt veel minder woorden nodig dan jij. *De dubbele deur zwaait open en Finache, Camille en Chandebise duikelen binnen.*

FCHE: Maar mensen toch, denk eens na. Bent u gek geworden of wat!

CMLE: (*Met natte haren en in peignoir*) En ik zeg u dat ik hem tegelijk daar en daar heb gezien.

CHDB: En ik stond oog in oog met mezelf. In die kamer lag ik naar mij te kijken hoe ik hier in bed stond. Nee, ik stond in bed te liggen kijken naar de kamer die... Ik lag hier in bed te...

HDES: Qué? Qué?

CHDB: M'enfin, ik stond in bed te liggen kijken naar mezelf. (*Ziet Homénides*) Haa! Homénides! (*Wil er vandoor*)

HDES: Nee, blijf. Oe moet niet meer bang sijn. Iek ben noe kalm noe. Iek oeëet oeïe de eskrijfer
ies fan de brief fan de dame fan de Palais Royal. IJ oeas niet mijn frouw, ij oeas de oewe.

CHDB: (*Ziet Raymonde*) Wat? Was jij dat?

RMDE: Dat proberen we je nu al heel de tijd uit te leggen.

CHDB: Aan mij?

TNEL: Nee, aan mijn bomma! Maar u moest me elke keer per sé wurgen en daarom kreeg ik er de kans niet toe.

HDES: Chandèbisse, et oëas een dag fol emootsies. Iek eb oe de estuipen op et lijf gejaagd, goede

friend. Fooral toen oe daar uit de eslaapkamer koeam en iek oe oeou eskieten. Perdóneme.

CHDB: Ik uit de slaapkamer? Begint u ook al?

HDES: En oe dan gevloecht naar die deur (*Bedoelt D2*) (*De bel*)

CHDB: Maar ik ben de laatste uren nooit langs die deur gegaan, laat staan gevluucht! Wacht eens even... Volgens mij zijn we allemaal het slachtoffer van dezelfde hallucinatie. (*Tot Homénides*) Degene die u hebt zien wegvluchten en die sprekend op mij leek, dat was dezelfde persoon die ik in mijn bed heb zien liggen.

CMLE: En die ik dáár en dáár heb gezien!

Ferraillon wordt intussen binnengelaten door Etienne, die bij de deur blijft staan. Ferraillon heeft de kamerjas van Chandebise meegebracht.

FRON: Neemt u me niet kwalijk, messieurs, dames.

CHDB: De gek! (*Duikt weg onder de tafel*)

ALLE: Ferraillon!

FRON: Ik ben namelijk op mijn stappen teruggekeerd omdat ik onderweg haast overhoop werd gelopen door mijn bediende Poche. Hij droeg deze kamerjas en hij bekende spontaan van wie hij ze gestolen had.

RMDE: Maar dat is de kamerjas van mijn man! (*Neemt ze*) Lieve, die kamerjas is... Wel, waar is hij gebleven? Victor-Emmanuel! Victor-Emmanuel!

Iedereen begint te zoeken (= rond te lopen) en de naam te roepen. Chandebise komt te voorschijn.

FRON: De zatlap!

CHDB: De gek!

FRON: Zijt ge dan overal tegelijk? Ge leert het maar nooit!

Ferraillon grijpt Chandebise vast en geeft hem een paar schoppen. Raymonde komt tussenbeide.

RMDE: Laat mijn man met rust! Wat zijn dat voor manieren?

CHDB: (*Valt uitgeput op een stoel*) Dat is echt een ziekte bij die vent. Iedere keer als hij me ziet krijg ik een pak slaag.

FRON: Uw man? Is dit uw man?

RMDE: Dit is mijn man: Victor-Emmanuel Chandebise. Wie zou hij anders moeten zijn?

FRON: Mijn bediende Poche, tiens!

ALLE: Poche!

TNEL: Wéér Poche!

CHDB: (*Recht*) Ik begin het te begrijpen. Degene die in mijn bed lag, dat was uw bediende Poche!

RMDE: En degene die we ontmoet hebben in die kamer met dat oude mannetje! Poche!

ALLE: Poche!

TNEL: Degene die ik dan nog verplicht was te zoenen ook! Poche!

ALLE: Poche!

LCNE: En die met mij in een kroeg een goei pint wou gaan pakken op de goeien afloop, be-
got!

ALLE: Poche!

CHDB: Poche, Poche! Altijd Poche! Parbleu! Weet u, ik heb er spijt van dat hij er zo vlug vandoor
is gegaan. Ik had mijn dubbelganger heel graag eens van dichtbij bekeken.

FCHE: Dat is toch geen probleem! Het volstaat dat u een bezoekje brengt aan het etablisse-
ment van kolonel Ferrailon.

ALLE: L'Hôtel du Minet Galant!

CHDB: (*Prettig*) Ik in de Minet Galant? Nee, daar bedank ik voor. Eén keer, maar geen twee keer!

FRON: Monsieur Chandebise, eerst en vooral mijn welgemeende excuses voor wat er buiten
mijn wil met uw broek is gebeurd, maar mag ik u een vraag stellen? Hoe oud bent u eigen-
lijk?

CHDB: Ik? X jaar.

FRON: Dan begrijp ik de verwarring. U bent namelijk even oud als mijn bediende Poche.
Weet u, ze hebben mij altijd het verhaal verteld dat Poche samen met zijn tweelingbroer te
vondeling werd gelegd. Achteraf werden de jongens elk in een ander gezin grootgebracht.

CHDB: Zou het echt kunnen dat Poche...?

FRON: Dat zit er dik in, monsieur.

CHDB: Raymonde, hoor je dat? Dit is ongelooflijk nieuws.

RMDE: Als dat waar is, zal je tóch nog naar de Minet Galant moeten...

CHDB: Als jij met me meegaat.

RMDE: Ik volg je overal... (*Zoen*)

FCHE: (*Tot Ferrailon*) Dat zal dan ook de eerste keer zijn dat twee personen die met me-
kár getrouwd zijn uw etablissement met hun bezoek vereren. (*Gelach*)

FRON: De wonderen zijn de wereld niet uit, docteur.

CHDB: Zo'n dwaze valstrik, Raymonde. Waar was dat voor nodig?

RMDE: Het spijt me, Victor-Emmanuel. Ik had ongelijk. Ik dacht dat je me ontrouw was.

CHDB: M'enfin, lieve. Ontrouw. Ik! Waarom?

RMDE: Omdat... (*Fluistert in zijn oor*)

CHDB: Voor zo'n futiliteit?

RMDE: 't Was verkeerd, ik weet het. Maar ik kon er niets aan doen. Ik had de vlo in het oor en die fluisterde me de verkeerde dingen in. Oh, lieve Victor-Emmanuel, kun je me vergeven?

De bel. Etienne gaat kijken.

CHDB: Natuurlijk, lieve Raymonde. Trouwens, als die vlo er niet was geweest dan had ik nooit geweten dat ik een broer had.

RMDE: Zie je nu?

CHDB: Wat?

RMDE: Dat ik er niet écht verkeerd heb aan gedaan je te wantrouwen.

CHDB: Vrouwen! Ze krijgen altijd hun gelijk! (*Gelach*) Hoe dan ook, ik zal die vlo vanavond verjagen. (*Raymonde bekijkt hem met een ongelovige blik*) Enfin, ik zal mijn best doen... (*Bijna 'n mooie zoen, maar ze worden gestoord door...*)

ETNE: (*Zenuwachtig*) Monsieur!

CHDB: (*Verveeld*) Ja, Etienne.

ETNE: (*Toch met een glimlachje*) Hier is iemand die u wil spreken, monsieur.

Chandebise en Raymonde gaan hand in hand naar de vestibule. We horen het typische lachje van Poche.

CHDB: Poche! Eindelijk! Wees welkom, beste broer!

Hij gaat met de armen open af rechts. Raymonde blijft glimlachend staan. Camille komt naar voor.

CMLE: Dat is nog niets vergeleken met een verhaal dat mijn moeder mij ooit heeft verteld. Wel, daar ging het over een drieling en u moest eens weten...

ALLE: Ha nee! Camille, alsjeblieft! Morgen, morgen! Enz...

Ze duwen Camille weg, terwijl

het doek voor de laatste maal valt